

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ Ν. ΚΙΤΣΙΚΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΟΥ, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
Ε. Μ. Π. ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ
ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΑΙ
ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΥΠΟ
ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

ΤΟΜΟΣ Α΄.
ΤΕΥΧΟΣ Ι

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

1935

**ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟΝ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ**

Α. ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ε.Μ.Π.
Ι. Α. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ : "ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ,, (1836-1887)

Ἡ ἀφετηρία τῆς ἐν Ἑλλάδι τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1836. Διὰ Διατάγματος τῆς 31ης Δ)βρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ὑπὸ τίτλον « περὶ ἔκπαιδεύσεως εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν » καὶ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος, συνεστήθη Σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρείχετο δωρεὰν ἢ διδασκαλία εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μορφωθῶσιν ὡς ἀρχιτεχνῖται (μαῖστορες) εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν». Ἡ διδασκαλία ἐγένετο κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς. Τὸ περιεχόμενον τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἐν λόγῳ λίαν συντόμου Διατάγματος, ἧτις καθώριζε τὸ πρόγραμμα τῶν σπουδῶν τοῦ Σχολείου, εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς κατευθύνσεως καὶ τῆς στάθμης τῶν ἐν αὐτῷ σπουδῶν. Ἡ παράγραφος αὕτη ἔχει ἐπὶ λέξει : « Ἡ διδασκαλία γινομένη δωρεὰν εἰς τοὺς μαθητευομένους εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην, θέλει συνίστασθαι εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας οἱ μαθητευόμενοι ἀπέκτησαν ἤδη εἰς τὰ Σχολεῖα διὰ τῆς λύσεως προβλημάτων, εἰς τὴν ὁδηγίαν νὰ σχεδιάσωσι μὲ γραμμὰς ἀπλᾶς οἰκοδομὰς καὶ στήλας, εἰς τὴν κατωτέραν ἀριθμητικὴν μέχρι τῆς ἑξαγωγῆς τῆς τετραγωνικῆς καὶ κυβικῆς ρίζης, εἰς τὴν Γεωμετρίαν διὰ νὰ δύνανται νὰ καταμετρῶσι καὶ ἐπαριθμῶσιν ἀπλᾶς ἐπιφανείας καὶ κανονικὰ σώματα, περισσότερον εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τεχνολογίαν, τὴν περὶ οἰκοδομῆς διδασκαλίαν, εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν καὶ χημείαν, καθόσον αὕτη δηλαδὴ ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τέχνην ».

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Σχολείου, εἰς τὸ αὐτὸ Διάταγμα ἀναγράφεται κατωτέρω : « Οἱ δὲ μαθηταί, οἵτινες ἐπιθυμοῦν ν' ἀφιερωθῶσιν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν θέλουν δοθῆν ὡς ἐπιστάται τῆς ἐκτελέσεως πλησίον εἰς τοὺς Μηχανικοὺς τῶν Νομῶν καὶ θέλουν μεταχειρίζεσθαι καταλλήλως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, διὰ ν' ἀποκτήσωσι τὰς πρακτικὰς γνώσεις ».

Ἡ προαγωγή τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν τεχνῶν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν

κυριωτέρων μελημάτων τῶν ἰδυνόντων ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμη χρόνων τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, μίαν δὲ ἐκ τῶν πρωτίστων κατὰ τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἐνεργειῶν ἀπετέλεσε καὶ ἡ ὀργάνωσις Σχολείου Τεχνῶν. Ἡ ἀντίληψις περὶ τῆς ἐπιτηρείας τῶν τεχνικῶν σπουδῶν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας, ὡς παράγοντος ἐθνικῆς εὐημερίας, ἐξηκολούθησεν ἐπικρατοῦσα μέχρι σήμερον, εἰς νεωτάτους δὲ ἀκόμη χρόνους καὶ εἰς χώρας κατ' ἐξοχὴν προσηγμένας βιομηχανικῶς ἐτονίσθη κατὰ κόρον εἰς λόγους ἐπισήμους καὶ ἔγγραφα ἢ ἐθνικὴ σημασία, ἣν ἐνέχει ἡ ἀνάπτυξις τῶν τεχνικῶν σπουδῶν.

Τὸ ἀνωτέρω Σχολεῖον λειτουργήσασιν ἐπὶ ἑπτὰ περίπου ἔτη βάσει τοῦ ὑπὸ τοῦ Διατάγματος τοῦ 1836 διαγεγραμμένου προγράμματος, ὡργανώθη ἐπὶ βάσεως εὐρυτέρας διὰ Διατάγματος τῆς 9 Ν)βρίου 1843, δι' οὗ τὸ Σχολεῖον, καλούμενον πλέον «Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν» διηρέθη εἰς τρία τμήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν κυρίως καλλιτεχνικόν : εἰς τὸ τμήμα τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ διδασκαλία ἀπεσκοπεῖ εἰς τὴν τελειοποίησιν τεχνικῶν διαφόρων κλάδων, τὸ Καθημερινὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον παρείχε τὴν ἀπαραίτητον θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν μόρφωσιν εἰς τοὺς νέους, οἱ ὅποιοι προωρίζοντο διὰ διαφόρους «βιομηχανικὰς τέχνας» καὶ εἰς Σχολεῖον Ἀνώτερον κατὰ τὸ Διάταγμα «διὰ καθημερινὴν διδασκαλίαν τῶν ὥραιων τεχνῶν».

Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἰς τὸ πρῶτον τμήμα τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, ἀπέβλεπον εἰς τὴν χορήγησιν στοιχειωδῶν γραμματικῶν καὶ κατωτέρων μαθηματικῶν γνώσεων, τὴν διδασκαλίαν τοῦ σχεδίου, στοιχειωδῶν τινων ἐπίσης ἐκ τῶν ἐφαρμογῶν τῆς χημείας εἰς τὰς τέχνας καὶ τινων πρακτικῶν γνώσεων ἐκ τῆς Μηχανολογίας καὶ Οἰκοδομικῆς. Ἡ εἰς τὸ Καθημερινὸν Σχολεῖον μόρφωσις προεβλέπετο πολὺ πληρεστέρα, τὰ δὲ μαθήματα συνίσταντο εἰς Ἀριθμητικὴν μὲ ἀρχὰς Ἀλγέβρας καὶ ἐφηρμοσμένην εἰς τὰς τέχνας Γεωμετρίαν, Γραμματικὴν, Καλλιγραφίαν, Ἰχνογραφίαν δι' ἐλευθέρου χειρὸς καὶ Γραμμογραφίαν, Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς Μηχανικῆς, Χημείαν τῶν Τεχνῶν καὶ Προπλαστικὴν, συνεπληροῦτο δὲ ἡ διδασκαλία διὰ πρακτικῆς ἀσκήσεως εἰς ἐργαστᾶσιον διὰ «Μεταλλουργούς, Ξυλουργούς, Ὀρολογοποιούς, Πλάστας καὶ Λιθοξόους» κατὰ τὴν φρασολογίαν τοῦ Διατάγματος. Εἰς τὸ τρίτον τμήμα ἐδιδάσκοντο αἱ καλαὶ τέχναι Ζωγραφικὴ καὶ Γλυπτικὴ ὡς καὶ ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τοῦ τμήματος τούτου περιείχοντο κατὰ τὸ αὐτὸ Διάταγμα, πλὴν τῆς «Ἀρχιτεκτονικῆς», «Λιθογραφία» καὶ «Χωρομετρία περιλαμβάνουσα στοιχειώδη μαθηματικὴν μετὰ πρακτικῆς Γεωμετρίας καὶ Ἰχνογραφίαν γεωγραφικῶν καὶ ὑδρογραφικῶν πινά-

κων», προεβλέπετο δὲ καὶ ἡ βαθμηδὸν εἰσαγωγή εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς Ξυλογραφίας καὶ Χαλκογραφίας.

Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐλειτούργησαν, ὑπὸ κοινὴν διεύθυνσιν Σχολαί με δύο κατευθύνσεις, τὴν μίαν καλλιτεχνικὴν τὴν δὲ ἄλλην τεχνικὴν, ὑπὸ τοιοῦτο δὲ πνεῦμα ἐξελισσόμεναι καὶ ὀργανούμεναι, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως, διετηρήθησαν ὑπὸ κοινὴν διεύθυνσιν μέχρις ἀκόμῃ καὶ τοῦ ἔτους 1910.

Μεταξὺ τῶν προσωπικοτήτων τῆς πρώτης περιόδου τῆς Σχολῆς Τεχνῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα παρέμειναν ἀρρήκτως συνδεδεμένα πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Πολυτεχνεῖον, περιλαμβάνεται καὶ ὁ διακεκριμένος ἀρχιτέκτων Λύσανδρος Κουταντζόγλου, ἐπὶ δεκαετίαν καὶ μέχρι τοῦ 1861 διατελέσας Διευθυντῆς τοῦ Σχολείου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδίων τοῦ ὁποίου ἰδρύθη τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων περικαλλῆς οἰκοδόμημα τοῦ Πολυτεχνείου.

Διὰ θεσπίσματος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως χρονολογουμένου ἀπὸ τοῦ 1863, διατηρηθείσης κατὰ βάσιν τῆς προηγουμένης ὀργανώσεως καὶ τῆς διαιρέσεως τοῦ «Σχολείου τῶν Τεχνῶν» εἰς τὸ «Κυριακὸν» τὸ «Καθημερινὸν» καὶ τὸ «Καλλιτεχνικὸν Σχολεῖον», πλουτίζεται τὸ πρόγραμμα τῶν θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν μαθημάτων τῶν ἐν λόγῳ τμημάτων, συνιστῶνται εἰδικὰ ἐργαστήρια τεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικά, διαγράφονται δὲ πλέον λεπτομερῶς αἱ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ὑποψηφίων, τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν, τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐξετάσεων, τὰς ποινάς, τὴν Διεύθυνσιν καὶ Ἐφορείαν τῶν Σχολείων τούτων. Διὰ τὸ Καθημερινὸν τμήμα τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν προεβλέποντο κατὰ τὸ θέσπισμα τὰ ἀκόλουθα διδακτέα μαθήματα : 1) Στοιχειώδη Μαθηματικά μέχρι Τριγωνομετρίας συμπεριλαμβανομένης 2) Ἀρχαὶ Στατικῆς καὶ θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς Μηχανικῆς 3) Περιγραφικὴ Γεωμετρία καὶ ἐφαρμογὴ αὐτῆς 4) Ἀρχιτεκτονικὴ καὶ Οἰκοδομικὴ 5) Πρακτικὴ Γεωμετρία 6) Φυσικὴ 7) Χημεία.

Ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι τὸ μάθημα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὸ Καλλιτεχνικὸν τμήμα (1) συνυφαινόμενον μετὰ τὴν Οἰκοδομικὴν, μεταφέρεται εἰς τὸ Καθημερινόν, τοῦ Καλλιτεχνικοῦ διατηροῦντος πλέον ἀμιγῆ τὸν καλλιτεχνικὸν του χαρακτήρα. Τὰ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο διδασκόμενα μαθήματα τὰ θεσπισθέντα ἀπὸ τοῦ 1863 παραμένουν καὶ εἰς τὴν σημερινὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν σχεδὸν ἀμετάβλητα, διατηρουμένου, ὡς συμπληρωματικοῦ καὶ τοῦ μαθήματος τῆς Ρυθμολογίας.

Καταμερισμὸς τῶν σπουδῶν εἰς εἰδικότητας ἐν τῷ Καθημερινῷ

(1) Κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐν Παρισίοις Ecole des Beaux Arts.

τμήματι δὲν διαγράφεται σαφῶς εἰς τὸ ἐν λόγῳ θέσπισμα. Προκύπτει ἐν τούτοις ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἄρθρων, εἰς πολλὰ τῶν ὁποίων τῆδε κακεῖσε ἀναφέρονται ποικίλοι τεχνικοὶ κλάδοι καὶ τέχναι, ὅτι ἀπεβλέπετο ἢ διὰ τοῦ τμήματος τούτου μόνωσιν τεχνικῶν ἰκανῶν κυρίως διὰ τὴν μελέτην καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ἀπλῶν καὶ συνήθων δομικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων (Ἀρχιτεκτόνων) μηχανολογικῶν (Μηχανουργῶν) διὰ τὴν ἐκπόνησιν «χωρομετρικῶν» ἤτοι τοπογραφικῶν ἐργασιῶν (Γεωμετρῶν). Εἰς ἀπονεμηθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ Σχολείου διπλώματα ἀναφέρεται καὶ ἡ εἰδικότης τοῦ ἀποφοίτου.

Τὰ διὰ τὴν κατάταξιν ἀφ' ἑτέρου ἐν τῷ τμήματι ἀπαιτούμενα προσόντα, ἢ διάρκεια τῶν σπουδῶν καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων, χαρακτηρίζουν ἐπαρκῶς τὴν στάθμην τῶν ἀποφοίτων τῶν Σχολῶν τούτων, ὡς τεχνικῶν μέσης τεχνικῆς μορφώσεως καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐὰν δὲ τινες ἐκ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης Πολυτεχνικῆς Σχολῆς ἀπόφοιτοι ἀνεδείχθησαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω κλάδους, ἰδίᾳ μάλιστα εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, κατέλαβον δὲ καὶ ἀνωτάτας θέσεις ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων ἢ καὶ ἐν ἀκαδημαϊκῷ σταδίῳ, εἰς ταῦτα συνετέλεσαν πλὴν τῆς προσωπικῆς τῶν ἰδιοφυΐας ἢ περαιτέρω πείρα καὶ αἱ εὐρύτεραι σπουδαί, εἰς ἃς ἐπεδόθησαν εἰς ἀνώτερα τεχνικὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Δύσεως.

Ἡ φοίτησις εἰς τὸ ὑπ' ὄψει τμήμα ἦτο τριετής, διὰ τὴν εἰς τοῦτο δὲ κατάταξιν ἀπητεῖτο ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ Σχολείου, ἐνῶ διὰ τὴν ἐγγραφήν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ φοίτησις ἦτο μονοετής, αἱ γνώσεις γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως ἦσαν ἐπαρκῆ προσόντα. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ Καλλιτεχνικὸν Σχολεῖον ἦτο πενταετής.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Σχολείου Τεχνῶν ἀνατίθεται ἐν ἔτος βραδύτερον εἰς τὸν τότε λοχαγὸν τοῦ Μηχανικοῦ Δ. Σκαλιστήρην σὺν τῷ διορισμῷ του ὡς καθηγητοῦ τῆς Στατικῆς, ὁ ὁποῖος καὶ προσέφερε τὰς γνώσεις του καὶ ὑπηρεσίας, ὡς Διευθυντῆς τοῦ Σχολείου μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1873.

Τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον ἐπταμελοῦς Ἐφορείας προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς «ἐπὶ τῆς ἐμψυχώσεως τῆς Ἑθνικῆς Βιομηχανίας Ἐπιτροπῆς», συγκειμένης ἐκ δύο μελῶν τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς, δύο καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δύο τεχνικῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ Ἐφορία εἶχεν εὐρείαν ἀποστολήν, γνωμοδοτοῦσα καὶ προτείνουσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο τὸ Σχολεῖον, ἐπὶ παντὸς κεφαλαίου τοῦ ὄργανισμοῦ αὐτοῦ τὰ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Σχολείου ἀναγκαῖα μέτρα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνωτέρω θεσπί-

σματος και από τοῦ 1861, πραγματοποιοῦνται οἱ εὐγενεῖς πόθοι τῶν ἐκ Μετσόβου ἀοιδίμων εὐεργετῶν Νικολάου Στουρνάρα, Μιχαήλ Τοσίτσα και τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἑλένης. Ὁ Νικόλαος Στουρνάρας εἶχε διαθέσει, διὰ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1852 διαθήκης του, σεβαστὸν μέρος τῆς περιουσίας του διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ «ἐν λαμπρὸν Πολυτεχνεῖον», τὸ δὲ παράδειγμα τοῦ γενναιοδῶρου αὐτοῦ φιλοπάτριδος ἠκολούθησαν μετ' οὐ πολὺ, ὁ θεῖος αὐτοῦ Μιχαήλ Τοσίτσα, ὅστις κατέλιπε διὰ τῆς ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1855 διαθήκης του 100,000 τάλληρα ἵνα ταῦτα διατεθῶσιν διὰ τὴν «ἐσωτερικὴν στολὴν» τοῦ Πολυτεχνείου, ἦτοι τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων μηχανημάτων, ὀργάνων, σκευῶν κλπ. και ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἑλένη διαθέσασα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν 250.000 δραχμάς.

Τὸ Σχολεῖον στεγασθὲν ἀρχικῶς ἀπὸ τοῦ 1837 εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ποτὲ οἰκίαν Βλαχούτση ἀποκτᾷ, οὕτω τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδίων τοῦ Λυσάνδρου Καυταντζόγλου (²) ἀνεγερθὲν μέγαρον.

Τὸ ἐκ τῶν ἀνωτέρω κληροδοτημάτων ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς 1.500.000 δραχμῶν, ἀνεπαρκὲς διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἰδρύματος, συνεπλήρωσεν ὁ μέγας εὐεργέτης Γεώργιος Ἀβέρωφ δωρήσας ἐν ζωῇ δραχ. 500.000, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσαν διὰ τὴν ἀνάγερσιν τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας Μηχανουργείου τοῦ Πολυτεχνείου (³). Ἐς προστεθῆ ἔνταῦθα ὅτι ὁ αὐτὸς Γεώργιος Ἀβέρωφ κατέλιπε μετὰ θάνατον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου 1898 διαθήκης του δύο, τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 16 και 17, κληροδοτήματα πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀποπερατώσεως τῶν δομικῶν και διακοσμητικῶν ἔργων τοῦ Πολυτεχνείου, ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν βράβευσιν και ἀποστολὴν ὑποτρόφων ἐκ τῶν ἀποφοίτων του δι' εὐρυτέρας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν σπουδᾶς (⁴).

Εἰς τὸ «Πολυτεχνεῖον», ὡς ἀπεκαλεῖτο ἔκτοτε συνήθως τὸ συγκρότημα τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων Σχολῶν, συνεστήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΚΣΤ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882, και εἰδικὸν Σχολεῖον λειτουργήσαν ἔκτοτε περιοδικῶς και ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε ἀναγκῶν διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τηλεγραφικῆς.

(2) Ἐκ τῶν σχεδίων τούτων, τινὰ φέροντα τὴν ἔγκρισιν και ὑπογραφὴν τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, εὐρίσκονται ἀνηρητῆμένα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν συνεδριῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

(3) Τὸ κτίριον τοῦτο συνεπληρώθη ἐσχάτως διὰ κατασκευῆς δευτέρου ὀρόφου προορισθέντος διὰ Σχεδιαστήρια τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς τῶν Μηχανολόγων Ἡλεκτρολόγων, ἐκ τῶν τελῶν ἐγγραφῆς κλπ. τῶν σπουδαστῶν.

(4) Μεταξὺ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ε.Μ.Π. ὁ Πρύτανης αὐτοῦ κ. Δ. Λαμπαδάριος και οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ν. Κιτσιῆς, Γ. Σαρρόπουλος, Ε. Κριεζῆς, Ι. Χατσόπουλος, Α. Κουτσοκόστας και Δ. Πίππας διετέλεσαν ὑπότροφοι τοῦ Ἀβερωφείου Κληροδοτήματος.

Ἡ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τοῦ Ἰδρύματος «Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν» διδάξαντες ἐν αὐτῷ τεχνικὰ καὶ ἀρχιτεκτονικὰ μαθήματα, ὡς καὶ ἐφαρμοσμένα μαθηματικά, ὅπως ἐπίσης οἱ διευθύναντες τὸ Σχολεῖον, προήρχοντο κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ διακεκριμένων κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ἀνδρῶν τοῦ σώματος τῶν Ἀξιωματικῶν.

Ἐκ τοῦ Καθημερινοῦ τμήματος, ἐπονομασθέντος ἐν τέλει «Βιοτεχνικοῦ» τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐλειτούργησε μέχρι τοῦ ἔτους 1890, ἀπεφοίτησαν περὶ τοὺς 560 (5), τῶν ὁποίων τὰ δύο τρίτα ἀρχιτέκτονες, μεγάλας ὑπηρεσίας προσενεγκόντες εἰς τὴν συνεχῶς οἰκοδομουμένην πρωτεύουσαν καὶ τὰς ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις. Πολλοὶ ἐκ τούτων ὡς ἐργοδηγοὶ καὶ μηχανουργοὶ προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν Στρατὸν καὶ τὸ Ναυτικόν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: "ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ",
(1887 - 1914)

Σταθμὸν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ Πολυτεχνείου καὶ ἀπαρχὴν νέας περιόδου ἀποτελεῖ ὁ νόμος ΑΦΜΑ' τῆς 27 Μαΐου 1887 διὰ τοῦ ὁποίου τὰ τεχνικὰ σχολεῖα μετονομάζονται εἰς «Σχολεῖον τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν». Τὸ Σχολεῖον τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν περιελάμβανε κατὰ τὸν Νόμον ἐκεῖνον, δύο Ἀνωτέρας τεχνικὰς Σχολάς: τὴν Σχολὴν τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν καὶ τὴν Σχολὴν τῶν Μηχανουργῶν καὶ μίαν κατωτέραν τῶν Γεωμετρῶν καὶ Ἐργοδηγῶν. Αἱ σπουδαὶ ὠρίζοντο τετραετεῖς εἰς τὰς δύο πρώτας, ἀνεγράφοντο δὲ τὰ εἰς ἕκαστον ἔτος διδακτέα μαθήματα, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτουσι σαφῶς, τόσον αἱ κατευθύνσεις καὶ ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἀπέβλεπον αἱ σπουδαί, ὅσον καὶ ἡ στάθμη τῶν τεχνικῶν Σχολῶν, ὡς σχολῶν συγχρονισμένων διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀνωτέρας τεχνικῆς μορφώσεως ἐπιστημόνων προοριζομένων διὰ τοὺς πλείστους τῶν τεχνικῶν κλάδων τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, τὰ ἰδιωτικὰ τεχνικὰ ἔργα καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἡ φοίτησις ἐν τῇ Σχολῇ Γεωμετρῶν ὠρίζετο τριετής.

Ὁ νόμος οὗτος προέβλεπε διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν διδακτικῶν ἀναγκῶν τῶν δύο ἀνωτέρων Σχολῶν τὰς ἀκολούθους ἔδρας: τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν, τῆς Περιγραφικῆς Γεωμετρίας καὶ τῶν ἐφαρμογῶν αὐτῆς, τῆς Στοιχειώδους καὶ Θεωρητικῆς Μηχανικῆς, τῆς Ἐφαρμοσμένης Μηχανικῆς - Ἀντιστάσεως ὕλης - καὶ Ὑδραυλικῆς, τῶν Λιμενικῶν καὶ Ὑδραυλικῶν ἔργων, τῆς Ἀτμομηχανικῆς καὶ Κινητικῆς μηχανικῆς, τῆς Μηχανολογίας καὶ καταμετρούσεως κτιρίων καὶ μηχανῶν, τῆς Γεφυροποιίας καὶ Ὀδοποιίας, τῆς Σιδηροδρομικῆς, τῆς Τοπογραφίας, τῆς Οἰκδομικῆς, τῆς Φυσικῆς, τῆς Χημείας, τῆς

(5) Διὰ τοὺς ἕκτοτε ἀποφοιτήσαντας βλ. κατωτέρω Ἀριθμητικὸν πῖνακα.

Όρυκτολογίας και Γεωλογίας, τῆς Αἰσθητικῆς και Καλλιτεχνολογίας, τῆς Δασολογίας, τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου και Πολιτικῆς Οἰκονομίας, τῆς Μεταλλουργίας, τῆς Λογιστικῆς. Προεβλέπετο ἐπίσης μία θέσις διδασκάλου τῆς Ὀπλαστικῆς και πέντε θέσεις βοηθῶν. Εἰς τὰ 47 ἄρθρα τοῦ νόμου ΑΦΜΑ', τεθέντος εἰς ἐφαρμογὴν διὰ Διατάγματος τῆς 4 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, περιείχοντο διατάξεις πλήρους ἀναδιοργανώσεως τοῦ Σχολείου, οὗτινος ὁ τίτλος «Σχολεῖον τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν» διετηρήθη και μέχρι τοῦ 1914, ἐνῶ μέχρι και τοῦ 1917, ὅποτε τὸ Τεχνικὸν τοῦτο Ἰδρυμα συνεπληρώθη διὰ νέων Σχολῶν, αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου ΑΦΜΑ' ἴσχυσαν μὲ ἐλαφράς τινας τροποποιήσεις ὡς πρὸς τὸν ὄργανισμόν τῶν δύο ἀνωτέρων Σχολῶν.

Κατὰ τὴν μεταβατικὴν ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ ὄργανισμοῦ του, τὸ Πολυτεχνεῖον διηυθύνετο ὑπὸ τοῦ ἐν ἀποστρατεία Ταγματάρχου τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν Ἀναστασίου Θεοφιλά, ὅστις εἶχε διορισθῆ ἀπὸ τοῦ 1879 ὡς Διευθυντῆς τοῦ Σχολείου Τεχνῶν. Ὁ Ἀναστάσιος Θεοφιλάς διετέλεσεν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη Διευθυντῆς τοῦ Πολυτεχνείου, ἡ προοδευτικὴ τοῦ ὁποῖου ἐξέλιξις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὐκ ὀλίγον ὀφείλετο εἰς τὴν μακρὰν και πεφωτισμένην ὑπὲρ τοῦ ἰδρύματος δρασίαν του.

Διὰ τοῦ Νόμου ΑΧΝΒ' τοῦ 1888 ἐπιφέρονται μικραὶ τινες τροποποιήσεις εἰς τὸν Νόμον ΑΦΜΑ' και ὀρίζεται πρὸς τιμὴν τῶν ἐκ Μετσόβου προαναφερθέντων εὐεργετῶν, ὅπως εἰς τὰ ἔγγραφα προτάσσειται τοῦ τίτλου ἐκάστης εἰδικῆς Σχολῆς ὁ τίτλος τοῦ «Μετσοβίου Πολυτεχνείου».

Τὸ Σχολεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν τελεῖ, ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέρθη, μέχρι τοῦ 1910 ὑπὸ κοινὴν διεύθυνσιν μετὰ τοῦ Σχολείου τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν, ἀποχωρίζεται δὲ τούτου διὰ τοῦ Νόμου ΓΧΙΑ' τῆς 17 Ἀπριλίου 1910, ὑπαχθὲν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν και τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, διατελοῦν ἔκτοτε ὑπὸ ἰδίαν Διεύθυνσιν.

Κατὰ τὴν τριακονταετῆ ἐκείνην και δευτέραν περίοδον τῆς ἱστορίας τοῦ Πολυτεχνείου, καθ' ἣν σημειωτέον ὁ ὄργανισμὸς τούτου ἐμφανίζει χαρακτηριστικὴν σταθερότητα, μετὰ τὸν Α. Θεοφιλᾶν τὴν Διεύθυνσιν ἀπὸ τοῦ 1902 μέχρι τοῦ 1909 κατεῖχεν ὁ ἀείμνητος Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος καθηγητῆς τῆς Ὀρυκτολογίας και Γεωλογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καθηγητῆς και ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ τῆς αὐτῆς ἔδρας.

Ἄν ἡ κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν κατεύθυνσις δὲν ἐνεφανίζετο εἰς οἶον βαθμὸν σήμερον ἀπασχολοῦσα τὸ σύστημα και τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας, εἶναι οὐχ' ἥττον ἄξιον μνησίας τὸ γεγονός ὅτι ἀπέδωσε τὸ Πολυτεχνεῖον τότε ἐπιστήμο-

νας ἀριτίας τεχνικῆς μορφώσεως, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων κατέχουσι ἤδη ἀνωτέρας τεχνικὰς δημοσίας θέσεις ἢ διεκρίθησαν ἐν τῇ ἐξασκήσει ἰδιωτικῶν ἐπαγγελμάτων, διευθύνουσι μεγάλας τεχνικὰς ἐταιρίας κλπ.

Ἐξέχουσαι ἐπιστημονικαὶ φυσιογνωμίαι ἐκλιπόντων καθηγητῶν προσέδωσαν μέγιστον κῦρος εἰς τὸ Ἴδρυμα καὶ ἀπετέλεσαν ἰσαριθμούς τίτλους τοῦ Πολυτεχνείου κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην.

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ : "ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ,"
(1914 ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΟΝ)

Τὸ μέχρι καὶ τοῦ 1914 ὑπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν (Τμῆμα Δημοσίων Ἔργων) ὑπαγόμενον Σχολεῖον τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν, μετωνομάσθη διὰ τοῦ Νόμου 388 τῆς 20 Νοεμβρίου τοῦ 1914 εἰς «Ἐθνικὸν Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον», ταχθὲν ἰσότημον πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ἱεραρχικῶς δὲ ἀμέσως μετ' αὐτὸ καὶ ὑπαχθὲν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ νεοσυστάτου τότε Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὁρίζεται ὅτι ἡ ἐν τῷ Κράτει ἀνωτάτη τεχνικὴ ἐκπαίδευσις παρέχεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ Ε.Μ.Π., μηδεμιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς τεχνικῆς Σχολῆς ἀναγνωριζομένης ὡς ἰσοτίμου (6). Διὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου μετωνομάσθη ἡ Σχολὴ Μηχανουργῶν εἰς Σχολὴν Μηχανολόγων.

(6) Θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς νεωτέρους τῶν ἀποφοίτων τοῦ Ε.Μ.Π. νὰ ὑπομνησθῇ, ὅτι εἰς οὐχὶ παλαιὰν ἐποχὴν ἀκόμη, εἰς τὴν αὐτὴν στάθμην ἀπὸ ἀπόψεως τίτλων καὶ προνομίων εὐρίσκοντο καὶ ἀπόφοιτοι Σχολῶν, οὐσιαστικῶς μὴ ἰσταμένων εἰς τὸ ὕψος τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ν' ἀναγράψωμεν ἐπὶ λέξει περιχοπὴν ἐξ ἐκθέσεως ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ τοῦ Σχολείου τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν», συνταχθείσης καὶ ἐκδοθείσης τῷ 1912 ἐπιμελείᾳ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Σχολείου: «Πλὴν τοῦ μοναδικοῦ τούτου δημοσίου ἀνωτέρου ἐκπαιδευτηρίου (ἐννοεῖται τοῦ Σχολείου τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν) λειτουργοῦσιν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ καὶ ἰδιωτικὰ τεχνικὰ Σχολεῖα τ' ἀκόλουθα :

» 1. Ἡ Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία. Ἴδρυμα κατὰ τὸ καταστατικὸν πλῆρε., ἀνωτέρας τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο περιλαμβάνει » ἐξ ἐιδικῶν Σχολᾶς, ἧτοι τὴν ἀνωτέραν Ἐμπορικὴν, τὴν Γεωργικὴν Σχολὴν, τὴν » Μηχανουργικὴν, τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν Μεταλλευτικὴν καὶ τὴν Μεταλλουργικὴν Σχολὴν, πρὸς δὲ καὶ προπαιδευτικὸν Σχολεῖον, ὅπερ ἐπέχει θέσιν Γυμνασίου καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δύο τάξεων καὶ εἶναι προπαρασκευαστικὴ Σχολὴ σκοποῦσα τὴν κατάρτισιν τῶν μελλόντων νὰ ἐγγραφῶσι εἰς τὰς ἐιδικὰς Σχολὰς καὶ » μὴ ἔχόντων τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα.

» Τὸ ἴδρυμα τοῦτο, τιτλοφορούμενον ἀνώτερον τεχνικὸν ἐκπαιδευτήριον καὶ » ἀπόνεμον διπλώματα ἐπιστημόνων χημικοβιομηχανῶν γεωπόνων, μηχανουργῶν, » ἀρχιτεκτόνων καὶ μεταλλειολόγων, οὐδὲν προσὸν προαπαιτεῖ διὰ τὸν διορισμὸν » τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, ἢ ἐκπαίδευσιν ἐν αὐτῷ εἶναι μόνον διετής, γίνον » ται δεκτοὶ ὡς τακτικοὶ σπουδασταὶ καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνα-

Διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1917 Νόμου 980 τροποποιούντος τὸν Νόμον 388, τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον, πλὴν τῶν ὑφισταμένων δύο Ἀνωτάτων Σχολῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν καὶ Μηχανολόγων, τῆς δευτέρας ταύτης μετατραπείσης εἰς Ἀνωτάτην Σχολὴν Μηχανολόγων - Ἡλεκτρολόγων, ἀποκτᾶ καὶ τὰς ἰδρυομένας νέας Ἀνωτάτας ἐπίσης Σχολὰς Ἀρχιτεκτόνων, Χημικῶν Μηχανικῶν καὶ Τοπογράφων Μηχανικῶν. Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν αὐξάνεται ἀπὸ τετραετοῦς εἰς πενταετῆ διὰ τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς Πολιτικῶν Μηχανικῶν καὶ Μηχανολόγων - Ἡλεκτρολόγων, ὁρίζεται δὲ τετραετῆς διὰ τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς Ἀρχιτεκτόνων καὶ Χημικῶν Μηχανικῶν καὶ τριετῆς διὰ τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν τῶν Τοπογράφων Μηχανικῶν. Προσηρτήθησαν δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 388 προβλεπόμενα Σχολεῖα Μέσης τεχνικῆς ἐκπαίδευσεως ὡς ἀκολούθως: Τὸ Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν καὶ Γεωμετρῶν παρὰ τῇ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Μηχανικῶν, τὸ Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν Μηχανουργῶν παρὰ τῇ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Μηχανολόγων - Ἡλεκτρολόγων καὶ τὸ οὐδόλως μέχρι σήμερον λειτουργήσαν Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν Χημικῆς καὶ Μεταλλευτικῆς Βιομηχανίας παρὰ τῇ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Χημικῶν Μηχανικῶν. Ἐδημιουργήθη δὲ διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Αὐγούστου 1919 Νομοθετικοῦ Διατάγματος καὶ εἰδικὸν Σχολεῖον Σχεδιαστῶν προσαρτηθὲν εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Τοπογράφων Μηχανικῶν. Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν εἰς τὰ ἀνωτέρω Σχολεῖα ὠρίζετο τετραετῆς διὰ τὰ δύο πρῶτα καὶ τριετῆς διὰ τὸ τελευταῖον.

Τόσον διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἀνωτάταις Σχολαῖς ὅσον καὶ τοῖς Προσηρτημένοις Σχολεῖοις κατάταξιν προεβλέποντο εἰσαγωγικαὶ ἐξετάσεις.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας τῶν τριῶν νέων Ἀνωτάτων Σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου καὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς Σχολῆς τῶν Μηχανολόγων εἰς Σχολὴν Μηχανολόγων - Ἡλεκτρολόγων, πρέπει κατ' οὐσίαν νὰ χρονολογηθῇ ἡ τρίτη καὶ ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς τελευταία περίοδος τῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἰδρύματος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν γενικῶν γραμμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ, ἐντὸς περιῶπου τοῦ πλαισίου τῶν ὁποίων περιέχονται αἱ ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον ἐπενεχθεῖσαι συμπληρώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, τὴν διαχείρισιν τῆς ἰδιαιτέρας περιουσίας του, τὸ διδακτικὸν προσω-

> σίου, ἀρκεῖ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἐξετάσεις ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἀποτυγχάνοντες > παραπέμπονται εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν Σχολεῖον. Τέλος οὐδεμία ἐποπτεία > ἢ ἐλεγχος ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας ἐξασκεῖται ἐπὶ τοῦ Ἰδρύματος τούτου» κ.ο.κ.

πικόν και τὰς καθηγητικὰς ἑδρας, τὰς εισαγωγικὰς, προαγωγικὰς, ἐπαναληπτικὰς και ἐπὶ διπλώματι ἐξετάσεις.

Ἰδιαιτέρας ὅλως ἐξάρσεως εἶναι ἀξία ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν νεωτέρων Σχολῶν και τῆς εὐρύνσεως τοῦ ὀρίζοντος τῶν τεχνικῶν σπουδῶν, και διότι ἀποκτᾷ τὸ Ἴδρυμα ἀναμφισβητήτως νέας δυνάμεις ἐν τῷ προσώπῳ ἐπιστημόνων ἀνεγνωρισμένου κύρους —κατόπιν τῆς ἰδρύσεως νέων ἐδρῶν— και διότι συμπληροῦνται ἱκανοποιητικῶς και βάσει τῶν συγχρόνων προόδων τὰ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν και τόνωσιν τῆς τεχνικῆς μορφώσεως ἀπαραίτητα ἐργαστήρια και συντελεῖται ἀφ' ἐτέρου ἡ κατασκευὴ τμημάτων τινος τῶν νέων οἰκοδομικῶν ἔργων τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ ἤρχισε τὸ 1920 ἐπὶ σχεδίων τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Κ. Κιτοίκη. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὰ παλαιότερα κτίρια τοῦ Ε.Μ.Π. ἐστεγαζόντο και ἐξακολουθοῦσι στεγαζόμενα, πλὴν τῶν Ἀνωτάτων τεχνικῶν Σχολῶν και τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἡ Ἐθνικὴ Πινακοθήκη και τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον, καθίστατο δὲ προβληματικὴ ἡ ἐγκατάστασις και τῶν νεωτέρων Σχολῶν εἰς τὰ παλαιὰ και μόνον διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα και διὰ τὴν προγενεστέραν ἀκόμη τῶν Σχολῶν συγκρότησιν οὔτε ἐπαρκῆ ἦσαν, οὔτε κτιριολογικῶς κατάλληλα. Τὴν ἀνάγκην τῆς κτιριολογικῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Ε.Μ.Π. ἀνεγνώρισεν ἡ τότε Κυβέρνησις ἐμπνεομένη και αὕτη ὑπὸ τῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἐθνικῆς σημασίας ἣν ἐνέχει ἡ ἀνάπτυξις τῶν τεχνικῶν σπουδῶν. Δι' ἐδικῶν δὲ ἔκτοτε νομοθετημάτων και συνεχοῦς ἐγγραφῆς πιστώσεων εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, ἐπετεύχθη ἡ ἀνέγερσις τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα τμηματος τῶν νέων κτιρίων, δ' ὁ τὸ μὲν Κράτος ἐδαπάνησε 6.092.633 δραχμῶν τὸ δὲ Ε.Μ.Π. ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας του περιουσίας ἐτέρας 2.501.770, κατὰ τὸν τελευταῖον ἰσολογισμὸν τῆς περιουσίας τοῦ Ἰδρύματος. Ἡ νέα αὕτη πτέρυξ περιλαμβάνει σήμερον τρεῖς εὐρείας αἰθούσας διδασκαλίας και τὸ μέγα Ἀμφιθέατρον τοῦ Ε.Μ.Π., Ἐργαστήρια, διαμερίσματα ἐπιστημονικῶν συλλογῶν και τὰ ἐσχάτως ἐγκατασταθέντα σπουδαστικὰ λουτρά.

Πρὸς τὴν ἀφετηρίαν τοῦλάχιστον τῆς περιόδου ταύτης στενωῶς ἔχει συνυφανθῆ τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Ἀγγέλου Γκίνη. Ὁ Ἀγγελος Γκίνης, τοῦ ὁποίου ἡ εὐρεῖα ἐπιστημονικὴ μόρφωσις, ἡ διοικητικὴ ἱκανότης και ὁ ἀπεριόριστος ὑπηρεσιακὸς ζῆλος εἶναι γνωστὰ και πέραν τοῦ κύκλου τοῦ τεχνικοῦ κόσμου, ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διδάξας ἀρχικῶς ὡς καθηγητῆς τῆς Γεφυροδοποιίας μετέπειτα δὲ κυρίως ὡς καθηγητῆς τῶν Λιμενικῶν και Ὑδραυλικῶν ἔργων, διηύθυνε τὸ Ε.Μ.Π. ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι τοῦ 1909 και ἀπὸ τοῦ 1914 μέχρι τοῦ 1920, ἀναγνωρισθεὶς ἀπὸ τοὺς παρακολουθήσαντας ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ

ἔργον του, ὡς ἰσχυρότατος παράγων τῆς προόδου τοῦ Ἰδρύματος κατὰ τὴν περίοδον ταύτην.

Τὰς ἐπενεχθεῖσας δι' ἄλληπαλλήλων νόμων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη συμπληρώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων κεφαλαίων τοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ Ε.Μ.Π., ἀντιπαρερχόμεθα παραπέμποντες εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον κεφάλαιον Β' ἔνθα εἰκονίζεται δι' ὀλίγων τὸ σημερινὸν καθεστὼς τῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος.

Ἀρκοῦμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν ἐκ τῶν τελευταίων περὶ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου νομοθετημάτων Νόμον 4785 τοῦ 1930 καὶ τὰ οὐσιωδέστερα τούτου σημεῖα τὰ ὁποῖα συνίστανται εἰς τὴν ἴδρυσιν :

1) Παρὰ τῆ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων ἰδίου Τμημάτων «Μηχανολόγων» καὶ «Μηχανολόγων Ἀεροπορίας» χορηγούντων ἀντίστοιχα διπλώματα μετὰ τετραετεῖς σπουδὰς, ὡς καὶ Ἀεροτεχνικοῦ Ἐργαστηρίου δοκιμασιῶν καὶ ἔρευνῶν μὲ προϊστάμενον τὸν καθηγητὴν τῆς Ἐφηρμοσμένης Μηχανικῆς.

2) Παρὰ τῆ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Χημικῶν Μηχανικῶν ἰδίου τμήματος χορηγούντος μετὰ τετραετεῖς ἐπίσης σπουδὰς δίπλωμα «Μηχανικοῦ Χημικοῦ Πολέμου» (7).

3) Εἰς τὴν πρόβλεψιν περὶ μετεκπαιδύσεως ἀξιωματικῶν μαχίμων ὀπλῶν καὶ τῆς ἀεροπορίας. Οὗτοι, ἐφ' ὅσον κέκτηνται ἀπολυτήριον Γυμνασίου, δύνανται νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν δευτέραν τάξιν τῶν ἀνωτέρω τμημάτων μετὰ ἐπιτυχεῖς εἰδικὰς εἰσαγωγικὰς ἔξετάσεις.

4) Εἰς τὴν θέσπισιν διετοῦς κύκλου σπουδῶν μετεκπαιδύσεως ἀξιωματικῶν τῶν μαχίμων ὀπλῶν. Εἰς τοὺς ἐν λόγῳ κύκλους κατατάσσονται οἱ ὑποψήφιοι μετὰ ἔξετάσεις, ἀποφοιτῶντες δὲ τούτων τυγχάνουσι πιστοποιητικοῦ καὶ μόνον εὐδοκίμων σπουδῶν.

5) Εἰς τὴν μετονομασίαν τῆς Σχολῆς τῶν Τοπογράφων Μηχανικῶν καὶ τὴν πρόβλεψιν περὶ διοργανώσεώς της διὰ προτάσεως τῆς Συνελεύσεως τῶν Καθηγητῶν μετὰ γνώμην τῆς Σχολῆς ταύτης (8).

Διὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου κατηργήθη ἡ ἕως τότε λειτουργήσασα Σχολὴ Τεχνικῆς Ἐκπαιδύσεως Πυροβολικοῦ καὶ προεβλέφθη ἡ συνέχισις

(7) Μετονομασθὲν διὰ τοῦ Νόμου 5334 εἰς «Στρατιωτικοῦ Χημικοῦ Μηχανικοῦ».

(8) Διὰ μεταγενεστέρων διαταγμάτων ὠρίσθησαν, ἡ φοίτησις εἰς τετραετὴ ἀντὶ τριετοῦς τῆς Σχολῆς Τοπογράφων Μηχανικῶν καὶ τὰ διδακτέα εἰς τὴν ἀναδιοργανωθείσαν Σχολὴν μαθήματα ὡς κατωτέρω ἀναγράφονται ἐν κεφαλαίῳ Β' (III Μαθήματα κατὰ Σχολάς).

Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἀποφοιτήσεως	Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ	Μηχανοφύγοι	Μηχανολόγοι	Μηχανολόγοι Ἡλεκτρολόγοι	Ἀρχιτέκτονες	Χημικοὶ Μηχανικοὶ	Στρατ. Χημικοὶ Μηχανικοὶ	Τοπογράφοι Μηχανικοὶ
1889— 90	13	—	—	—	—	—	—	—
1890— 91	14	—	—	—	—	—	—	—
1891— 92	15	—	—	—	—	—	—	—
1892— 93	13	—	—	—	—	—	—	—
1893— 94	13	—	—	—	—	—	—	—
1904— 95	13	—	—	—	—	—	—	—
1895— 96	13	—	—	—	—	—	—	—
1896— 97	10	—	—	—	—	—	—	—
1897— 98	12	—	—	—	—	—	—	—
1898— 99	8	3	—	—	—	—	—	—
1899—1900	8	2	—	—	—	—	—	—
1900— 01	8	—	—	—	—	—	—	—
1901— 02	5	2	—	—	—	—	—	—
1902— 03	9	2	—	—	—	—	—	—
1903— 04	8	—	—	—	—	—	—	—
1904— 05	13	3	—	—	—	—	—	—
1905— 06	13	3	—	—	—	—	—	—
1906— 07	11	—	—	—	—	—	—	—
1907— 08	10	7	—	—	—	—	—	—
1908— 09	12	3	—	—	—	—	—	—
1909— 10	16	1	—	—	—	—	—	—
1910— 11	8	1	—	—	—	—	—	—
1911— 12	16	2	—	—	—	—	—	—
1912— 13	—	—	—	—	—	—	—	—
1913— 14	13	3	—	—	—	—	—	—
1914— 15	18	—	8	—	—	—	—	—
1915— 16	15	—	5	—	—	—	—	—
1916— 17	16	—	—	6	—	—	—	—
1917— 18	25	—	—	9	—	—	—	—
1918— 19	32	—	—	9	—	—	—	—
1919— 20	26	—	—	11	—	10	—	1
1920— 21	29	—	—	30	12	2	—	16
1921— 22	3	—	—	4	2	4	—	6
1922— 23	26	—	—	14	6	12	—	12
1923— 24	6	—	—	9	7	13	—	12
1924— 25	26	—	—	13	11	9	—	—
1925— 26	48	—	—	18	16	8	—	14
1926— 27	40	—	—	12	8	11	—	18
1927— 28	28	—	—	8	6	6	—	28
1928— 29	39	—	—	10	5	7	—	27
1929— 30	53	—	—	11	4	9	—	10
1930— 31	53	—	3	9	4	7	3	10
1931— 32	65	—	2	10	4	7	—	8

τῶν σπουδῶν τῶν ἐκεῖ τότε φοιτῶντων, εἰς τὰ ἐν τῷ Ε.Μ.Π. ἰδρυθέντα τμήματα καὶ κύκλους σπουδῶν.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περιληπτικῆς ταύτης μέχρι σήμερον ἱστορικῆς ἐπισκοπήσεως τοῦ Ε.Μ.Π. παρατίθεται ὁ ἀριθμητικὸς πίναξ ὁ ἀπεικονίζων σαφῶς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ἰδρύματος τούτου καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ἀποφοιτησάντων ἀπὸ τοῦ 1889-90 μέχρι σήμερον κατὰ εἰδικότητος :

Φοιτῶσι δὲ ἤδη ἐν τῷ συνόλῳ τῶν τάξεων :

359 εἰς τὴν Ἐνωτ. Σχολὴν Πολιτικῶν Μηχανικῶν,

48 εἰς τὴν Ἐνωτ. Σχολὴν Μηχανολόγων - Ἡλεκτρολόγων,

17 εἰς τὸ Τμήμα Μηχανολόγων,

12 εἰς τὸ Τμήμα Μηχανολόγων - Ἀεροπορίας,

100 εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἀρχιτεκτόνων,

36 εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Χημικῶν Μηχανικῶν,

5 εἰς τὸ Τμήμα Στρατιωτικῶν Χημικῶν Μηχανικῶν,

23 εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἀγρονόμων καὶ Τοπογράφων
Μηχανικῶν,

2 εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Τοπογράφων Μηχανικῶν (9).

Ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκδηλωθεῖσα ζωνρὰ ροπή πρὸς τὰ τεχνικὰ ἐπαγγέλματα, δικαιολογούμενη καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τεχνικῶν ἐπιστημόνων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔκτασιν τὴν ὁποίαν μέχρι πρό τινοσ εἶχον λάβει τὰ ἐν Ἑλλάδι δημόσια καὶ ἰδιωτικά τεχνικὰ ἔργα, εἶχεν ὡς φυσικὸν ἐπακόλουθον τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὸ Ε.Μ.Π. κατατασσομένων καὶ τῶν ἐκ τούτου ἀποφοιτῶντων.

Ἄλλ' ἢ ἔλλειψις μέσων (αἰθουσῶν διδασκαλίας, σχεδιαστηρίων, ἐργαστηριακῶν συλλογῶν καὶ βοηθητικοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ) ἀναλόγων διὰ τὴν ἄνετον καὶ καρποφόρον διδασκαλίαν μεγάλου ἀριθμοῦ σπουδαστῶν, ἢ παρατηρηθεῖσα ἀφ' ἑτέρου ἀπαρχὴ κρίσεως καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν τεχνικῶν ἐκ τῆς ἀναστολῆς τῆς παρ' ἡμῖν τεχνικῆς δράσεως πρὸς τὴν ὁποίαν παρὰ τὸν ἀκαδημαϊκὸν του χαρακτῆρα τὸ Ἐθνικὸν Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον δὲν ἐκώφευσε, ὑπεχρέωσαν τοῦτο νὰ εἰσηγηθῇ τὴν λήψιν τῶν ἀναγκαίων νομοθετικῶν μέτρων πρὸς περιορισμὸν τῶν ἐν αὐτῷ εἰσερχομένων. Διὰ νεωτάτου δὲ Νόμου παρεσχέθη εἰς τὴν Σύγκλητον τοῦ Ε.Μ.Π. τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίζῃ ἐκάστοτε τὸν μέγιστον ἀριθμὸν τῶν εἰς τὰς Σχολὰς εἰσακτέων. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξε ἵνα ἐφαρμοσθῇ ἀπὸ τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἤδη φοιτῶντων ἄς σημειωθῇ ἐπὶ πλέον, ὅτι αἱ τελευταῖαι συναλλαγματικαὶ δυσχέρειαι ὑπεχρέω-

(9) Τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη ἡ διατήρησις μέχρις ἀποφοιτήσεως τῶν σπουδαστῶν ταύτης.

σαν πάντας σχεδόν τούς εις τεχνικά εκπαιδευτήρια τῆς ἀλλοδαπῆς σπουδάζοντας Ἕλληνας, νὰ κατέλθωσι εἰς τὴν γενέτειραν ἵνα ἐνταῦθα συνεχίσωσι τὰς σπουδὰς των. Τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον κατέταξε περὶ τοὺς 80 εἰς διαφόρους Σχολὰς καὶ μέχρι τῆς τρίτης τάξεως ἀναλόγως τῶν σπουδῶν ἃς εἶχον διανύσει εἰς τὸ ἔξωτερικόν, ἐνεργήσαν δὲ ἐξ αὐτῶν 52.

Ζωτικώτατον διὰ τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον ζήτημα ἔξακολουθεῖ εἰσέτι ὑφιστάμενον τὸ οἰκοδομικόν, καθόσον τὰ ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐντεῦθεν συντελεσθέντα οἰκοδομικὰ ἔργα δὲν ἀπετέλεσαν πλήρη τούτου λύσιν. Τὸ Πολυτεχνεῖον ἔξακολουθεῖ νὰ στερεῖται ἀπαραιτήτων αἰθουσῶν καὶ διαμερισμάτων. Ὡς αἰθουσαι σχεδιασθησίων χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσέτι αἱ αἰθουσαι παραδόσεων, πολλὰ ἔργαστήρια στεροῦνται τῆς ἀναγκαίας εὐρυχωρίας καὶ αἱ συνθηκαὶ τῆς εἰς ταῦτα διεξαγωγῆς ἔργαστηριακῶν ἀσκήσεων ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ σπουδαστῶν εἶναι λίαν δυσμενεῖς, ἄλλα ἀκαταλλήλως διαρρυθμισμένα δὲν ἐκπληροῦσι τὸν εκπαιδευτικὸν προορισμὸν των. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδρυσις τεχνικῶν μουσείων καὶ ὁ πλουτισμὸς τῶν συλλογῶν καὶ ἡ ἐγκατάστασις γραφείων, προσκρούουν εἰς δυσχερείας τῆς αὐτῆς φύσεως.

Ἡ ἀπὸ ἑβδομήκοντα δὲ ἐτῶν σημειωτέον, καὶ μόλις πρό τινος ἐπιτευχθεῖσα κτιριολογικὴ συμπλήρωσις, εἶναι μηδαμινὴ ἀπέναντι τῆς ἔκτοτε ἀναπτύξεως τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ εκπαιδευτικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σπουδαστῶν του.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ λύσις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγγυς εὐρισκομένη: Πρὸ ἑνὸς ἔτους Ἐπιτροπὴ συγκροτηθεῖσα βάσει τοῦ Νόμου 4791 τοῦ 1930 «Περὶ ὀργανώσεως τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν» ἐνήργησε τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ τὸν ἀναλογικὸν διαχωρισμὸν τῆς περιουσίας τοῦ Πολυτεχνείου, τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ὑπὲρ τῶν κεχωρισμένων πλέον ἰδρυμάτων καταλειφθέντων κληροδοτημάτων, ὑποβαλοῦσα πρὸς τὰ ἀρμόδια Ὑπουργεῖα τὴν ἔκθεσίν της. Ἐλπίζεται ἤδη ὅτι διὰ τῶν περαιτέρω ἐνεργειῶν τὰ δύο εκπαιδευτικὰ ἱδρύματα θὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὴν ἀπαραίτητον δι' ἀμφοτέρω κτιριακὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν ἐγκαθισταμένης εἰς νέον καὶ καταλληλότερον διὰ τὰς ἀνάγκας της κτίριον, τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον ἐν πλήρει ἀνέσει θὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων κτιριακὸν σύμπλεγμα, ὅπερ καὶ ἀνήκει αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦλάχιστον τῆς Ἐπιτροπῆς.

Θὰ ἀπετέλει παράλειψιν τὸ νὰ τερατίσωμεν τὴν σύντομον αὐτὴν ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν τῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἐθνικοῦ Μ. Πολυτεχνείου

χωρίς εὐφήμως ν' ἀναφέρωμεν τὴν δρᾶσιν τοῦ τέως Πρυτάνεως τοῦ Ε.Μ.Π., κ. Δ. Λαμπαδαρίου, πολλακῶς ἐξυπηρετήσαντος τὸ ἴδρυμα κατὰ τὴν πενταετίαν (1928—1933) καθ' ἣν προΐστατο τοῦ Πολυτεχνείου.

Τὸν κ. Λαμπαδάρειον, παραιτηθέντα τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πρυτάνεως κατὰ Σεπτέμβριον 1933, διεδέχθη ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ἀνωτάτου Τεχνικοῦ μας Ἰδρύματος ἀπὸ Νοεμβρίου 1933 καὶ ἐφεξῆς, ὁ καὶ ἄλλοτε διευθύνων τὸ Πολυτεχνεῖον καθηγητῆς κ. Δημοσθένης Πρωτοπαπαδάκης ὡς Πρύτανις, μετὰ τοῦ Ἀντιπρυτάνεως καθηγητοῦ κ. Ἀλεξ. Σίνου.

Κατὰ τὴν διαρρεύσανσαν διετίαν τῆς πρυτανείας τοῦ κ. Πρωτοπαπαδάκη ἐδημοσιεύθησαν πλεῖστα νομοθετήματα καὶ διατάγματα ἀφορῶντα εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἰδρύματος, τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ ἐνίσχυσιν, τὴν πολλαπλὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τῶν κ. κ. καθηγητῶν, τὴν ἔκδοσιν σοβαρῶν βοηθημάτων κ.τ.λ. κ.τ.λ. Τὸν νῦν Πρύτανιν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ συνεργαζομένην Σύγκλητον, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν κ. κ. Ἰω. Δοανίδου, Ἐμ. Κριεζῆ, Σπ. Νομικοῦ, Ἀρ. Οἰκονόμου, Κίμ. Πανταζῆ, Γ. Σαρροπούλου, Ἀλεξ. Σίνου, Θ. Σταθοπούλου, Κωνστ. Στάμου, Ἰω. Χατσοπούλου, καὶ Στ. Χόρς, χαρακτηρίζει ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀφορῶντων τὸ Ε.Μ.Π. νόμων καὶ διαταγμάτων, ἡ διευκρίνις καὶ ὁ συγχρονισμὸς τούτων, πρὸς ὄφελος τῶν σπουδαστῶν, ἡ τόνωσις τῆς πειθαρχίας ἐν τῷ Ἰδρύματι, ἡ σκόπιμος τῶν πόρων αὐτοῦ διάθεσις, συντρεχούσης πρὸς τοῦτο καὶ τῆς συνεργαζομένης Διαχειριστικῆς τῆς περιουσίας καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ἰδρύματος Ἐπιτροπῆς.

Ἄξιον μνείας τυγχάνει ἐπίσης ὅτι, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1933—34 ἰδρύθη ἐν τῷ Ε. Μ. Π., καθ' ὑπόδειγμα τῶν εἰς ξένα ἀνώτατα ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα κρατοῦντα, «Ἐργαστήριον μαθηματικῶν σπουδῶν καὶ ἐρευνῶν» (Σεμινάριον), προωρισμένον νὰ συμβάλῃ οὐσιωδῶς εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν μαθηματικῶν σπουδῶν καὶ τῆς μαθηματικῆς ἐρεῦνης εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, καὶ δι' αὐτοῦ εἰς κύκλον εὐρύτερον. Τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπιδιώκει τὸ Ἐργαστήριον, διὰ τῆς ὀργανώσεως μαθημάτων καὶ ἀσκήσεων, μαθηματικῶν ὁμιλιῶν, διὰ δημοσιεύσεων, διὰ προσωπικῆς καθοδηγήσεως τῶν ἐπιθυμούντων ν' ἀσχοληθῶν μὲ τὴν μαθηματικὴν ἔρευναν, διὰ καταρτισμοῦ πλήρους μαθηματικῆς βιβλιοθήκης καὶ συλλογῆς μαθηματικῶν προτύπων καὶ ὀργάνων (*).

Ἡ ἴδρυσις καὶ ἡ λειτουργία Σεμιναρίου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐσημείωσε

(*) Τὸ Ἐργαστήριον διευθύνεται ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν κ. κ. Α. Οἰκονόμου καὶ Ν. Κριτικόν, τῆς Παραστατικῆς καὶ Προβολικῆς Γεωμετρίας κ. Ι. Χατσόπουλον καὶ τῆς Θεωρητικῆς Μηχανικῆς κ. Κ. Γεωργικόπουλον. Μέλη τοῦ Ἐργαστηρίου δύνανται νὰ γίνουιν οἱ διπλωματοῦχοι Πολυτεχνείων ἢ Πανεπιστημίων ὡς καὶ ἄλλα πρόσωπα ἢ σπουδασταὶ Ἀνωτάτων Σχολῶν, κατόπιν ἐλέγχου τῶν προσόντων αὐτῶν, ἐπὶ καταβολῇ πάντοτε ἐτησίας συνδρομῆς.

μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἐκδηλωθεῖσαν δι' ἀθρόας συμμετοχῆς καὶ προσελεύσεως ἐπιστημόνων καὶ σπουδαστῶν εἰς τὰ μαθήματα καὶ ὁμιλίας καὶ ἐν γένει διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἐνδιαφέροντος, ἐγγυωμένου τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ καὶ τὴν ταχεῖαν πρὸς τὴν ἄνω ἐξέλιξιν τοῦ νεοσυστάτου Ἐργαστηρίου.

Τελευτώντες, κρίνομεν ἐπιβεβλημένον νὰ μνημονεύσωμεν δι' ἄλλων καὶ τὴν καρποφόρον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως δρᾶσιν τῶν Σχολείων Ἐργοδηγῶν τοῦ ΕΜΠ, προσηρηθέντων ταῖς Ἀνωτάταις Σχολαῖς, ὡς μοναδικοῦ τῆς χώρας μας ἰδρύματος πρὸς παροχὴν τῆς μέσης τεχνικῆς ἐκπαίδευσως καὶ πρὸς μόρφωσιν πρακτικῶν τεχνικῶν ἐπιστημόνων. Ὅντως τὰ προσηρηθέντα Σχολεῖα, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν, ἤτοι ἀπὸ δεκαεπταετίας, ἀπέδωκαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν σεβαστὸν ἀριθμὸν πτυχιούχων ἐργοδηγῶν, γεωμετρῶν καὶ ἐργοδηγῶν μηχανουργῶν, οἷτινες, χάρις εἰς τὴν ἐν τῷ Σχολείῳ κτηθεῖσαν ἀριωτάτην πρακτικὴν ἰδίως, ἀλλὰ καὶ θεωρητικὴν κατάρτισιν, ἐξελίχθησαν εἰτα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαγγελματικῆς των σταδιοδρομίας, εἴτε ἐν τῷ δημοσίῳ, εἴτε παρ' ἄλλαις ὑπηρεσίαις, εἴτε ὡς ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι, εἰς οὐσιαστικὸς παράγοντας τῆς τεχνικῆς κινήσεως τῆς χώρας πλείστας προσενεγκόντες ὑπηρεσίας ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀρμοδιότητός των καὶ πολλαχῶς συντέλεσαντες εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῶν τεχνικῶν ἐπαγγελμάτων παρ' ἡμῖν.

Β'. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ - ΕΔΡΑΙ - ΜΑΘΗΜΑΤΑ (1)

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ - ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΜΠ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΕΡΓΟΔΗΓΩΝ

Ι. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠ

Τὸ ΕΜΠ διέπεται ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς διατυπωμένων νομοθετικῶν διατάξεων (2).

Τὸ Ἐθνικὸν Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους ἑνασκουμένην διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας Ὑπουργοῦ. Πρὸς διεκπεραίωσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Νόμοις τοῦ ΕΜΠ προβλεπομένων Ὑπουργικῶν ἐνεργειῶν, ἔχει ἰδρυθῆ παρα τῷ Ὑπουργεῖῳ Συγκοινωνίας Ὑπηρεσία «Ἀνωτάτης Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως» ὑπαγομένη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας Ὑπουργοῦ, τῆς ὁποίας ἐπὶ διατεῖ θητεία προϊστάμενος διορίζεται διὰ Διατάγματος προτάσει τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, εἰς τῶν τακτικῶν καθηγητῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Τὸ ΕΜΠ διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως, τοῦ Ἀντιπρυτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου αὐτοῦ. Πρύτανις διὰ δύο ἀκαδημαϊκὰ ἔτη εἶναι ὁ τοῦ παρελθόντος ἔτους Ἀντιπρύτανις. Ὁ Ἀντιπρύτανις ἐκλέγεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν τακτικῶν καθηγητῶν τοῦ Ἰδρύματος καὶ διορίζεται, ἅμα τῇ ἐκλογῇ του, διὰ διατάγματος ἐπὶ δύο συνεχῆ ἀκαδημαϊκὰ ἔτη.

Τὸ ΕΜΠ ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν πέντε Ἀνωτάτων Σχολῶν :

- 1) Πολιτικῶν Μηχανικῶν
- 2) Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων
- 3) Ἀρχιτεκτόνων
- 4) Χημικῶν Μηχανικῶν καὶ
- 5) Ἀγρονόμων καὶ Τοπογράφων Μηχανικῶν.

Ἐκάστη τῶν Σχολῶν εἶναι αὐτοτελὴς ἐν ὀργανικῇ πρὸς τὰς λοι-

(1) Ἐπιμελεῖς Καθηγητοῦ Ι. Δ. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

(2) Βλ. Διάταγμα τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1931 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ ΕΜΠ διατάξεων» καὶ Νόμους 5334 τῆς 21 Μαρτίου 1932 καὶ 5859 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1933 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν οικονομικῶν καὶ διαχειριστικῶν διατάξεων τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσόβιου Πολυτεχνεῖου».

πὰς ἐνότητι, οἱ δὲ ἐν ταύτῃ διδάσκοντες καθηγηταὶ ἀπαρτίζουσι ἴδιον Σύλλογον τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ ἐκάστοτε Κοσμήτωρ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς, ἐκλεγόμενος μεταξὺ τῶν τακτικῶν καθηγητῶν, ἐπὶ διετεῖ θητεία.

Ἡ διοικοῦσα τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον Σύγκλητος, ἣς προεδρεύει ὁ Πρύτανης, ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν Κοσμητόρων τῶν πέντε Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ ἐτέρων πέντε τακτικῶν καθηγητῶν, ἐνὸς ἐξ ἐκάστης Ἀνωτάτης Σχολῆς, ἐκλεγομένων ὡς Συγκλητικῶν, ἐπὶ διετεῖ θητεία.

Αἱ ἔδραι τοῦ καθηγεσίας τοῦ ΕΜΠ εἶναι :

α) τακτικαὶ

β) ἔκτακτοι αὐτοτελεῖς, ἢ ἔκτακτοι ἐπικουρικοί.

Πλὴν τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν Συλλόγων τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν λειτουργοῦσιν ἐν τῷ ΕΜΠ καί :

α) ἡ Συνέλευσις ἀπάντων τῶν καθηγητῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τοῦ ΕΜΠ.

β) ὁ Σύλλογος τῶν τακτικῶν μετὰ ἢ ἄνευ τῶν μονίμων ἐκτάκτων

γ) ὁ Σύλλογος Διευθυντῶν τῶν Ἐργαστηρίων καὶ Παραρτημάτων

δ) ὁ Σύλλογος τῶν καθηγητῶν τῶν Σχολείων Ἐργοδηγῶν

ε) αἱ Ἐφοραὶ τοῦ Τυπογραφείου, Φωτογραφείου, καὶ Ἐστιατορίου τῶν σπουδαστῶν καὶ

στ) ἡ Ἐπιτροπὴ Ταμείου Νοσηλείας τῶν σπουδαστῶν (1).

Ἡ διαχειρίσις τῆς περιουσίας τοῦ ΕΜΠ, συνισταμένης ἐκ κληροδοτημάτων, δωρεῶν καὶ ἄλλων πόρων, ἐνεργεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης :

1) ἐκ τοῦ ἐκάστοτε Κοσμήτορος τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Μηχανικῶν, ὡς Προέδρου

2) δύο Κοσμητόρων τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας

3) τοῦ Διευθυντοῦ τῆν Ὑπηρεσίας Ἀνωτάτης Τεχνικῆς Ἐκπαίδευσεως τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας

4) ἐνὸς Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ

5) ἐνὸς Διευθυντοῦ ἢ τμηματάρχου Α' τάξεως τῆς κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ, ἐπὶ διετεῖ θητεία. Τῶν Συνεδριῶν τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς μετέχουσιν οἱ Διευθυνταὶ Γραμματείας καὶ Λογιστικοῦ τοῦ ΕΜΠ. Οἱ ὑπὸ στοιχείων 4 καὶ 5 ὀρίζονται ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ

(1) Προβλέπονται δὲ ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ νόμου καὶ Ἐφοραὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Ἀναγνωστηρίου τῶν σπουδαστῶν, τοῦ Γυμναστηρίου καὶ τῶν Λουτρῶν αὐτῶν, μὴ συγκροτηθεῖσαι εἰσέτι.

Συνεδρίου και τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Τὰς ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ ΕΜΠ ἀποφάσεις τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκτελεῖ ὁ Πρύτανις.

Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπομένου οἰκονομικοῦ ἔτους συντάσσεται ὑπὸ τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς και ὑποβάλλεται ὑπ' αὐτῆς εἰς τὴν Σύγκλητον ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ψηφίζόμενος ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ὑποβάλλεται διὰ τοῦ Πρυτάνεως εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Συγκοινωνίας ἐντὸς τοῦ δευτέρου δεκαπενθήμερου τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ὁ Ὑπουργὸς δύναται, ἐντὸς προθεσμίας εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ προϋπολογισμοῦ, νὰ διαγράψῃ ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὰ κενδύλια αὐτοῦ, οὐχὶ ὁμως νὰ αὐξήσῃ ἢ νὰ προσθέσῃ νέα. Ὁ ἐγκριθεὶς προϋπολογισμὸς δημοσιεύεται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Τροποποιήσεις αὐτοῦ ἐπιτρέπονται μόνον ἀνὰ ἐξάμηνον και ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Οὐδεμίαν δαπάνην, ἀνωτέρα τοῦ ποσοῦ τῶν δρχ. εἴκοσι πέντε χιλιάδων ἐνεργεῖται, ἀνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων τοῦ ΕΜΠ προτείνεται ὑπὸ τῆς Συγκλήτου και ἀποφασίζεται ὑπὸ τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις καθορίζει ταυτοχρόνως τὸν τρόπον ἐκτελέσεως αὐτῶν.

Ἡ διεξαγωγή τῶν προβλεπομένων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος διοικητικῶν ἐνεργειῶν, ἐνεργεῖται, διὰ μὲν τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐν γένει διοίκησιν, παρὰ τῆς Διευθύνσεως Γραμματείας, διὰ δὲ τὰ λογιστικὰ και διαχειριστικὰ ζητήματα, παρὰ τῆς Διευθύνσεως Λογιστικοῦ.

Ἡ Διεύθυνσις Γραμματείας διαιρεῖται εἰς τρία Τμήματα :

- 1) τὸ Τμῆμα Α' Προσωπικοῦ
- 2) τὸ Τμῆμα Β' Ἐγγραφῶν, Ἀνανεώσεων και τῶν Σχολῶν
- 3) τὸ Τμῆμα Γ' Διεκπεραιώσεως

Ἡ Διεύθυνσις Λογιστικοῦ διαιρεῖται εἰς τρία Τμήματα και ἐν Γραφεῖον :

- 1) τὸ Τμῆμα Α' Λογιστικοῦ
- 2) τὸ Τμῆμα Β' Προμηθειῶν, Κληροδοτημάτων και Δωρεῶν
- 3) τὸ Τμῆμα Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, ὑπαγόμενον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Πρύτανιν τοῦ ΕΜΠ
- 4) τὸ Γραφεῖον διαχειρίσεως λιθογράφων κλπ.

Ἡ εἰς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς κατάταξις γίνεται κατόπιν ἐξετάσεων (εἰσαγωγικῶν), τῶν ὑποψηφίων ὑποχρεουμένων νὰ φέρωσι ἀπολυτήριο Πρακτικοῦ Λυκείου ἢ Γυμνασίου τοῦ Κράτους, ἢ ἀνεγνωρισμένου ὁμοταγοῦς ἀλλοδαποῦ.

Αἱ εἰσαγωγικαὶ ἐξετάσεις διενεργοῦνται ἐπὶ τῶν ἀκολούθων μαθημάτων :

1) Ἑλληνικὴ γλῶσσα (σύνθεσις, ἐκτιμωμένης ἐκ ταύτης καὶ τῆς ὀρθογραφίας)

2) Ἄλγεβρα

3) Γεωμετρία

4) Τριγωνομετρία καὶ

5) Φυσικὴ.

Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν εἰς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου καὶ τὰ ἐν αὐταῖς τμήματα εἶναι :

1) εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Μηχανικῶν, πενταετής

2) εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων πενταετής. Εἰς τὰ παρὰ ταύτην λειτουργοῦντα Τμήματα Μηχανολόγων καὶ Μηχανολόγων - Ἀεροπορίας, τετραετής

3) εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἀρχιτεκτόνων, τετραετής

4) εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Χημικῶν Μηχανικῶν, τετραετής. Εἰς τὸ παρὰ ταύτην λειτουργοῦν Τμήμα Στρατιωτικῶν Χημικῶν Μηχανικῶν, τετραετής.

Διὰ τὴν ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν προαγωγὴν οἱ σπουδασταὶ ὑποβάλλονται κατ' ἔτος καὶ κατὰ μῆνα Ἰούνιον εἰς ἐξετάσεις (προαγωγικὰς) ἐπὶ τῶν μαθημάτων τῆς τάξεως, ἀποκλειομένων ἐκ τούτων τῶν μὴ ἐκπληρωσάντων τὰς πρὸς τὸ Ἴδρυμα ὑποχρεώσεις καταβολῆς τελῶν, ἢ μὴ λαβόντων βαθμὸν σχεδίων εἰς τι μάθημα τοῦλάχιστον πέντε, ἢ μὴ προσελθόντων κατὰ τὰς δοκιμασίας τοῦ ἔτους.

Οἱ κατὰ Ἰούνιον ἀποτυγχάνοντες εἰς μαθήματα οὐχὶ πλείονα τῶν τριῶν, δικαιοῦνται ἐπανεξετάσεως εἰς τὰ μαθήματα εἰς ἃ ἀπέτυχον κατὰ τὸν ἀμέσως ἐπόμενον Σεπτέμβριον.

Οἱ τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν διανύσαντες σπουδασταὶ ὑφίστανται κατὰ Ἰούνιον ἢ Ὀκτώβριον καὶ κατ' ἰδίαν αὐτῶν προτίμησιν, ἐξετάσεις ἐπὶ διπλώματι προφορικῶς καὶ γραπτῶς.

Αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις ἐκτείνονται εἰς πάντα τὰ ἐν τῇ τελευταίᾳ τάξει διδασκόμενα μαθήματα, αἱ δὲ γραπταὶ διεξάγονται ἐπὶ θεμάτων λαμβανομένων ἐκ τῶν εἰδικῶν μαθημάτων τῶν διδαχθέντων κατὰ τὴν ὅλην διάρκειαν τῶν σπουδῶν.

Εἰς τοὺς εὐδοκίμοινας εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐξετάσεις ταύτας ἀπονέμεται διπλωμα μετὰ χαρακτηρισμοῦ τῆς ἀντιστοίχου εἰδικότητος καὶ ὁ τίτλος τοῦ « Δι π λ ω μ α τ ο ὕ χ ο υ Μ η χ α ν ι κ ο ὕ τ ο ὕ Ε Μ Π », παρέχεται δὲ προσέτι καὶ ἡ ἀδεια ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῷ Κράτει, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν.

Διπλωματοῦχοι Ἀνωτάτων Τεχνικῶν Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς ὁμοταγῶν πρὸς τὰς τοῦ Ε Μ Π, ἵνα τύχωσιν ἀδειας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἐν Ἑλλάδι, δεόν νὰ κέκτηνται τὴν ἐλληνικὴν ὑπηκοότητα καὶ νὰ ὑποστῶσιν εἰδικὰς πρὸς τοῦτο ἐξετάσεις.

II. ΕΔΡΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΥΠΑΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑΣ

Τὰ ἐν τῇ δευτέρῃ στήλῃ γράμματα δηλοῦσιν :

- Π. Μ. : Πολιτικῶν Μηχανικῶν
 Μ. Η. : Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων
 Τ. Μ. : Τμῆμα Μηχανολόγων
 Τ. Μ. Α. : Τμῆμα Μηχανολόγων Ἀεροπορίας
 Α. : Ἀρχιτεκτόνων
 Χ. Μ. : Χημικῶν Μηχανικῶν
 Τ. Σ. Χ. Μ. : Τμῆμα Στρατιωτικῶν Χημικῶν Μηχανικῶν
 Α. Τ. Μ. : Ἀγρονόμων καὶ Τοπογράφων Μηχανικῶν

ΕΔΡΑΙ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
Α. ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΕΔΡΑΙ		
1) Τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν		Ν. Κριτικός
α) Ἀνώτερα Μαθηματικά	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α., Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ., Α.Τ.Μ.	
β) Σφαιρική Τριγωνομετρία	Α.Τ.Μ.	
γ) Μιγαδικαὶ ἀναλυτικαὶ συναρτήσεις καὶ σύμμορφος ἀπεικόνις	Μάθημα Σεμιναρίου	
2) Τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν		Α. Οικονόμου
α) Ἀναλυτικὴ Γεωμετρία	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α.Τ.Μ.	
β) Μαθηματικὴ Ἀνάλυσις		
γ) Γραφικὸς καὶ Διανυσματικὸς Λογισμὸς	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	
3) Τῆς Ἀναλυτικῆς Χημείας		Σ. Χόρς
α) Ἀναλυτικὴ Χημεία I β) Ἀναλυτικὴ Χημεία II	Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ.	
4) Τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς Μορφολογίας καὶ Ρυθμολογίας	Α.	Α. Ὀρλάνδος

ΕΔΡΑΙ - ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
5) Τῆς Βοτανικῆς	Χ.Μ., Α.Τ.Μ.	Ι. Πολίτης
6) Τῆς Βρωματοχημείας α) Βρωματοχημεία β) Ζυμοχημεία γ) Ὑγιεινὴ δ) Τεχνολογία δερμάτων καὶ ὑφαντικῶν ὑλῶν	Χ.Μ. Χ.Μ. Α.Τ.Μ. Τ.Σ.Χ.Μ.	Θ. Σταθόπουλος
7) Τῆς Γενικῆς Μηχανολο- γίας α) Γενικὴ Μηχανολογία β) Παθητικαὶ ἀντιστά- σεις	Π.Μ. Μ.Η., Τ.Μ.	Γ. Μαλτέζος
8) Τῆς Γενικῆς Πειραματι- κῆς Χημείας	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α., Α.Τ.Μ., Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ.	Θ. Βαρούνης
9) Τῆς Γεωδαισίας α) Γεωδαισία β) Ἀνωτέρα Γεωδαισία γ) Τοπογραφικαὶ σχε- διάσεις δ) Ἀστρονομικοὶ προσ- διορισμοὶ ε) Σχεδιάσεις τοπογρα- φικῶν καὶ γεωδαιτι- κῶν ὀργάνων στ) Φωτοτοπογραφία ζ) Μεγάλαι γεωδαιτικαὶ ἀσκήσεις	Π.Μ., Μ.Η., Α., Α.Τ.Μ. Α.Τ.Μ. Π.Μ., Α.Τ.Μ. Α.Τ.Μ. Α.Τ.Μ. Α.Τ.Μ. Π.Μ., Α.Τ.Μ.	Δ. Λαμπαδάριος
10) Τῆς Εἰδικῆς Μηχανολο- γίας α) Εἰδικὴ Μηχανολογία β) Θεωρία καὶ κατα- σκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν	Χ.Μ., Α.Τ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ. Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	Α.Κουτσοκώστας
11) Τῆς Ἐφαρμοσμένης Μη- χανικῆς α) Ἐφαρμοσμένη Μη- χανικὴ β) Ἀεροδυναμικὴ	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α. Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	Φ. Θεοδωρίδης

ΕΔΡΑΙ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
12) Τῆς Ἐφαρμοσμένης Στα- τικῆς καὶ Σιδηρῶν κατα- σκευῶν α) Ἐφαρμοσμένη Στα- τικὴ β) Σιδηραὶ κατασκευαὶ	Π.Μ. Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Α.	Ν. Κιτσίκης
13) Τῆς Θεωρίας καὶ Κατα- σκευῆς ἠλεκτρικῶν Μηχα- νῶν, ἠλεκτρικῶν Μετρή- σεων καὶ ἠλεκτρικῶν Σι- δηροδρόμων α) Θεωρία καὶ κατα- σκευὴ ἠλεκτρικῶν μη- χανῶν β) Ἐλεκτρικοὶ σιδ)μοὶ καὶ τροχιόδρομοὶ γ) Θεωρία ἠλεκτρικῶν ὀργάνων καὶ ἠλεκτρι- κῶν μετρήσεων δ) Ἀσκήσεις ἐν τῷ ἠ- λεκτρικῷ ἐργαστηρίῳ	Μ.Η. Μ.Η. Μ.Η. Μ.Η.	Γ. Σαρρόπουλος
14) Τῆς Θεωρητικῆς Μηχα- νικῆς α) Στοιχεῖα Θεωρητικῆς Μηχανικῆς β) Θεωρητικὴ Μηχα- νικὴ	Χ.Μ., Α.Τ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ. Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α.	Κ. Γεωργικόπου- λος
15) Τῆς Θεωρητικῆς καὶ Γε- νικῆς Ἐλεκτροτεχνίας καὶ τῆς ἠλεκτρικῆς Τηλεπικoi- νωνίας α) Θεωρητικὴ καὶ Γενι- κὴ Ἐλεκτροτεχνία β) Ἐλεκτρικὴ Τηλεπι- κοινωνία	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ. Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	Κ. Γουναράκης
16) Τῆς Θεωρητικῆς Μηχα- νολογίας	Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	Α. Μιχαλόπουλος
17) Τῆς Κατασκευῆς θερμο- κίνητων μηχανῶν καὶ ὕδροκίνητων	Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	Α. Μελέγκοβιτς

ΕΔΡΑΙ - ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
18) Τῶν κεντρικῶν σταθμῶν παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, μεταφορᾶς καὶ διανομῆς αὐτῆς α) Κεντρικοὶ σταθμοὶ παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας β) Θεωρία καὶ ὑπολογισμὸς μεταφορᾶς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας	M.H. M.H.	Κ. Στάμου
19) Τῆς Κτιριολογίας	Α.	Ε. Κριεζῆς *
20) Τῶν λιθίνων καὶ ξυλίνων γεφυρῶν, τοίχων ἀντιστηρίξεως καὶ θεμελιώσεων α) Θεμελιώσεις, τοῖχοι ἀντιστηρίξεως καὶ εἰσαγωγή εἰς τὴν γεφυροποιίαν β) Λίθιναι καὶ ξύλιναι γέφυραι, ἰκρίωματα γ) Τεχνικὰ ἔργα	Η.Μ. Π.Μ. Α.Τ.Μ.	Κ. Πανταζῆς
21) Τῆς Μεταλλουργίας καὶ Μεταλλευτικῆς α) Μεταλλουργία καὶ Μεταλλογνωσία β) Μεταλλευτικὴ καὶ Μεταλλογνωσία	M.H., T.M., T.M.A., X.M., T.Σ.X.M. Π.Μ.	Η. Γούναρης
22) Τῆς Ὀδοποιίας α) Ὀδοποιία β) Χωματοουργία	Π.Μ., Α.Τ.Μ. Π.Μ., Α.Τ.Μ.	Σ. Νομικός
23) Τῆς Οἰκοδομικῆς α) Οἰκοδομικὴ	Π.Μ., M.H., T.M., T.M.A., Α., Α.Τ.Μ.	Ε. Κριεζῆς

* Δι' ἀνάθεσιν εως τῆς διδασκαλίας.

ΕΔΡΑΙ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
β) Στοιχεία Ἀρχιτεκτονικῆς	Π.Μ.	
24) Τῆς Ὀργανικῆς Χημείας	Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ.	Ι. Γαζόπουλος
25) Τῆς Ὀργανικῆς Χημικῆς Τεχνολογίας α) Ὀργανικὴ Χημικὴ Τεχνολογία β) Γεωπονικὴ Χημεία	Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ. Α.Τ.Μ.	Κ. Βέης
26) Τῆς Ὀρυκτολογίας-Πετρογραφίας-Γεωλογίας α) Ὀρυκτολογία - Πετρογραφία-Γεωλογία β) Στοιχεῖα Γεωμορφολογίας καὶ Πετρογραφίας γ) Ἐδαφολογία	Π.Μ., Χ.Μ., Α.Τ.Μ. Α. Α.Τ.Μ.	Ι. Δοανίδης
27) Τῆς Παραστατικῆς καὶ Προβολικῆς Γεωμετρίας α) Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία β) Προοπτικὴ καὶ Σκιαγραφία	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α., Α.Τ.Μ. Α., Α.Τ.Μ.	Ι. Χατσόπουλος
28) Τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α., Α.Τ.Μ., Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ.	Κ. Μαλιτζός
29) Τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας α) Πολιτικὴ Οἰκονομία β) Στοιχεῖα Δικαίου	Π.Μ., Μ.Η., Α., Χ.Μ., Α.Τ.Μ., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Τ.Σ.Χ.Μ.	Σ. Κορώνης
30) Τῆς Σιδηροδρομικῆς α) Σιδηροδρομικὴ β) Ἐκμετάλλευσις Σιδηροδρόμων	Π.Μ. Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ.,	Δ. Πρωτοπαπαδάκης
31) Τοῦ Σιδηροπαγοῦς Σκυροδέματος	Π.Μ., Α.	Π. Παρασκευόπουλος

ΕΔΡΑΙ - ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
32) Τῶν Στοιχείων μηχανῶν καὶ λεβήτων α) Στοιχεῖα μηχανῶν μετ' ἀσκήσεων β) Ἀντλῖαι, λέβητες, ἀτμάμαξαι γ) Πρακτικαὶ ἀσκήσεις ἐν τῷ μηχανουργεῖῳ	Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α. Μ.Η., Τ.Μ. Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α.	Ι. Θεοφανόπουλος
33) Τῆς Ὑδραυλικῆς καὶ τῶν Ὑδραυλικῶν Ἔργων α) Ὑδραυλικὴ β) Ὑδραυλικά ἔργα γ) Γεωργικὴ Ὑδραυλικὴ	Π.Μ., Α.Τ.Μ. Π.Μ., Α.Τ.Μ. Α.Τ.Μ.	Α. Σῆνος
34) Τῆς Φυσικῆς Χημείας καὶ Ἐφαρμοσμένης Ἡλεκτροχημείας α) Φυσικὴ Χημεία καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἠλεκτροχημείαν β) Φυσικὴ Χημεία	Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ. Τ.Μ.	Π. Ζαχαρίας δὲν διδάσκεται
35) Τῆς Χημικῆς Τεχνολογίας καὶ τῆς Τεχνολογίας δομησίμων καὶ ἐκρηκτικῶν ὕλων Ἀνόργανος Χημικὴ Τεχνολογία	Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ.	Α. Βουρνάζος
Β. ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΕΔΡΑΙ		
36) Τῆς Βλητικῆς α) Βλητικὴ β) Μηχανικὴ Τεχνολογία γ) Θεωρία πιθανοτήτων καὶ σφαλμάτων	Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Τ.Σ.Χ.Μ. Τ.Μ., Τ.Μ.Α. Α.Τ.Μ.	Α. Παππᾶς
37) Τῆς Διακοσμητικῆς α) Διακοσμητικὴ β) Ἀγροτικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ	Α. Α.Τ.Μ.	Δ. Πικιώνης

ΕΔΡΑΙ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
38) Τῆς Ζωγραφικῆς	Α.	Ν. Ἀσπρογέρα- κας
39) Τῶν Λιμενικῶν ἔργων	Π.Μ.	Δ. Πίππας
40) Τῆς Πλαστικῆς	Α.	Α. Σῶχος
41) Τῶν σιδηρῶν ἔργων καὶ σιδηρῶν γεφυρῶν α) Ἐφηρμοσμένη Στα- τικὴ * β) Σιδηραῖ κατασκευαὶ	Α. Π.Μ. Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Α.	Α. Ρουσόπουλος
42) Τῶν Στοιχείων Γεωπονί- ας, Γεωπονικῆς Χημείας καὶ Ἐδαφολογίας α) Γεωπονικὴ Χημεία β) Ἐδαφολογία	Α.Τ.Μ. Α.Τ.Μ.	Μὴ πληρωθεῖσα. τῶν σχετικῶν μα- θημάτων ἀνατεθέν- των προσωρινῶς εἰς τοὺς καθηγητὰς κ. κ. Κ. Βένιν καὶ Ι. Δοανίδην.
43) Τῶν Τεχνικῶν Ὑλικῶν Τεχνολογία τῶν δο- μησίμων ὑλῶν	Π.Μ., Α.	Α. Σοφιανόπου- λος
44) Τῆς Τεχνολογίας τῶν πολεμικῶν ἀερίων α) Τεχνολογία πολεμι- κῶν ἀερίων β) Τεχνολογία ἐκρηκτι- κῶν ὑλῶν καὶ πυρι- τίδων γ) Ὀργάνωσις πυρομα- χικῶν	Τ.Σ.Χ.Μ.	Γ. Ἀναγνωστό- πουλος δὲν διδάσκεται δὲν διδάσκεται
<p align="center">Γ. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥ- ΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡ Ὑ ΑΝΤΟΧΗΣ ΥΛΙΚΩΝ</p>		
α) Πειραματικὴ ἀντοχὴ τῶν ὑλικῶν β) Ἐφηρμοσμένη Μη- χανικὴ γ) Ἐφηρμοσμένη Μη- χανικὴ καὶ Στατικὴ κατασκευῶν	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ. Χ.Μ., Τ.Σ.Χ.Μ. Α.Τ.Μ.	Α. Φωτιάδης » » » »

* Ἀνάθεσις μέρους τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐφηρμοσμένης Στατικῆς εἰς τὸν κ. Α. Ρουσόπουλον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γερουσιαστικῆς θητείας τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ κ. Ν. Κιτσιῆ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΑΙ & ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
Δ. ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ		
Γαλλική γλώσσα	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α., Χ.Μ., Α.Τ.Μ.	Χ. Καραβᾶς
Γερμανική γλώσσα	Προαιρετικόν	Dr F. Merkel
Ε. ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΕΙΣ		ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
Γραμμογραφία και Καλλι- γραφία	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Α., Χ.Μ., Α.Τ.Μ.	Ε. Γιανναράς
Γραμμογραφία και Καλλι- γραφία	Α.	Χ. Πάντζογλος
Ἐλευθερογραφία	Π.Μ., Μ.Η., Τ.Μ., Τ.Μ.Α., Χ.Μ., Α.Τ.Μ.	Ε. Γιανναράς
Στενογραφία	Προαιρετικόν	Δ. Πλάγιαννης
Τοπογραφικαὶ σχεδιάσεις	Π.Μ., Α.Τ.Μ.	Α. Τριανταφύ- λου
Ἀεροπορικαὶ καὶ Ἀυτοκινητικαὶ κατασκευαὶ	}	Δὲν ἔχουν ὑπαχθῆ εἰς ἕδραν τινὰ οὐδὲ διδάσκονται
Μετεωρολογία		
Ἀεροναυτιλία		
Μηχανικὴ Πυροβόλων καὶ Βλη- μάτων		

III. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΣΧΟΛΑΣ

Οι ἐν παρενθέσει ἀριθμοὶ δηλοῦσι τὸν εἰς τὸν προηγούμενον πίνακα II αἰ-
ξοντα ἀριθμὸν τῆς ἔδρας εἰς ἣν ὑπάγονται τὰ μαθήματα, ὅπου ἀναφέρεται καὶ ὁ
διδάσκων τὸ μάθημα καθηγητῆς.

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

- 1) Ἀνώτερα Μαθηματικά (Εἰσαγωγή) μετ' ἀσκήσεων (1)
- 2) Ἀναλυτικὴ Γεωμετρία μετ' ἀσκήσεων (2)
- 3) Γραφικὸς καὶ Διανυσματικὸς Λογισμὸς μετ' ἀσκήσεων (2)
- 4) Μαθηματικὴ Ἀνάλυσις μετ' ἀσκήσεων (2)
- 5) α'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία I μετ' ἀσκήσεων
καὶ ἐφαρμογῶν. (27)
β'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία II μετ' ἀσκήσεων
καὶ ἐφαρμογῶν (27)
- 6) α'. Πειραματικὴ Φυσικὴ I μετ' ἀσκήσεων (28)
β'. Πειραματικὴ Φυσικὴ II μετ' ἀσκήσεων (28)
- 7) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία (8)
- 8) α'. Θεωρητικὴ Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων (14)
β'. Θεωρητικὴ Μηχανικὴ II μετ' ἀσκήσεων (14)
- 9) α'. Ἐφαρμοσμένη Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ Ἀντοχῆς τῶν Ὑλικῶν (11)
β'. Ἐφαρμοσμένη Μηχανικὴ II μετ' ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ Ἀντοχῆς τῶν Ὑλικῶν (11)
- 10) α'. Γεωδαισία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
β'. Γεωδαισία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
- 11) Ὄρυκτολογία - Γεωλογία - Πέτρογραφία (26)
- 12) α'. Οἰκοδομικὴ I μετ' ἀσκήσεων (23)
β'. Οἰκοδομικὴ II μετ' ἀσκήσεων (23)
- 13) Ὀδοποιία μετ' ἀσκήσεων (22)

- 14) Χωματουργία μετ' ασκήσεων
- 15) Ἐφηρμοσμένη Στατική μετ' ασκήσεων (22)
- 16) Θεμελιώσεις, Τοῖχοι ἀντιστηρίξεως καὶ Εἰσαγωγή εἰς τὴν Γεφυροποιίαν μετ' ασκήσεων (12,41)
- 17) Λίθιναι καὶ Ξύλιναι Γέφυραι, Ἴκριώματα μετ' ασκήσεων (20)
- 18) α'. Σιδηραῖ κατασκευαὶ I μετ' ασκήσεων (20)
- β'. Σιδηραῖ κατασκευαὶ II μετ' ασκήσεων (12,41)
- 19) α'. Σιδηροπαγὲς σκυρόδεμα I μετ' ασκήσεων (12,41)
- β'. Σιδηροπαγὲς σκυρόδεμα II μετ' ασκήσεων (31)
- 20) Σιδηροδρομικὴ μετ' ασκήσεων (31)
- 21) Ἐκμετάλλευσις Σιδηροδρόμων (30)
- 22) Ὑδραυλικὴ μετ' ασκήσεων (30)
- 23) Ὑδραυλικά ἔργα μετ' ασκήσεων (33)
- 24) Λιμενικά ἔργα μετ' ασκήσεων (33)
- 25) Μεταλλευτικὴ καὶ Μεταλλογνωσία μετ' ασκήσεων (39)
- 26) Γενικὴ Μηχανολογία (21)
- 27) Στοιχεῖα Ἀρχιτεκτονικῆς μετ' ασκήσεων (7)
- 28) Τεχνολογία τῶν δομησίμων ὑλῶν (23)
- 29) Πειραματικὴ ἀντοχὴ τῶν ὑλικῶν μετ' ασκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (43)
- (πειραματικὸν μάθημα διδασκόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου Ἀντοχῆς Ὑλικῶν)
- 30) Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία (15)
- 31) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 32) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικῆς Νομοθεσίας (29)
- 33) Μεγάλαι Γεωδαιτικαὶ ἀσκήσεις (9)
- 34) Τοπογραφικαὶ Σχεδιάσεις
- 35) Γραμμογραφία καὶ Καλλιγραφία
- 36) Ἐλευθερογραφία
- 37) Ἐξέναι γλῶσσαι
- 38) Φυσικὴ ἀγωγή (*)

(*) Δὲν διδάσκεται.

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΩΝ - ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΩΝ

- 1) Ἀνώτερα μαθηματικά (εἰσαγωγή) μετ' ἀσκήσεων (1)
- 2) Ἀναλυτικὴ Γεωμετρία μετ' ἀσκήσεων (2)
- 3) Γραφικὸς καὶ Διανυσματικὸς Λογισμὸς μετ' ἀσκήσεων (2)
- 4) Μαθηματικὴ Ἀνάλυσις μετ' ἀσκήσεων (2)
- 5) α'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (27)
β'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (27)
- 6) α'. Πειραματικὴ Φυσικὴ I μετ' ἀσκήσεων (28)
β'. Πειραματικὴ Φυσικὴ II μετ' ἀσκήσεων (28)
- 7) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία (8)
- 8) α'. Θεωρητικὴ Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων (14)
β'. Θεωρητικὴ Μηχανικὴ II μετ' ἀσκήσεων (14)
- 9) α'. Ἐφηρμοσμένη Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἀντοχῆς τῶν ὑλικῶν (11)
β'. Ἐφηρμοσμένη Μηχανικὴ II μετ' ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἀντοχῆς τῶν ὑλικῶν (11)
- 10) Γεωδαισία διὰ Μηχανολόγους μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (19)
- 11) Θεωρητικὴ μηχανολογία μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν ἐν τῷ μηχανολογικῷ ἐργαστηρίῳ (16)
- 12) Στοιχεῖα Μηχανῶν μετ' ἀσκήσεων (32)
- 13) Ἀντλῖαι, Λέβητες, Ἀτμάμαξαι (32)
- 14) α'. Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν I μετ' ἀσκήσεων (10)
β'. Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν II μετ' ἀσκήσεων (10)
- 15) α'. Κατασκευὴ Θερμοκίνητρων καὶ Ὑδροκίνητρων I (17)
β'. Κατασκευὴ Θερμοκίνητρων καὶ Ὑδροκίνητρων II (17)
- 16) α'. Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία I μετ' ἀσκήσεων (15)
β'. Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία II μετ' ἀσκήσεων (15)
- 17) Ἡλεκτρικὴ Τηλεπικοινωνία μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (15)
- 18) Σιδηραῖ κατασκευαὶ μετ' ἀσκήσεων (12,41)
- 19) Οἰκοδομικὴ I μετ' ἀσκήσεων (23)

- 20) Ἀεροδυναμικὴ μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (11)
- 21) Παθητικαὶ Ἀντιστάσεις μετ' ἐφαρμογῶν (7)
- 22) α'. Χημικὴ Τεχνολογία (καυσίμων, λιπαντικῶν κλπ.) I μετ' ἀσκήσεων(*)
β'. Χημικὴ Τεχνολογία II μετ' ἀσκήσεων (*)
- 23) Φυσικὴ Χημεία(*) (34)
- 24) Μεταλλουργία καὶ Μεταλλογνωσία μετ' ἀσκήσεων (21)
- 25) Ἐκμετάλλευσις Σιδηροδρόμων (30)
- 26) Πειραματικὴ Ἀνοχή Ὑλικῶν μετ' ἀσκήσεων (μάθημα πειραματικῶν διδασκόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου ἀνοχῆς ὑλικῶν)
- 27) Θεωρία ἠλεκτρικῶν ὀργάνων καὶ ἠλεκτρικῶν μετρήσεων (13)
- 28) Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἠλεκτρικῶν μηχανῶν (13)
- 29) Ἡλεκτρικοὶ σιδηρόδρομοι καὶ τροχιόδρομοι μετ' ἀσκήσεων (13)
- 30) Ἀσκήσεις ἐν τῷ ἠλεκτρικῷ ἐργαστηρίῳ (13)
- 31) Θεωρία καὶ ὑπολογισμὸς μεταφορᾶς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας (18)
- 32) Κεντρικοὶ σταθμοὶ παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας καὶ σταθμοὶ μετατροπῆς αὐτῆς μετ' ἀσκήσεων (18)
- 33) α'. Ἀεροπορικαὶ καὶ αὐτοκινητικαὶ κατασκευαὶ I μετ' ἀσκήσεων (*)
β'. Ἀεροπορικαὶ καὶ αὐτοκινητικαὶ κατασκευαὶ II μετ' ἀσκήσεων (*)
- 34) Μετεωρολογία μετ' ἀσκήσεων (*)
- 35) Ἀεροναυτιλία μετ' ἀσκήσεων (*)
- 36) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 37) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικὴ Νομοθεσία (29)
- 38) Μηχανικὴ Τεχνολογία (36)
- 39) α'. Βλητικὴ I μετ' ἀσκήσεων (36)
β'. Βλητικὴ II μετ' ἀσκήσεων (36)
γ'. Βλητικὴ III μετ' ἀσκήσεων (36)
- 40) Μηχανικὴ πυροβόλων καὶ βλημάτων (*)
- 41) Πρακτικαὶ ἀσκήσεις ἐν τῷ μηχανουργεῖῳ μετὰ σχεδιάσεων στοιχείων μηχανῶν (32)

(*) Δένδιδάσκεται

- 42) Γραμμογραφία και Καλλιγραφία
- 43) Έλευθερογραφία
- 44) Ξέναι γλώσσαι
- 45) Φυσική άγωγή (*)
- 46) Στενογραφία (προαιρετικόν)

Πρός άπόκτησιν διπλώματος Μηχανολόγου - Ηλεκτρολόγου, οι σπουδασται άπαλλάσσονται τής ύποχρεωτικής παρακολουθήσεως τών ύπ' άριθ. 22, 23, 33, 34, 35, 38, 39 και 40 μαθημάτων του ώς άνω πίνακος.

ΤΜΗΜΑ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΩΝ (**)

- 1) Άνώτερα Μαθηματικά (είσαγωγή) μετ' άσκήσεων (1)
- 2) Άναλυτική Γεωμετρία μετ' άσκήσεων (2)
- 3) Γραφικός και Διανυσματικός Λογισμός μετ' άσκήσεων (2)
- 4) Μαθηματική Άνάλυσις μετ' άσκήσεων (2)
- 5) α'. Παραστατική και Προβολική Γεωμετρία I μετ' άσκήσεων και έφαρμογών (27)
- β'. Παραστατική και Προβολική Γεωμετρία II μετ' άσκήσεων και έφαρμογών (27)
- 6) α'. Πειραματική Φυσική I μετ' άσκήσεων (28)
- β'. Πειραματική Φυσική II μετ' άσκήσεων (28)
- 7) Γενική Πειραματική Χημεία (8)
- 8) α'. Θεωρητική Μηχανική I μετ' άσκήσεων (14)
- β'. Θεωρητική Μηχανική II μετ' άσκήσεων (14)
- 9) α'. Έφρημοσμένη Μηχανική I μετ' άσκήσεων και πειραμάτων έν τῷ εργαστηρίῳ άντοχής τών ύλικῶν (11)
- β'. Έφρημοσμένη Μηχανική II μετ' άσκήσεων και πειραμάτων έν τῷ εργαστηρίῳ άντοχής τών ύλικῶν (11)
- 10) Γεωδαισία διά Μηχανολόγους μετ' άσκήσεων και έφαρμογών (9)
- 11) Θεωρητική Μηχανολογία μετ' άσκήσεων και έφαρμογών έν τῷ μηχανολογικῷ εργαστηρίῳ (16)

(*) Δέν διδάσκεται

(**) Υπάγεται εις τήν άνωτάτην σχολήν Μηχανολόγων - Ηλεκτρολόγων

- 12) Στοιχεία Μηχανῶν μετ' ἀσκήσεων (32)
- 13) Ἀντλῖαι, Λέβητες, Ἀτμάμαξαι (32)
- 14) α'. Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν I μετ' ἀσκήσεων (10)
β'. Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν II μετ' ἀσκήσεων (10)
- 15) α'. Κατασκευὴ Θερμοκινήτρων καὶ Ὑδροκινήτρων I (17)
β'. Κατασκευὴ Θερμοκινήτρων καὶ Ὑδροκινήτρων II (17)
- 16) α'. Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (15)
β'. Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (15)
- 17) Ἡλεκτρικὴ Τηλεπικοινωνία μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (15)
- 18) Σιδηραῖ κατασκευαὶ μετ' ἀσκήσεων (12,41)
- 19) Οἰκοδομικὴ I μετ' ἀσκήσεων (23)
- 20) Ἀεροδυναμικὴ μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (11)
- 21) Παθητικαὶ Ἀντιστάσεις μετ' ἐφαρμογῶν (7)
- 22) α'. Χημικὴ Τεχνολογία (καυσίμων, λιπαντικῶν κλπ.) I μετ' ἀσκήσεων (*)
β'. Χημικὴ Τεχνολογία (καυσίμων, λιπαντικῶν κλπ.) II μετ' ἀσκήσεων (*)
- 23) Μεταλλουργία καὶ Μεταλλογνωσία μετ' ἀσκήσεων (21)
- 24) Ἐκμετάλλευσις Σιδηροδρόμων (30)
- 25) Πειραματικὴ Ἀντοχὴ Ὑλικῶν μετ' ἀσκήσεων (πειραματικὸν μάθημα διδασκόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου ἀντοχῆς ὕλικῶν)
- 26) Ἀεροπορικαὶ καὶ Αὐτοκινήτικαὶ κατασκευαὶ II μετ' ἀσκήσεων (*)
- 27) Μετεωρολογία μετ' ἀσκήσεων (*)
- 28) Ἀεροναυτιλία μετ' ἀσκήσεων (*)
- 29) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 30) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικὴ Νομοθεσία (29)
- 31) α'. Βλητικὴ I μετ' ἀσκήσεων (36)
β'. Βλητικὴ II μετ' ἀσκήσεων (36)
γ'. Βλητικὴ III μετ' ἀσκήσεων (36)
- 32) Μηχανικὴ Τεχνολογία (36)

(*) Δὲν διδάσκεται

- 33) Φυσική Χημεία (*) (34)
- 34) Μηχανική πυροβόλων και βλημάτων(*)
- 35) Πρακτικαὶ ἀσκήσεις ἐν τῷ μηχανουργεῖῳ μετὰ σχεδιάσεων στοιχείων μηχανῶν (32)
- 36) Γραμμογραφία καὶ Καλλιγραφία
- 37) Ἐλευθερογραφία
- 38) Ξέναι γλῶσσαι
- 39) Φυσικὴ Ἄγωγὴ (*)
- 40) Στενογραφία (προαιρετικὸν)

Οἱ δυνάμει τοῦ νόμου 4785 ἀξιωματικοὶ - σπουδασταὶ τοῦ Τμήματος, ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεωτικῆς παρακολουθήσεως καὶ ἐξετάσεως εἰς τὰ μαθήματα 1, 5αὶ 5β, 6α, 7, 8α, 10, 14β, 15β, 18, 19, 24, 26β, 27, 28, 29, 30, 32, 36, 37, 38, 39, καὶ 40. Οἱ λοιποὶ σπουδασταὶ τοῦ Τμήματος ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεωτικῆς παρακολουθήσεως καὶ ἐξετάσεως εἰς τὰ μαθήματα 22β, 31, 33 καὶ 34.

ΤΜΗΜΑ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΩΝ - ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ (**)

- 1) Ἀνώτερα Μαθηματικὰ (εἰσαγωγή) μετ' ἀσκήσεων (1)
- 2) Ἀναλυτικὴ Γεωμετρία μετ' ἀσκήσεων (2)
- 3) Γραφικὸς καὶ Διανυσματικὸς Λογισμὸς μετ' ἀσκήσεων (2)
- 4) Μαθηματικὴ Ἀνάλυσις μετ' ἀσκήσεων (2)
- 5) α'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (27)
- β'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (27)
- 6) α'. Πειραματικὴ Φυσικὴ I μετ' ἀσκήσεων (28)
- β'. Πειραματικὴ Φυσικὴ II μετ' ἀσκήσεων (28)
- 7) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία (8)
- 8) α'. Θεωρητικὴ Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων (14)
- β'. Θεωρητικὴ Μηχανικὴ II μετ' ἀσκήσεων (14)

(*) Δὲν διδάσκεται

(**) Ὑπάγεται εἰς τὴν ἀνωτάτην σχολὴν Μηχανολόγων - Ἡλεκτρολόγων.

- 9) α'. Ἐφαρμοσμένη Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἀντοχῆς ὑλικῶν (11)
β'. Ἐφαρμοσμένη Μηχανικὴ II μετ' ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἀντοχῆς ὑλικῶν (11)
- 10) Γεωδαισία διὰ Μηχανολόγους μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
- 11) Θεωρητικὴ Μηχανολογία μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν ἐν τῷ
μηχανολογικῷ ἐργαστηρίῳ (16)
- 12) Στοιχεῖα Μηχανῶν μετ' ἀσκήσεων (32)
- 13) α'. Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν I μετ' ἀσκήσεων (10)
β'. Θεωρία καὶ κατασκευὴ ἀνυψωτικῶν μηχανῶν II μετ' ἀσκήσεων (10)
- 14) α'. Κατασκευὴ Θερμοκινήτρων καὶ Ὑδροκινήτρων I (17)
β'. Κατασκευὴ Θερμοκινήτρων καὶ Ὑδροκινήτρων II (17)
- 15) α'. Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστη-
ριακῶν ἐφαρμογῶν (15)
β'. Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργα-
στηριακῶν ἐφαρμογῶν (15)
- 16) Ἡλεκτρικὴ Τηλεπικοινωνία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρ-
μογῶν (15)
- 17) Οἰκοδομικὴ I μετ' ἀσκήσεων (23)
- 18) Ἀεροδυναμικὴ μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐργαστηριακῶν ἐφαρμογῶν (11)
- 19) Παθητικαὶ ἀντιστάσεις μετ' ἐφαρμογῶν (7)
- 20) α'. Χημικὴ Τεχνολογία (καυσίμων, λιπαντικῶν κλπ.) I μετ' ἀσκήσεων(*)
β'. Χημικὴ Τεχνολογία (καυσίμων, λιπαντικῶν κλπ.) II μετ' ἀσκήσεων(*)
- 21) Μεταλλουργία καὶ Μεταλλογνωσία μετ' ἀσκήσεων (21)
- 22) Πειραματικὴ Ἀντοχὴ Ὑλικῶν μετ' ἀσκήσεων (πειραματικὸν μάθημα
διδασκόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου ἀντοχῆς ὑλικῶν)
- 23) α'. Ἀεροπορικαὶ καὶ αὐτοκίνητικαὶ κατασκευαὶ I μετ' ἀσκήσεων (*)
β'. Ἀεροπορικαὶ καὶ αὐτοκίνητικαὶ κατασκευαὶ II μετ' ἀσκήσεων (*)
- 24) Μετεωρολογία μετ' ἀσκήσεων (*)
- 25) Ἀεροναυτιλία μετ' ἀσκήσεων (*) (29)
- 26) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 27) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικὴ Νομοθεσία (29)

(*) Δὲν διδάσκεται

28) Μηχανική Τεχνολογία	(36)
29) Πρακτικαὶ ἀσκήσεις ἐν τῷ μηχανουργείῳ	(32)
30) Γραμμογραφία καὶ Καλλιγραφία	
31) Ἐλευθερογραφία	
32) Ξέναι γλῶσσαι	
33) Φυσικὴ Ἄγωγὴ (*)	
34) Στενογραφία (προαιρετικὸν)	

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ

1) Ἀνώτερα Μαθηματικὰ (εἰσαγωγή) μετ' ἀσκήσεων	(1)
2) α'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν	(27)
β'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν	(27)
3) Προοπτικὴ καὶ Σκιαγραφία μετ' ἀσκήσεων	(27)
4) Πειραματικὴ Φυσικὴ	(28)
5) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία	(8)
6) Στοιχεῖα Θεωρητικῆς Μηχανικῆς μετ' ἀσκήσεων	(14)
7) Ἐφηρμοσμένη Μηχανικὴ I μετ' ἀσκήσεων	(11)
8) α'. Οἰκοδομικὴ I μετ' ἀσκήσεων	(23)
β'. Οἰκοδομικὴ II μετ' ἀσκήσεων	(23)
9) Κτιριολογία μετ' ἀσκήσεων	(19)
10) α'. Ἀρχιτεκτονικὴ Μορφολογία καὶ Ρυθμολογία I μετ' ἀσκήσεων	(4)
β'. Ἀρχιτεκτονικὴ Μορφολογία καὶ Ρυθμολογία II μετ' ἀσκήσεων	(4)
γ'. Ἀρχιτεκτονικὴ Μορφολογία καὶ Ρυθμολογία III μετ' ἀσκήσεων	(4)
11) Διακοσμητικὴ μετ' ἀσκήσεων	(37)
12) Γενικὴ Ἱστορία τῆς Τέχνης καὶ Αἰσθητικὴ (*)	
13) Σιδηραῖ κατασκευαὶ I μετ' ἀσκήσεων	(12,41)
14) Σιδηροπαγῆς σκυρόδεμα I μετ' ἀσκήσεων	(31)

(*) Δὲν διδάσκεται

- 15) Τεχνολογία τῶν δομησίμων ὑλῶν μετ' ἀσκήσεων (43)
- 16) Γεωδαισία δι' ἀρχιτέκτονας καὶ μηχανολόγους μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
- 17) Στοιχεῖα Γεωμορφολογίας καὶ Πετρογραφίας (26)
- 18) Ζωγραφικὴ (38)
- 19) Πλαστικὴ (40)
- 20) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 21) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικὴ Νομοθεσία (29)
- 22) Γραμμογραφία καὶ Καλλιγραφία
- 23) Ἐέναι γλῶσσαι
- 24) Φυσικὴ Ἄγωγὴ (*)
- 25) Στενογραφία (προαιρετικόν)

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΓΡΟΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

- 1) Ἀνώτερα Μαθηματικὰ (εἰσαγωγὴ) μετ' ἀσκήσεων (1)
- 2) Ἀναλυτικὴ Γεωμετρία (2)
- 3) Σφαιρικὴ Τριγωνομετρία (1)
- 4) Θεωρία τῶν πιθανοτήτων καὶ σφαλμάτων (36)
- 5) Μαθηματικὴ Ἀνάλυσις (2)
- 6) α'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία I μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (27)
β'. Παραστατικὴ καὶ Προβολικὴ Γεωμετρία II μετ' ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (27)
- 7) Προοπτικὴ καὶ Σκιαγραφία μετ' ἀσκήσεων (27)
- 8) α'. Πειραματικὴ Φυσικὴ I μετ' ἀσκήσεων (28)
β'. Πειραματικὴ Φυσικὴ II μετ' ἀσκήσεων (28)
- 9) Στοιχεῖα Θεωρητικῆς Μηχανικῆς μετ' ἀσκήσεων (14)
- 10) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία (8)
- 11) Ὄρυκτολογία-Γεωλογία-Πετρογραφία (26)

(*) Δὲν διδάσκεται

- 12) Εϊδική Μηχανολογία μετ' ασκήσεων (10)
- 13) Βοτανική μετ' ασκήσεων (5)
- 14) Στοιχεία γεωπονίας, γεωπονικῆς χημείας καὶ ἔδαφολογίας (25,42)
- 15) Ἐφηρμοσμένη Μηχανικὴ καὶ Στατικὴ κατασκευῶν μετ' ασκήσεων (μάθημα διδασκόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου ἀντοχῆς τῶν ἑλικῶν)
- 16) α'. Γεωδαισία I μετ' ασκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
β'. Γεωδαισία II μετ' ασκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
- 17) Ἀνωτέρα Γεωδαισία μετ' ασκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν (9)
- 18) Μεγάλαι Γεωδαιτικαὶ ασκήσεις (9)
- 19) Οἰκοδομικὴ I μετ' ασκήσεων (23)
- 20) Τεχνικὰ ἔργα μετ' ασκήσεων (20)
- 21) Χωματουργία μετ' ασκήσεων (22)
- 22) Ὀδοποιία μετ' ασκήσεων (22)
- 23) Ὑδραυλικὴ (33)
- 24) Ὑδραυλικὰ ἔργα (33)
- 25) Γεωργικὴ Ὑδραυλικὴ μετ' ασκήσεων (33)
- 26) Ἀγροτικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ (37)
- 27) Σχεδιάσεις τοπογραφικῶν καὶ γεωδαιτικῶν ὀργάνων (9)
- 28) Εϊδικὴ Ὑγιεινὴ (6)
- 29) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 30) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικὴ Νομοθεσία (29)
- 31) Γραμμογραφία καὶ Καλλιγραφία
- 32) Ἐλευθερογραφία
- 33) Τοπογραφικαὶ σχεδιάσεις
- 34) Ξέναι γλῶσσαι
- 35) Φυσικὴ Ἀγωγή (*)
- 36) Στενογραφία (προαιρετικὸν)

(*) Δὲν διδάσκεται

- 37) Ἀσκήσεις, ἀστρονομικοὶ προσδιορισμοὶ (9)
- 38) Φωτοτοπογραφία ἐναέριος καὶ ἐπίγειος (ἀσκήσεις ὑπαγόμεναι εἰς τὴν
ἔδραν Γεωδαισίας) (9)

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΧΗΜΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

- 1) Ἀνώτερα Μαθηματικὰ (εἰσαγωγή) μετ' ἀσκήσεων (1)
- 2) α'. Πειραματικὴ Φυσικὴ μετ' ἀσκήσεων I (28)
β'. Πειραματικὴ Φυσικὴ μετ' ἀσκήσεων II (28)
- 3) Στοιχεῖα Θεωρητικῆς Μηχανικῆς μετ' ἀσκήσεων (14)
- 4) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων (8)
- 5) Ὄργανικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων (24)
- 6) Ἀναλυτικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων (3)
- 7) Φυσικὴ Χημεία καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς εἰς τὴν Ἡλεκτροχημείαν
μετ' ἀσκήσεων (34)
- 8) Ἀνόργανος Χημικὴ Τεχνολογία μετ' ἀσκήσεων (35)
- 9) Ὄργανικὴ Χημικὴ Τεχνολογία μετ' ἀσκήσεων (25)
- 10) Βρωματοχημεία καὶ Ζυμοχημεία μετ' ἀσκήσεων (6)
- 11) Βοτανικὴ μετ' ἀσκήσεων (5)
- 12) Γεωλογία-Ὄρυκτολογία-Πετρογραφία (26)
- 13) Μεταλλουργία καὶ Μεταλλογνωσία μετ' ἀσκήσεων (21)
- 14) Εἰδικὴ Μηχανολογία μετ' ἀσκήσεων (10)
- 15) Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία μετ' ἐργαστηριακῶν ἐφαρ-
μογῶν (15)
- 16) Πολιτικὴ Οἰκονομία (29)
- 17) Στοιχεῖα Δικαίου καὶ Τεχνικὴ Νομοθεσία (29)
- 18) Γραμμογραφία, Ἐλευθερογραφία, Καλλιγραφία
- 19) Ἐέναι γλῶσσαι
- 20) Φυσικὴ Ἀγωγή (*)
- 21) Στενογραφία (προαιρετικὸν)

(*) Δὲν διδάσκεται

ΤΜΗΜΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ (**)

1) Ἀνώτερα Μαθηματικά (εἰσαγωγή) μετ' ἀσκήσεων	(1)
2) Μαθηματικὴ Ἀνάλυσις μετ' ἀσκήσεων	(2)
3) α' Πειραματικὴ Φυσικὴ I μετ' ἀσκήσεων	(28)
Πειραματικὴ Φυσικὴ II μετ' ἀσκήσεων	(28)
4) Γενικὴ Πειραματικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων	(8)
5) Στοιχεῖα Θεωρητικῆς Μηχανικῆς μετ' ἀσκήσεων	(14)
6) Ὄργανικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων	(24)
7) Ἀναλυτικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων	(3)
8) Φυσικὴ Χημεία μετ' ἀσκήσεων	(34)
9) Ἀνόργανος Χημικὴ Τεχνολογία μετ' ἀσκήσεων	(35)
10) Μεταλλουργία καὶ Μεταλλογνωσία μετ' ἀσκήσεων	(21)
11) Εἰδικὴ Μηχανολογία μετ' ἀσκήσεων	(10)
12) α' Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία I μετ' ἀσκήσεων	(15)
β' Θεωρητικὴ καὶ Γενικὴ Ἡλεκτροτεχνία II μετ' ἀσκήσεων	(15)
13) Πολιτικὴ Οἰκονομία	(29)
14) Φυσικὴ Ἀγωγή (*)	
15) Πειραματικὴ Ἀντοχὴ τῶν Ὑλικῶν μετ' ἀσκήσεων	
16) Τεχνολογία ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ πυριτιδῶν μετ' ἀσκήσεων (*)	(44)
17) Τεχνολογία πολεμικῶν ἀερίων μετ' ἀσκήσεων	(44)
18) Μηχανικὴ πυροβόλων καὶ βλημάτων (*)	
19) Ὁργάνωσις πυρομαχικῶν (*)	(44)
20) Βλητικὴ	(36)
21) Τεχνολογία δερμάτων καὶ ὑφαντικῶν ὑλῶν	(6)
22) Στενογραφία (προαιρετικὸν)	

(*) Δὲν διδάσκεται

(**) Ὑπάγεται εἰς τὴν ἀνωτάτην σχολὴν Χημικῶν Μηχανικῶν

IV. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ Ε. Μ. Π.
ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ — ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

§ Α. — ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ : ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΥΤΑΝΙΣ : ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΙΝΟΣ

ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ

Κοσμήτορες :	Κ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ	Α. Σ. Πολιτικῶν Μηχανικῶν
	Γ. ΣΑΡΡΟΠΟΥΛΟΣ	Α. Σ. Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων
	Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ	Α. Σ. Ἀρχιτεκτόνων
	Σ. ΧΟΡΣ	Α. Σ. Χημικῶν Μηχανικῶν
	Ι. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ	Α. Σ. Ἀγρονόμων καὶ Τοπογράφων Μηχανικῶν
Συγκλητικοί :	Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ	Α. Σ. Πολιτικῶν Μηχανικῶν
	Κ. ΣΤΑΜΟΥ	Α. Σ. Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων
	Ε. ΚΡΙΕΖΗΣ	Α. Σ. Ἀρχιτεκτόνων
	Θ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ	Α. Σ. Χημικῶν Μηχανικῶν
	Ι. ΔΟΑΝΙΔΗΣ	Α. Σ. Ἀγρονόμων καὶ Τοπογράφων Μηχανικῶν

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Διευθυντής : Π. ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΣ (*)
Γραμματεῖς : Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ε. ΠΑΡΑΣΧΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ

Διευθυντής : Π. ΣΚΑΡΑΝΤΑΒΟΣ (**)
Γραμματεὺς : Δ. ΔΙΑΠΗΣ
Λογιστής : Γ. ΠΟΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Διεύθυνσις : Ἐρμού 16α

(**) Διεύθυνσις : Νότη Μπότσαρη 16

ΕΠΙΤΡΟΠΕΙ ΚΑΙ ΕΦΟΡΕΙΕΙ

1) ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος :	Κ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ	Κοσμήτωρ Α. Σ. Πολιτικῶν Μηχανικῶν
Μέλη :	Ι. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ	Κοσμήτωρ Α. Σ. Τοπογράφων καὶ Ἀγρονόμων Μηχανικῶν
	Σ. ΧΟΡΣ	Κοσμήτωρ Α. Σ. Χημικῶν Μηχανικῶν
	Θ. ΒΑΡΟΥΝΗΣ	Διευθυντὴς Ὑπηρεσίας Ἀνωτάτης Τεχνικῆς Ἐκπαίδευσεως
	Α. ΔΕΛΟΥΚΑΣ	Σύμβουλος Ἐλεγκτικῶν Συνεδρίου
	Α. ΚΑΝΞΛΗΣ	Τμηματάρχης Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ.
	Π. ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΣ	Διευθυντὴς Γραμματείας τοῦ Ε. Μ. Π.
	Π. ΣΚΑΡΑΝΤΑΒΟΣ	Διευθυντὴς Λογιστικοῦ τοῦ Ε. Μ. Π.

2) ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΑΜΕΙΟΥ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Πρόεδρος :	Δ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗΣ	Πρόεδρος
Μέλη :	Γ. ΣΑΡΡΟΠΟΥΛΟΣ	Τακτικὸς Καθηγητὴς
	Ι. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ	» »

3) ΕΦΟΡΕΙΑ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Γ. ΣΑΡΡΟΠΟΥΛΟΣ	Τακτικὸς Καθηγητὴς
Σ. ΧΟΡΣ	» »
Α. ΠΑΠΠΑΣ	Καθηγητὴς

4) ΕΦΟΡΕΙΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Θ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ	Τακτικὸς Καθηγητὴς
Α. ΦΩΤΙΑΔΗΣ	Διευθυντὴς Ἐργαστηρίου Ἀντοχῆς τῶν Ὑλικῶν
Π. ΣΚΑΡΑΝΤΑΒΟΣ	Διευθυντὴς Λογιστικοῦ τοῦ Ε. Μ. Π.
Ε. ΣΕΡΓΙΔΗΣ	Ἴατρος

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ (*)

Προϊστάμενος :	Ε. ΣΕΡΓΙΔΗΣ	Ἴατρος
----------------	-------------	--------

(*) Λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ 1930 παρέχουσα δωρεάν ἰατρικὴν περίθαλψιν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοιαύτης, σπουδαστὰς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ (*)

Προϊστάμενος : Ν. ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Βιβλιοφύλαξ : Ι. ΣΤΑΜΙΡΗΣ

ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Καλλιγράφοι-Σχε-
διασταί : Α. ΛΙΑΤΣΙΚΑΣ
Γ. ΖΩΤΙΑΔΗΣ
Μ. ΓΑΒΑΛΑΣ

Πέντε Γραφείς-Δακτυλογράφοι
Ἐπί πλέον 25 μόνιμοι ὑπάλληλοι
(γραμματεῖς, ἀκόλουθοι, γραφεῖς)
μισθοδοτούμενοι ἐκ τῆς ἰδιαι-
τέρας περιουσίας τοῦ Ε.Μ.Π.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Εἰς ἀρχιεπιστάτης, ἕξ ἐπιστάται, τέσσαρες κλητῆρες, ἑνδεκα ὑπῆρέται

(*) Ἰδρύθη καὶ λειτουργεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν δημιουργίας ἀμοιβαίας ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν τοῦ Ε. Μ. Π. καὶ τῶν συναδέλφων των τῶν ξένων ἀνωτάτων τεχνικῶν ἰδρυμάτων, καὶ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φοιτήσωσιν εἰς ξένας τεχνικὰς σχολὰς, διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς αὐτοὺς εὐνοϊκῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν καὶ σημαντικῶν διευκολύνσεων διαμονῆς καὶ σπουδῶν εἰς τὰς χώρας ἔνθα ἡ σχολή.

§ Β.— ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Εἰς τὸν κατωτέρω παρατιθέμενον πίνακα τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, τηρεῖται κατὰ τὴν διαδοχικὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων, ἢ σειρὰ ἀρχαιότητος τῶν κ.κ. καθηγητῶν ἢ ἐπιμελητῶν.

Δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν παρέχεται σύντομον ἀλλὰ περιεκτικὸν σημεῖωμα, διαλαμβάνον, πλὴν τῶν γενικῶν βιογραφικῶν στοιχείων, καὶ πλήρη περιγραφὴν τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ ἰδίως τῆς ἐπιστημονικῆς σταδιοδρομίας αὐτῶν.

1.- ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Σ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ

Κατάγεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐγεννήθη δὲ ἐν Βερολίῳ τὸ 1873. 1891—1895 ἐσπούδασε τὴν ἐπιστήμην τοῦ μηχανικοῦ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Βελγίου. 1898—1900 μηχανικὸς ἐν Ἀσιατ Ἀιγύπτου. Ἐπιστρέψας εἶτα ἐν Γερμανίᾳ ἐπέδωκε ἔκτοτε εἰς τὰ μαθηματικά, φοιτήσας εἰς τὰ Πανεπιστήμια Βερολίνου καὶ Göttingen, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας Πανεπιστημίου Göttingen 1904. Λόγω τῶν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σπουδαίων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν του ἀνηγορεύθη ἑνωρίτατα, τὸ 1905, ὑφηγητὴς ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ Πανεπιστημίῳ, διδάξας ἀκολούθως (1908) εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Bonn. 1909—1920 τακτικὸς καθηγητὴς εἰς τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια τοῦ Hannover (1909—1910), Breslau (1910—1913), Göttingen (1913—1918, διάδοχος τοῦ Felix Klein), Berlin (1918—1920 διάδοχος τοῦ Frobenius). 1920—1924 ἐν Ἑλλάδι: 1920—1922 ὀργανωτὴς, προσοκλήσει ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, τοῦ Πανεπιστημίου Σμύρνης. 1922—1924 καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς μηχανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ τῷ Ε. Μ. Π. Ἀπὸ 1924 τακτικὸς καθηγητὴς Πανεπιστημίου Μονάχου, φέρων ἀπὸ τοῦ 1927 τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Geheimrat. 1928 ἐπιστημονικὴ περιοδεία εἰς Ἀμερικὴν, κατόπιν προσοκλήσεως διαφόρων Πανεπιστημίων, σειρὰ διαλέξεων εἰς Harvard University καὶ California University. 1930—1931 ἐν Ἑλλάδι, προσοκλήσει ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, κυβερνητικὸς ἐπίτροπος ἐντεταλμένος τὴν βελτίωσιν τῶν ὄρων λειτουργίας τῶν πανεπιστημιακῶν ἰδρυμάτων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἡ συγγραφικὴ δρᾶσις τοῦ Κ. Καραθεοδωρῆ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1903. Ἐξηκοντὰς ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν προάγουσα τοὺς ποικίλους κλάδους τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς φυσικῆς, ἀναφερομένη εἰς τὸν λογισμὸν τῶν μεταβολῶν, εἰς τὰς ἀναλυτικὰς συναρτήσεις, εἰς τὴν θεωρίαν τῶν συνόλων, τὴν γεωμετρίαν, τὴν ὀπτικὴν, τὴν θεωρίαν τῆς σχετικότητος. Ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτον τυγχάνει τὸ κλασσικὸν καὶ τελειότατον ἔργον του: «μαθήματα περὶ πραγματικῶν συναρτήσεων» (Vorlesungen über reelle Funktionen). Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία τοῦ Κ. Καραθεοδωρῆ ἔταξε αὐτὸν μεταξὺ τῶν μεγίστων συγχρόνων μαθηματικῶν. Ἐξελέγη διαδοχικῶς μέλος τῶν Ἀκαδημιῶν: Βερολίνου, Göttingen, Μονάχου, Βολωνίας, Ἀθηνῶν καὶ τῆς dei Lincei ἐν Ρώμῃ. Ἀπὸ 1930, τιμῆς ἔνεκεν, ἐπίτιμος καθηγητὴς τοῦ Ε. Μ. Π.

2. ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Γενικῆς Μηχανολογίας»

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τῷ 1873. Μεταλλειολόγος μηχανικός, διπλ. Ecole Nationale Supérieure des Mines Παρισίων, 1896. Ἀπὸ 19/11/1896 τακτικός καθηγητὴς τῆς «γενικῆς μηχανολογίας» καὶ τῶν «παθητικῶν ἀντιστάσεων» τοῦ Ε. Μ. Π. 1933 διετέλεσε πρυτανεύων τοῦ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἔκδοσις συγγράμματος «γενικῆς μηχανολογίας».

Διεύθυνσις: Λεωφόρος Συγγροῦ 8

Ἀθήναι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ

Τακτικός καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Χημικῆς Τεχνολογίας καὶ τῆς Γεχνολογίας Δομησίμων καὶ Ἐκρηκτικῶν Ὑλῶν»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1877. Ἀριστοῦχος φαρμακευτικῆς σχολῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1898. 1898—1903 συμπλήρωσις σπουδῶν ἐν τῇ χημείᾳ εἰς Πανεπιστήμιον Μονάχου καὶ Παρισίων, ἀριστοῦχος διδάκτωρ ἐπὶ χημείᾳ Πανεπιστημίου Παρισίων 1903. Ἐἶτα ἐν Ἑλλάδι: 1905 τακτικὸν μέλος Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου. 15/5/1904—1919 τακτικός καθηγητὴς «ἐφηρμοσμένης χημείας» καὶ «γενικῆς πειραματικῆς χημείας» τοῦ Ε. Μ. Π. καὶ ἀπὸ 1919 τακτικός καθηγητὴς νεοϊδρυθείσης ἔδρας «ἀνοργάνου χημικῆς τεχνολογίας» ἐν τῷ αὐτῷ ἰδρυματι. Ἰδρυτὴς καὶ ὀργανωτὴς τοῦ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ χημικοῦ τεχνικοῦ ἐργαστηρίου, ἰδρυτὴς τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι μεταλλογραφικοῦ θαλάμου (1914). 1919—1920 κοσμήτωρ νεοσυσταθείσης ἀνωτάτης σχολῆς χημικῶν μηχανικῶν. 1921—1928 καθηγητὴς χημείας καὶ ἐμπορευματολογίας Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν Σπουδῶν. Ἀπὸ 1926 τακτικὸν μέλος Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐν τῇ τάξει τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, διατελέσας καὶ πρόεδρος τῆς τάξεως τούτης. Ἀπὸ 1929 πρόεδρος Χημικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. 1930—1932 πρόεδρος Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Διετέλεσε καὶ διατελεῖ μέλος κρατικῶν ἐπιτροπῶν καὶ συμβουλίων ὡς καὶ ἑλληνικῶν καὶ ξένων ἐπιστημονικῶν ἑταιριῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἑκατοντὰς διατριβῶν, δημοσιεύσεων καὶ πρωτοτύπων ἐρευνῶν ἀνακοινωθειῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ εἰς ξένας Ἀκαδημίας καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐφηρμοσμένην, ἀνόργανον, ὀργανικὴν, φυσικὴν καὶ ἀναλυτικὴν χημείαν.

Διεύθυνσις: Γκυϊλφόρδου 6 Τηλ. 80-876

Ἀθήναι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Τακτικός καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Πειραματικῆς Φυσικῆς»

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1869. Τὰ μαθήματα τῆς μέσης ἐκπαιδείσεως διήκουσεν ἐν Μεσολογίῳ. Πτυχιούχος καὶ διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1890—1894 ὑπότροφος ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὴν φυσικὴν, εὐρύτεραι σπουδαὶ εἰς Πανεπιστήμιον Παρισίων, Collège de France, ἐργαστηριακὴ σπουδὴ εἰς ἐργαστήριον φυσικῆς τῆς Ecole Polytechnique. Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν Σορβόννης 1894. Ἀπὸ 1894 ἐν Ἑλλάδι: διετέλεσεν ἐπιμελητὴς ἐργαστηρίου φυσικῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου (1894—1903), καθηγητὴς τῆς φυσικῆς

της ἐν τῇ σχολῇ Εὐελπίδων (1894—1914), ὑφηγητῆς τῆς φυσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, προϊστάμενος μετεωρολογικοῦ τμήματος ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν (1895—1898), καθηγητῆς τῆς ἀστρονομίας καὶ εἶτα τῆς φυσικῆς ἐν τῇ σχολῇ ναυτικῶν Δοκίμων, καθηγητῆς τῆς φυσικῆς τῆς Ἀνωτάτης Δασολογικῆς Σχολῆς (1917—1925). Ἀπὸ 11/11/1906 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «πειραματικῆς φυσικῆς» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. καὶ διευθυντῆς συνάμα τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος ὁμωνύμου ἐργαστηρίου. Ἀπὸ 1918 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «μηχανικῆς» ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐπίτιμος πρόεδρος «Ἑλληνικῆς Μαθηματικῆς Ἐταιρίας», πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀστεροσκοπείου, μέλος πλείστων ξένων ἐπιστημονικῶν σωματείων καὶ ἐταιριῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: 90 περίπου δημοσεύσεις, διατριβαί, ἀνακρινώσεις εἰς Ἀκαδημίας Παρισίων καὶ Ἀθηνῶν, ἀνακρινώσεις εἰς συνέδρια φυσικῆς, πρωτότυποι ἐργασίαι κλπ., ἀναφερόμενα εἰς θέματα τῆς πειραματικῆς καὶ θεωρητικῆς φυσικῆς, τῆς μηχανικῆς, τῆς μετεωρολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἐπιστημῶν.

Διεύθυνσις: Καποδιστρίου 29 β

Ἀθῆναι

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν «Στοιχείων Μηχανῶν καὶ Λεβήτων»

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1876. Μηχανολόγος μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1899. 1900—1904 μηχανικὸς γερμανικῶν ἐργοστασίων «Hoffmann», «Heckmann» καὶ «Kieler Howaldswerke». Ἀπὸ 3/3/1907 τακτικὸς καθηγητῆς τῶν «στοιχείων μηχανῶν καὶ λεβήτων» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος μηχανουργικοῦ ἐργοστασίου-ἐργαστηρίου. 1917—1918 διευθυντῆς ἔλξεως καὶ ὕλικου ἐταιρίας σιδηροδρόμων Πελοποννήσου. 1927—1929 σύμβουλος Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Τ. Ε. Ε. Σύμβουλος διαφόρων τεχνικῶν ἐταιριῶν, θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός», Σιβιτανιδείου σχολῆς κ. ἄ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἔκδοσις λιθογράφων συγγραμμάτων στοιχείων μηχανῶν καὶ ἐμβολοφόρων ἀντλιῶν.

Διεύθυνσις: Φερρών 17

Ἀθῆναι

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ε. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Σιδηροδρομικῆς». Ἀπὸ 1933 Πρύτανης τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου

Ἐγεννήθη ἐν Ἀπειράνθῳ Νάξου τὸ 1873. Τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς διήλυσεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Βαρβάκειον λύκειον. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ecole Nationale des Ponts et Chaussées, ἐξ ἧς ἐξῆλθε τὸ 1897 διπλωματοῦχος πολιτικὸς μηχανικός (ingénieur de constructions civiles). 1898—1900 ἐν Ἀβυσηνίᾳ. μηχανικὸς χαράξεως σιδηροδρόμου Djibouti-Harrar. 1900—1908 νομομηχανικὸς νομοῦ Ἡρακλείου ἐν Κρήτῃ καὶ ἐργολήπτης ἔργων σιδηροδρομικῶν ὑδραυλικῶν καὶ οἰκοδομικῶν, συνεργασία Π. Ε. Πρωτοπαπαδάκη ἢ καὶ αὐτοτελῶς. Ἀπὸ 20/10/1908 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «σιδηροδρομικῆς» καὶ τῆς «ἐκμεταλλεύσεως σιδηροδρόμων» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. καὶ ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ ἐφαρμογῆς τοῦ μηχανικοῦ. Μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Κρατικῶν Σιδηροδρόμων, τοῦ Συμβουλίου τῶν Δημοσίων Ἐργῶν καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Συγκοινωνιακοῦ Συμβουλίου. Διετέλεσε τῷ 1921 διευθυντῆς τῶν τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων. 1927 διευθύνων καὶ ἀπὸ Νοεμβρίου 1933 πρύτανης Ε. Μ. Π. διὰ τὴν περίοδον 1933—1935. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐδημοσίευσεν

πλείστας πραγματείας εις ξένα ιδίως επιστημονικά περιοδικά, ἐξέδωκε ἀξιόλογα λιθόγραφα συγγράμματα σιδηροδρομικῆς κ.ἀ.

Διευθύνσεις: Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον Τηλ. 24-852
Μαυρομματαίων 5

Ἀθῆναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΑΡΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικὸς καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρίας καὶ Κατασκευῆς Ἡλεκτρικῶν Μηχανῶν, Ἡλεκτρικῶν Μετρήσεων καὶ Ἡλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων»

Ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντῖναν Ρουμανίας τὸ 1879. Τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς διήκουσεν ἐν Ἀθήναις. Μηχανολόγος μηχανικὸς, διπλ. Ε. Μ. Π. 1902. 1903—1907 ὑπότροφος ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε. Μ. Π., σπουδαὶ εἰς Technische Hochschule München, ἠλεκτρολόγος μηχανικὸς τῆς σχολῆς ταύτης, διπλ. 1907. 1907—1909 μηχανικὸς Ἐταιρίας «Siemens-Schukert» Βερολίνου. Ἀπὸ 12/2/1910 καθηγητὴς τῆς «θεωρίας καὶ κατασκευῆς ἠλεκτρικῶν μηχανῶν, ἠλεκτρικῶν μετρήσεων καὶ ἠλεκτρικῶν σιδηροδρόμων» ἐν τῷ Ε. Μ. Π., διευθυντὴς συνάμει τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος ἠλεκτρολογικοῦ ἐργαστηρίου. 1911—1920 τμηματάρχης καὶ διευθυντὴς ἠλεκτρολογικοῦ τμήματος Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. 1926—1931 ὑποδιευθυντὴς «ἠλεκτρικῆς ἑταιρίας παραγωγῆς». Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: δημοσιεύσεις εἰς ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ περιοδικά, ἔκδοσις συγγραμμάτων μὲ περιεχόμενον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἠλεκτρολογίαν ἐν γένει, τὰ συνηχῆ καὶ ἐναλλασσόμενα ρεύματα, τὴν τεχνολογίαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ κλπ.

Διεύθυνσις: Βαλτετισίου 35

Ἀθῆναι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΚΙΤΣΙΚΗΣ

Τακτικὸς καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἐφαρμοσμένης Στατικῆς καὶ Σιδηρῶν Κατασκευῶν»

Ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τὸ 1887. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ἠκολούθησεν εἰς τὸ Βαβράκειον λύκειον Ἀθηνῶν. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε. Μ. Π. 1907. 1907—1908 μηχανικὸς τεχνικῆς Ἐταιρίας «Α. Ζαχαρίου καὶ Σια». 1908 μηχανικὸς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. 1908—1912 ὑπότροφος ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε. Μ. Π., σπουδαὶ ἐν Γερμανίᾳ εἰς Technische Hochschulen καὶ Πανεπιστήμιον Berlin, Dresden, ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ εἰς Sorbonne, Ecole des Ponts et Chaussées καὶ Collège de France, εἰδίκευσις εἰς στατικὴν καὶ σιδηρᾶς κατασκευάς. 1911—1913 μηχανικὸς Ἐταιρίας Kammerichwerke Βερολίνου (στατικαὶ μελέται, μεταλλικαὶ κατασκευαί, ιδίως γέφυραι). 1913—1914 νομομηχανικὸς Γενικῆς Διοικήσεως Ἡπείρου. 1914—1915 μηχανικὸς Θεσσαλικῶν σιδηροδρόμων. 1915—1916 ἀρχιμηχανικὸς Δήμου Παγασῶν. Ἀπὸ 31/8/1916 τακτικὸς καθηγητὴς «σιδηρῶν κατασκευῶν καὶ ἔργων ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροδέματος» καὶ εἰτα τῆς «ἐφαρμοσμένης στατικῆς καὶ σιδηρῶν κατασκευῶν» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. 1917—1920 γενικὸς ἐπιθεωρητὴς-διευθυντὴς Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Ἀπὸ 1928 μέλος Ἀνωτάτου Συγκοινωνιακοῦ Συμβουλίου. 1929—1931 σύμβουλος Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς τοῦ Τ. Ε. Ε. 1929—1932 καὶ 1932—1935 γεωρυσιαστὴς, ἐκπρόσωπος τοῦ Τ. Ε. Ε. καὶ τοῦ Ε. Μ. Π. 1931—1933 καὶ 1933—1935 πρόεδρος τοῦ Τ. Ε. Ε.

Διεύθυνσις: Ξενοφώντος 8

Τηλ. 26-771

Ἀθῆναι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Γεωδαισίας»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1887. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς διήκουσεν ἐν Ἀθήναις. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1910. 1910—1913 μηχανικός-ἀρχιτέκτων Ε.Μ. Π. (ἀνοικοδόμησις νέων κτιρίων), συνεργάτης μηχανικοῦ Schneider εἰς μελέτας καὶ κατασκευὰς μεταλλικῶν καὶ σιδηροπαγῶν ἔργων. 1913—1915 ὑπότροφος ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε. Μ. Π., σπουδαὶ εἰς Πολυτεχνεῖον καὶ Γεωδαιτικὸν Ἰνστιτούτον Δρέσδης. 1915—1916 ἐν Ἑλβετίᾳ: παρὰ τῷ «Service Topographique Fédéral» ἐν Βέρνη, τῷ Ὑπουργείῳ Σιδηροδρόμων Ἑλβετίας (χάρσις γραμμῆς Surbthal), τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ Ζυρίχης, τῷ Stadtvermessungssamt Ζυρίχης κλπ. Ἀπὸ 21/9/1916 τακτικός καθηγητὴς τῆς «γεωδαισίας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. 1916 προϊστάμενος συνεργειῶν σχεδίου πόλεως Θεσσαλονίκης. Ἀπὸ 1918 προϊστάμενος τοπογραφικῆς ὑπηρεσίας Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. 1916—1928 μηχανικός ἔργων οἰκοδομικῶν, ἀρχιτεκτονικῶν, γεφυροποιίας. Ἀπὸ 1924 μόνιμος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ διεθνείᾳ ἐπιτροπῇ «μετρῆσεως τόξου μεσημβρινοῦ τῆς γῆς». 1928—1933 διευθυντὴς, εἶτα πρύτανης τοῦ Ε. Μ. Π. 1928 πρόεδρος μέλος καὶ ἀπὸ 1933 τακτικὸν μέλος Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. 1929 τακτικὸν μέλος «γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ ἰνστιτούτου Βερολίνου».

Διεύθυνσις: Κυδαθηναίων 37

Τηλ. 21-187

Ἀθ ἤ ν α ι

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Α. ΚΡΙΕΖΗΣ

Τακτικός καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Οἰκοδομικῆς»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1880. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ἠκολούθησεν ἐν τῷ πρακτικῷ λυκείῳ Ἀθηνῶν. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1902. 1903—1907 ὑπότροφος ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε.Μ.Π., σπουδαὶ εἰς Technische Hochschule München, ἀρχιτέκτων διπλ. τῆς σχολῆς ταύτης, 1907. Ἀπὸ 17/1/1917 τακτικός καθηγητὴς τῆς «οἰκοδομικῆς» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Διετέλεσε τακτικός καθηγητὴς τῆς «οἰκοδομικῆς» καὶ τῶν «στοιχείων παραστατικῆς γεωμετρίας» ἐν τῇ Δασολογικῇ Σχολῇ, τμηματάρχης ἀρχιτεκτονικοῦ τμήματος Δήμου Ἀθηναίων, ἀρχιτέκτων Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (μελέτη καὶ ἐπίβλεψις ἀνεγέρσεως νέων ἱατρικῶν ἐργαστηρίων Γουδί, Σιβιτανιδείου σχολῆς κλπ.).

Διεύθυνσις: Τζώρτζη 4 (πλατεῖα Κάνιγγος)

Τηλ. 24—030

Ἀθ ἤ ν α ι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικός καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρητικῆς Μηχανολογίας»

Ἐγεννήθη ἐν Πτέρῃ Πελοποννήσου τὸ 1881. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς διήκουσεν ἐν Αἰγίῳ. Μηχανολόγος μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1908. 1909—1912 καὶ 1913—1914 σπουδαὶ εἰς σχολὴν ναυπηγῶν-μηχανικῶν Πολυτεχνεῖου Βερολίνου. Πτυχιούχος μαθηματικῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1917. 1912—1913 ἀξιωματικός Π. Ναυτικοῦ, ὑποδιοικητὴς συνεργειῶν Π. Ναυστάθμου 1915—1916 ἀξιωματικός μηχανικοῦ. Ἀπὸ 14/11/1917 τακτικός καθηγητὴς τῆς «θεωρητικῆς μηχανολογίας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος μηχανολογικοῦ ἐργαστηρίου.

Διεύθυνσις:

Ψυχικὸ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Β. ΚΟΡΩΝΗΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Πολιτικῆς Οἰκονομίας»

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τὸ 1883. Διδάκτωρ νομικῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1904. 1906—1910 εὐρύτεραι οἰκονομολογικαὶ καὶ δημοσιονομικαὶ σπουδαὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου, εἶτα Παρισίων. Ἀπὸ 1911 ἐν Ἑλλάδι: 1911—1917 γραμματεὺς νεοσυστάτου Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, εἶτα τμηματάρχης τμήματος ἐργασίας καὶ κοινωνικῆς προνοίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου. 1917 γενικὸς γραμματεὺς Ὑπουργείου Συγκοινωνίας καὶ ἀπὸ 17)1)1918 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «πολιτικῆς οἰκονομίας» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἀπὸ 1926 γενικὸς διευθυντῆς σιδηροδρόμων ἑλληνικοῦ κράτους καὶ ἀπὸ 1932 συγχρόνως γενικὸς γραμματεὺς Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου. Διετέλεσε τῷ 1932 ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας καὶ τῷ 1933 ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Διευθύνσεις: Χρυσοστόμου Σμύρνης 23

Τηλ. 80-088

Σ. Ε. Κ. Γ' Σ)βρίου 5

Τηλ. 22-542

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΚΙΜΩΝ Μ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν «Λιθίνων καὶ Ξυλίνων Γεφυρῶν, Τοίχων Ἀντιστηρίξεως καὶ Θεμελιώσεων»

Ἐγεννήθη εἰς Ἰωάννινα τὸ 1883. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε. Μ. Π. 1904. 1904—1908 εὐρύτεραι σπουδαὶ εἰς Πολυτεχνεῖα Μονάχου καὶ Βερολίνου. 1908—1915 μηχανικὸς οἰκοδομικῶν, μεταλλικῶν καὶ σιδηροδρομικῶν ἔργων ἐν Γερμανίᾳ. Ἀπὸ 1915 ἐν Ἑλλάδι: διετέλεσεν διευθυντῆς τῶν Σιδηροδρόμων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, τεχνικὸς σύμβουλος «Α. Ε. Ἑλληνικῶν Ἡλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων». Ἀπὸ 28)3)1918 τακτικὸς καθηγητῆς τῶν «λιθίνων καὶ ξυλίνων γεφυρῶν, τοίχων ἀντιστηρίξεως καὶ θεμελιώσεων» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἀπὸ 1933 κοσμητὼρ ἀνωτάτης σχολῆς πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ πρόεδρος διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ε. Μ. Π. Μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου τῶν κρατικῶν Σιδηροδρόμων καὶ τοῦ Συμβουλίου Δημοσίων Ἔργων.

Διεύθυνσις: Πιπίνου 12

Τηλ. 80-623

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΕΗΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὄργανικῆς Χημικῆς Τεχνολογίας»

Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 1897. 1901—1907 ὑπότροφος τοῦ κράτους ἐν Παρισίοις, συμπλήρωσις χημικῶν σπουδῶν εἰς Ecole Normale Supérieure. Τῷ 1908 ἐξελέγη ὑφηγητῆς τῆς «ὄργανικῆς χημείας» ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀπὸ 17)11)1918 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «ὄργανικῆς χημικῆς τεχνολογίας» καὶ τῆς «γεωπονικῆς χημείας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἀπὸ 1926 τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: πλείσται μελέται, διατριβαὶ ἢ πρωτότυποι πραγματεῖαι δημοσιευθεῖσαι εἰς γαλλικὰ καὶ ἡμεδαπὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ καὶ ἀνακοινώσεις εἰς Académie des Sciences Παρισίων καὶ Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, ἀναφερόμεναι εἰς ποικίλους κλάδους τῆς ὄργανικῆς καὶ ἀναλυτικῆς χημείας, εἰς τὴν οἰνοπνευματοποιίαν, τὴν οἰνοποιίαν κλπ. Κάτοχος πολλῶν διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας, ὧν τινὰ ἠγοράσθησαν πρὸς ἐκμετάλλευσιν ὑπὸ τῆς «ἑλληνικῆς εἰσαγωγῆς σίνων καὶ οἰνοπνευμάτων».

Διεύθυνσις: Μπότση 3

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΟΡΛΑΝΔΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἀρχιτεκτονικῆς Μορφολογίας καὶ Ρυθμολογίας»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1888. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1908 καὶ διδάκτωρ τῆς φιλολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Εἰδικευθεὶς περὶ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ καὶ τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ἰδίως τῶν βυζαντινῶν, διατελεῖ ἀπὸ 1917 διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας «ἀναστηλώσεως ἀρχαίων μνημείων» τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἀπὸ 12)1)1919 τακτικός καθηγητὴς τῆς «ἀρχιτεκτονικῆς μορφολογίας καὶ ρυθμολογίας» ἐν τῷ Ε.Μ.Π., διατελέσας τῷ 1921 ἐπὶ βραχὺ διάστημα διευθυντὴς τοῦ Ε.Μ.Π. Ἀπὸ 1926 τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἀνέσκαψε καὶ ἐμελέτησε πλείστα ἀρχαῖα μνημεῖα, ἰδίως βυζαντινά, συνέγραψε δὲ καὶ ἐδημοσίευσεν πολλὰς σχετικὰς πραγματείας καὶ πρωτοτύπους μελέτας, διακρινομένας διὰ τε τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν τῶν ἀξίαν.

Διευθύνσεις: Ὑπουργεῖον Παιδείας
Βερανζέρου 4

Ἀθῆναι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΣΙΝΟΣ

Τακτικός καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὑδραυλικῆς καὶ τῶν Ὑδραυλικῶν Ἔργων». Ἀπὸ 1933 Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε. Μ. Π.

Ἐγεννήθη ἐν Σύρῳ τὸ 1884. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1905. 1906—1907 μηχανικός δημοσίων ἔργων Κρήτης. 1908—1910 μηχανικός ἐπὶ τῆς μελέτης ὑδρεύσεως Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἐκ λίμνης Στυμφαλίας. 1911—1912 μηχανικός Ἐταιρίας «Βέηερα» ἐν Αἰγύπτῳ. 1912—1914 μηχανικός δημοσίων ἔργων Κρήτης. 1914—1915 μηχανικός δημοσίων ἔργων Ὑπουργείων Ναυτικῶν καὶ Συγκοινωνίας. 1915—1918 σπουδαὶ εἰς Πολυτεχνεῖα Μονάχου καὶ Ζυρίχης, διπλ. Kulturingenieur Πολυτεχνείου Ζυρίχης, 1918. 1919—1921 τμηματάρχης ἀγροτικῆς ὑδραυλικῆς Ὑπουργείου Γεωργίας. Ἀπὸ 17)5)1919 τακτικός καθηγητὴς τῆς «ὕδραυλικῆς» καὶ τῶν «ὕδραυλικῶν ἔργων» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἀπὸ 1933 ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε.Μ.Π. διὰ τὴν περίοδον 1933—1935. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐξεπόνησε πλείστας μελέτας ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν Ἑλλάδι, ἧτοι ὑδρεύσεων καὶ ἀποχετεύσεων πόλεων, ἀποστραγγίσεων κλπ.

Διεύθυνσις: Λεωφόρος βασιλίσσης Σοφίας 9

Ἀθῆναι

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΡΟΥΝΗΣ

Τακτικός καθηγητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Γενικῆς Πειραματικῆς Χημείας»

Ἐγεννήθη ἐν Γυθείῳ τὸ 1883. Σπουδαὶ εἰς Πανεπιστήμια Βερολίνου, Παρισίων, Λονδίνου, διδάκτωρ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ καὶ διπλωματοῦχος ἐπὶ χημείᾳ Πανεπιστημίου Βερολίνου. Ὑφηγητὴς «γενικῆς πειραματικῆς χημείας» ἐν τῷ ἔθνικῳ Πανεπιστημίῳ, 1904. Διετέλεσε χημικὸς Δήμου Ἀθηναίων, καθηγητὴς τῆς χημείας καὶ τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐν τῇ ναυτικῇ σχολῇ Δοκίμων καὶ τῇ σχολῇ Πυροβολικοῦ. Ἰδρυτὴς χημικῆς ὑπηρεσίας ναυτικοῦ καὶ διευθυντὴς αὐτῆς μέχρι 1913. Ἀπὸ 8)10)1919 τακτικός καθηγητὴς τῆς «γενικῆς πειραματικῆς χημείας» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος ὁμωνύμου

μου έργαστηρίον. Προϊστάμενος υπηρεσίας ανωτάτης τεχνικής εκπαίδευσως Υπουργείου Συγκοινωνίας. Έπιστημονικαί εργασίαι: πρωτότυποι μελέται, μονογραφίαι και διατριβαί επί ειδικών χημικῶν θεμάτων, διδακτικά συγγράμματα, έγχειρίδια χημείας κλπ.

Διεύθυνσις: Γκυϊλφόρδου 8

Ἀθῆναι

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Παραστατικῆς καὶ Προβολικῆς Γεωμετρίας»

Έγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1891. Τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς διήνυσε ἐν τῷ πρακτικῷ λυκείῳ Ἀθηνῶν. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε. Μ. Π. 1912. Διετέλεσε στρατιωτικὸς μηχανικὸς καὶ ἐπιμελητῆς τοῦ Ε. Π. Μ., εἶτα ὑπότροφος ἀβερφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε. Μ. Π., σπουδαὶ ἐν Γαλλίᾳ, εἰδίκευσις εἰς παραστατικὴν γεωμετρίαν καὶ συναφεῖς κλάδους. Ἀπὸ 3)1)1920 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «παραστατικῆς καὶ προβολικῆς γεωμετρίας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π.

Διεύθυνσις:

Ψυχικὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΜΕΛΕΓΚΟΒΙΤΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ «Κατασκευῆς Θερμοκινητῶν μηχανῶν καὶ Ὑδροκινητῶν»

Έγεννήθη ἐν Βεσσαραβίᾳ τὸ 1877. Μηχανολόγος μηχανικὸς, διπλ. Eidgenössische Technische Hochschule Zürich 1901. 1901—1911 ἐν Ἀγγλίᾳ, μηχανικὸς ναυπηγείων «John Brown» Clydebank, «Yarrow & Co» Scotstown, «Napier & Miller» Glasgow. 1911—1921 διευθυντῆς ναυπηγείων «Βασιλειάδης» ἐν Πειραιεὶ καὶ διαρκούντων τῶν βαλκανικῶν πολέμων ἐπιθεωρητῆς ἀντιτορπιλικῶν. Ἀπὸ 3)2) 1922 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «κατασκευῆς θερμοκινητῶν μηχανῶν καὶ ὑδροκινητῶν» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Διετέλεσε τεχνικὸς σύμβουλος ἐταιρίας πετρελαίων «Shell» καὶ Α.Ο.Ε. «Προμηθεὺς». Ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1912 γενομένην εἰσαγωγὴν τοῦ ἀκαθάρτου πετρελαίου καὶ πετρελαιοκινητῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἐπιστημονικαὶ εργασίαι: βροσεῖον τοῦ συλλόγου τῶν μηχανικῶν τῆς Σκωτίας διὰ πρωτότυπον ἐργασίαν του ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν ἀτμοτροβίλων κ. ἄ.

Διεύθυνσις: Ἀγησιάου 6

Ἀθῆναι

ΦΡΙΣΟΣ Ι. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἐφαρμοσμένης Μηχανικῆς»

Έγεννήθη τὸ 1892. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ἠκολούθησεν ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς Basel Ἑλβετίας. 1911—1917 σπουδαὶ εἰς Eidgenössische Technische Hochschule Zürich, διπλ. μηχανολόγος μηχανικὸς τῆς σχολῆς ταύτης 1917 καὶ διδάκτωρ τεχνικῶν ἐπιστημῶν τοῦ αὐτοῦ ἰδρύματος 1920. Πρακτικὴ ἐξάσκησις ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς ἐργοστάσιον πυροβόλων καὶ ἀεροπλάνων «Vickers». 1918-1920 ἐπιμελητῆς παρὰ τῇ μηχανολογικῇ σχολῇ Πολυτεχνείου Ζυρίχης. 1921—1922 τακτικὸς καθηγητῆς Πανεπιστημίου Σμύρνης. Ἀπὸ 15)2)1923 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «ἐφαρμοσμένης μηχανικῆς» καὶ τῆς «ἀεροδυναμικῆς» ἐν τῷ Ε. Μ. Π., διευθυντῆς συνάμα τοῦ

έν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος «ἀεροτεχνικοῦ ἐργαστηρίου δοκιμασιῶν καὶ ἐρευνῶν». 1925—1929 μέλος τοῦ Δ. Σ. καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς «ἀεροπορικῆς ἀμύνης». 1926—1930 συγκλητικὸς τοῦ Ε. Μ. Π., εἰτα κοσμητὼρ ἀνωτάτης σχολῆς μηχανολόγων-ἠλεκτρολόγων. Τακτικὸν μέλος τοῦ Ἐνωτάτου Συγκοινωνιακοῦ Συμβουλίου, τῆς «Wissenschaftliche Gesellschaft für Luftfahrt», τῆς «Royal Aeronautical Society», σύμβουλος «κεντρικῆς ἀεροπορικῆς ἐπιτροπῆς Ἑλλάδος», πρόεδρος ἑλληνικοῦ συνδέσμου Ε. Σ. Υ. Κ., μέλος μονίμου συμβουλίου τῆς «Association internationale pour l'essai des matériaux» κλπ. Διετέλεσε πρῶτος προϊστάμενος ἀνωτάτης τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐρευνᾶν θερμομαγνητικά, σχετικὰ πρὸς τὴν μαγνητικὴν ὑφὴν τῆς ὕλης, ἐν Ἑλβετίᾳ (ἀνακωνώσεις εἰς Académie des Sciences Παρισίων), δημοσιεύσεις εἰς ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ, ἀνακωνώσεις εἰς ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ διεθνῆ συνέδρια, διατριβαὶ κλπ.

Διεύθυνσις: Σόλωνος 89

Τηλ. 20-903

Ἄθ ἡ ν α ι

ΣΤΑΥΡΟΣ Μ. ΧΟΡΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἀναλυτικῆς Χημείας»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1894. Πτυχιούχος καὶ διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1915 καὶ 1917. 1914—1918 παρασκευαστῆς ἐν τῷ χημείῳ ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1918—1922 ἐπιμελητῆς τοῦ Ε. Μ. Π. 1922—1927 ἔκτακτος καθηγητῆς καὶ ἀπὸ 30(12)1927 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «ἀναλυτικῆς χημείας» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ χημικῶν μηχανικῶν τοῦ Ε. Μ. Π., διευθυντῆς συνάμα τῶν ἐν τῇ σχολῇ λειτουργούντων δύο ἐργαστηρίων (ποσοτικῶν καὶ ποιοτικῶν) ἀναλυτικῆς χημείας. Μέλος τοῦ Ἐνωτάτου Συμβουλίου Χημικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῆς «ἐλληνικῆς θαλασσογραφικῆς ἐπιτροπῆς». Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐγχειρίδια, ἀνακωνώσεις, διατριβαὶ δημοσιευθεῖσαι εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ Παρισίων καὶ εἰς τὸ δελτίον τῆς γαλλικῆς χημικῆς ἐταιρίας, ἀναφερόμεναι εἰς εἰδικὰ ἢ γενικὰ χημικὰ θέματα.

Διεύθυνσις: Σπυριδωνος Τρικοῦπη 55

Ἄθ ἡ ν α ι

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΝΟΜΙΚΟΣ

Τακτικὸς καθηγητῆς τῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὀδοποιίας»

Ἐγεννήθη ἐν Θήρᾳ τὸ 1881. Πολιτικὸς μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1903. 1903—1909 προϊστάμενος τοπογραφικοῦ συνεργείου ἐν Θεσσαλίᾳ. 1910—1911 μηχανικός κατασκευῆς τῶν διακλαδώσεων τοῦ βορειοδυτικοῦ σιδηροδρόμου. 1912-1916 μηχανικός δημοσίων ἔργων ἐπὶ τῆς μελέτης καὶ κατασκευῆς τοῦ ἐνωτικοῦ σιδηροδρόμου Παπατοῦλι-Πλατῦ. 1917—1923 ἐπιθεωρητῆς τοπογραφικῆς ὑπηρεσίας Ὑπουργείου Γεωργίας. 1920 1923 καθηγητῆς τῆς «τοπογραφίας» καὶ «Ὀδοποιίας» ἐν τῇ Ἐνωτάτῃ Γεωπονικῇ Σχολῇ. 1919—1926 καθηγητῆς τῆς ἔδρας «χαράξεων ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων» τοῦ Ε. Μ. Π. Ἀπὸ 1926 ἔκτακτος καθηγητῆς καὶ ἀπὸ 31(1)1929 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «Ὀδοποιίας καὶ χωματουργίας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Διευθυντῆς τῆς Α. Ε. Ὀδοποιίας καὶ τεχνικῶν κατασκευῶν «Ἔργων» ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς (1924). Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέταξε καὶ ἐξέδωκε ταχυμετρικὸν πίνακα νέας διατάξεως, ἐδημοσίευσεν πρῶτοτύπους μελέτας εἰς τεχνικὰ περιοδικὰ, κλπ.

Διεύθυνσις: Α. Ε. «Ἔργων» Ἀνδρέου Λόντου 7

Τηλ. 25-896

Ἄθ ἡ ν α ι

Ψυχικὸ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΔΟΑΝΙΔΗΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὄρυκτολογίας-Πετρογραφίας-Γεωλογίας»

Ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1872. Ἀριστοῦχος διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1891. Ὑπηρετήσεν ἐπὶ δεκαπενταετίαν παρὰ τῇ ἐταιρίᾳ μεταλλουργείων Λαυρίου, διατελέσας κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶ ἑτὶ διευθυντῆς τῆς Ἐταιρίας. 1917—1919 διευθυντῆς τῆς «Ἐταιρίας Ἐπιχειρήσεων» ἐν Ἀθήναις. Ἀπὸ 1918 καθηγητῆς τῆς «ὀρυκτολογίας-πετρογραφίας-γεωλογίας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π., διευθυντῆς συνάμα τοῦ προσηρημένου ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐργαστηρίου τοῦ ἰδρύματος. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἀνακoinώσεις καὶ διατριβαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν κρυσταλλογραφίαν, τὴν γεωλογίαν, τὴν μεταλλουργίαν κλπ.

Διεύθυνσις: Μέγλων 9 Τηλ. 22-916

Ἀθήναι

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν «Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν»

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τὸ 1894, ἔνθα καὶ ἐπεράτωσε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς αὐτοῦ. Διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 1919 κατόπιν πρωτοτύπου διατριβῆς του «ἐπὶ τῆς γενικεύσεως τῆς ἔννοιας τῆς καμπλότητος τῶν ἐπιφανειῶν». Διετέλεσεν εἰτα ἐπιμελητῆς τῆς «θεωρητικῆς μηχανικῆς», τοῦ «γραφικοῦ καὶ διανυσματικοῦ λογισμοῦ» καὶ τῆς «ἀναλυτικῆς γεωμετρίας» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. 1925—1930 ἔκτακτος καθηγητῆς καὶ ἀπὸ 1)2)1930 τακτικὸς καθηγητῆς τῶν «ἀνωτέρων μαθηματικῶν» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: διάφοροι πρωτότυποι μαθηματικαὶ μελέται μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτος ἡ μελέτη αὐτοῦ ἐπὶ θεωρήματος τῶν Καραθεοδωρῆ καὶ Féjer.

Διεύθυνσις: Τροίας 27

Ἀθήναι

ΗΛΙΑΣ Π. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Μεταλλουργίας καὶ Μεταλλευτικῆς»

Ἐγεννήθη ἐν Ἄργεῖ τὸ 1883. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε.Μ.Π. 1904 καὶ μεταλλεολόγος μηχανικὸς, διπλ. Université - Ecole Spéciale des Arts et Manufactures et des Mines, Liège 1907. 1908—1910 ὀρυκτολόγος Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. 1910—1917 ἐπιθεωρητῆς μεταλλείων, εἰτα διευθυντῆς τῆς ὑπηρεσίας μεταλλείων Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. 1918—1930 ἔκτακτος καθηγητῆς καὶ ἀπὸ 1)2) 1930 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς «μεταλλουργίας καὶ μεταλλευτικῆς» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Γενικὸς διευθυντῆς Α. Ε. «Λατομεῖα Ψυχικοῦ», γενικὸς γραμματεὺς τοῦ συνδέσμου τῶν «ἐλλήνων βιομηχάνων καὶ βιοτεχνῶν» καὶ τῆς «ἐνώσεως μεταλλευτικῶν καὶ μεταλλουργικῶν ἐπιχειρήσεων», σύμβουλος Α. Ε. «νέα ἐταιρία διώρυγος Κορίνθου», «ἐλληνικοῦ πιριτιδοποιείου καὶ καλυκοποιείου» κλπ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Μελέται, ἄρθρα καὶ λιθογραφα συγγράμματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν μεταλλουργίαν, τὴν μεταλλοτεχνίαν καὶ τὴν μεταλλευτικὴν.

Διεύθυνσις: Βουκουρεστίου 18

Τηλ. 25-813

Ἀθήναι

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ «Σιδηροπαγῶν Σκυροδέματος»

Ἐγεννήθη εἰς Χανιά Κρήτης. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς διήνυσεν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ λυκείῳ Κωνσταντινουπόλεως. Πολιτικός μηχανικός (ingénieur constructeur), διπλ. τῆς Ecole d'Ingénieurs τοῦ Πανεπιστημίου Λωζάννης 1911. Ἀπὸ 1918—1930 ἔκτακτος καθηγητής καὶ ἀπὸ 12)2)1930 τακτικός καθηγητής τοῦ «σιδηροπαγῶν σκυροδέματος» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. 1927—1929, 1929—1931 καὶ 1931—1933 ἀντιπρόεδρος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Ἐμελέτησε καὶ κατασκευάσας ἐν Ἑλλάδι πλεῖστα σοβαρὰ τεχνικὰ ἔργα ἐκ σιδηροπαγῶν σκυροδέματος (γέφυραι, ἐργοστάσια κλπ.), ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν τελευταίων μεγάλων σεισμῶν τῆς Κορίνθου ἐμελέτησε ἐγγύτερον τὸ ἀντισεισμικὸν πρόβλημα καὶ συνέταξε τοὺς σχετικούς κανονισμοὺς ἀνεγέρσεως ἀντισεισμικῶν κατασκευῶν οἵτινες ἀπέτέλεσαν τὴν βάσιν τοῦ σχετικοῦ νομοθετήματος. Τεχνικός ὀργανωτῆς ἀνοικοδομήσεως σεισμοπλήκτου περιοχῆς Χαλκιδικῆς.

Διεύθυνσις: Γαλατοῦ 1

Τηλ. 80-140

Ἀθήναι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ε. ΣΤΑΜΟΥ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν «Κεντρικῶν Σταθμῶν Παραγωγῆς Ἡλεκτρικῆς Ἐνεργείας, Μεταφορᾶς καὶ Διανομῆς αὐτῆς»

Ἐγεννήθη ἐν Θήβαις τὸ 1877. Τὰς ἐγκυκλίους γυμνασιακὰς σπουδὰς ἠκολούθησε ἐν τῷ Πρακτικῷ Λυκείῳ Ἀθηνῶν. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1898. 1899—1931 ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας» καὶ, ἐν συνεχείᾳ, τῆς διαδόχου αὐτῆς «Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας Διανομῆς», εἰδίκευσις εἰς ἠλεκτρολογικά: 1899—1906 διευθυντής ἐν Πειραιεὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας». 1906—1926 ἀρχιμηχανικός τῆς αὐτῆς Ἐταιρίας. 1912—1920 συγχρόνως ἀρχιμηχανικός καὶ τεχνικός σύμβουλος Ἐταιρίας σιδηροδρομῶν Ἀττικῆς. 1926—1931 ὑποδιευθυντής τῆς «Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας Διανομῆς». 1918—1930 ἔκτακτος καθηγητής καὶ ἀπὸ 12)8)1930 τακτικός καθηγητής τῶν «κεντρικῶν σταθμῶν παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας κλπ.» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ μηχανολόγων—ἠλεκτρολόγων τοῦ Ε. Μ. Π.

Διεύθυνσις: Ξενοδοχείον «Μέγα-Ἐθνικόν»

Τηλ. 23-604

Ἀθήναι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρητικῆς καὶ Γενικῆς Ἡλεκτροτεχνίας καὶ Ἡλεκτρικῆς Τηλεπικοινωνίας»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1893. Ἡλεκτρολόγος μηχανικός, διπλ. Technische Hochschule München 1919. 1921—1930 ἔκτακτος καθηγητής καὶ ἀπὸ 2)9)1930 τακτικός καθηγητής τῆς «θεωρητικῆς καὶ γενικῆς ἠλεκτροτεχνίας κλπ.» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐντεταλμένος σύμβουλος «Ἑλληνικῆς Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας» καὶ σύμβουλος «Α. Ε. Τηλεφωνικῆς Ἐταιρίας». Διετέλεσε διευθυντής Α. Ε. σιδηροδρομῶν Ἀττικῆς.

Διεύθυνσις: Τσακάλωφ 1

Τηλ. 24-888

Ἀθήναι

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Βρωματοχημείας»

Ἐγεννήθη ἐν Πύλῳ τὸ 1876. Ἀριστοῦχος διδάκτωρ φαρμακευτικῆς καὶ ἰατρικῆς τοῦ ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1898 καὶ 1905. 1900—1926 ἀξιωματικός τοῦ ὑγειονομικοῦ σώματος στρατοῦ, ἀποστρατευθεὶς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ γενικοῦ ἀρχιφαρμακοποῦ: 1900—1915 προϊστάμενος τοῦ χημικοῦ καὶ μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου Ἀ' στρατ. νοσοκομείου Ἀθηνῶν, εἶτα, ἐπὶ βαλκανικῶν πολέμων, διευθυντὴς μικροβιολογικῶν ἐξετάσεων ὄλων τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων καὶ τοῦ λυσοιατρείου Θεσσαλονίκης καὶ διευθυντὴς ἰδίου μικροβιολογικοῦ ἀντιχολερικοῦ ἐργαστηρίου. 1914—1926 διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου ἀναλύσεων διευθύνσεως ἐπιμελητείας στρατοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν. Ἀπὸ 1914 τακτικὸν μέλος Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου. 1918—1922 καθηγητὴς τῆς χημείας καὶ ἐπιπορευματολογίας ἐν τῷ στρατιωτικῷ σχολεῖῳ διαχειρίσεως καὶ ἐπιμελητείας, εἶτα καὶ ἐν τῷ σχολεῖῳ ἐφαρμογῆς ἐπιμελητείας. 1922—1931 ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ ἀπὸ 23/3/1931 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς «βρωματοχημείας» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ χημικῶν μηχανικῶν τοῦ Ε. Μ. Π., διευθυντὴς συνάμα τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος ὁμωνύμου ἐργαστηρίου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: πρωτότυποι μελέται καὶ συγγράμματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν μικροβιολογίαν, τὴν φαρμακευτικὴν, τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιδημικῶν νόσων καὶ τῆς ἐλονοσίας, εἰς τὴν ἀνόργανον καὶ ὄργανικὴν χημείαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν βρωματοχημείαν (ἔκδοσις τριτοῦ συγγράμματος βραβευθέντος ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν).

Διεύθυνσις: Ὑψηλάντου 164

Πειραιεὺς

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Βοτανικῆς»

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τὸ 1886 ἔνθα καὶ διύνησεν τὴν στοιχειώδη καὶ τὴν γυμνασιακὴν παιδείαν. 1904—1911 σπουδαὶ εἰς φυσικομαθηματικὴν σχολὴν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου, εἶτα ἐν Ἰταλίᾳ εἰς Πανεπιστήμια Νεαπόλεως, Ρώμης, Παβίας τέλος εἰς Πανεπιστήμια Βερολίνου καὶ Παρισίων. Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Παβίας 1911, εἶτα ἐπιμελητὴς ἐν αὐτῷ. Ἀπὸ 1914 ἐν Ἑλλάδι: 1914—1917 διευθυντὴς φυτοπαθολογικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, εἶτα τακτικὸς καθηγητὴς ἐν τῇ Ἀνωτάτῃ Δασολογικῇ Σχολῇ. 1919—1931 ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ ἀπὸ 20/4/1931 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς «βοτανικῆς» ἐν τῷ Ε.Μ.Π., διευθυντὴς συνάμα τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος ὁμωνύμου ἐργαστηρίου. Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: πρωτότυποι μελέται καὶ ἀνακοινώσεις περιληφθεῖσαι εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Παρισίων, Ρώμης, ἀναφερόμεναι εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς βοτανικῆς, εἰς τὴν κυτταρολογίαν, τὴν βιολογικὴν χημείαν, τὴν ἑλληνικὴν χλωρίδα.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ Δ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Φυσικῆς Χημείας καὶ Ἐφαρμοσμένης Ἠλεκτροχημείας»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1873. Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1892. 1892—1896 συμπλήρωσις σπουδῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς Πανεπιστήμιον Λειψίας καὶ Πολυτεχνεῖον Βερολίνου καὶ Leeds (Ἀγγλία), εἰδίκευσις εἰς

τήν φυσικοχημείαν, τήν μηχανολογίαν, τούς κλάδους τῆς ἐφηρμοσμένης χημείας τῶν καυσίμων καί τῶν ὑφανσίμων ὑλῶν. Ἰδίως δὲ εἰς τὴν βαφικὴν. Ἄπὸ 1896 ἐν Ἑλλάδι: 1896—1897 χημικὸς παρὰ τῇ «ὕφαντουργικῇ ἐταιρίᾳ» Φαλήρου. 1897—1900 ἐπιμελητὴς γενικοῦ χημείου ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρῶτος ὀργανωτῆς αὐτοῦ. 1900—1921 ὑφηγητὴς τῆς «θεωρητικῆς καὶ ἐφηρμοσμένης χημείας» ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, εἰσηγητὴς τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς φυσικοχημείας ἐν Ἑλλάδι. Συγχρόνως ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τεχνικοῦ τμήματος ἐμπορικοῦ οἴκου «Δ. Ζαχαρίας & Σία» (ἐκτέλεσις ἐγκαταστάσεων ἠλεκτροφωτισμοῦ πόλεων, ἠλεκτροκινήσεως ἐργοστασίων, μηχανικῶν καὶ χημικῶν ἐγκαταστάσεων κλπ.). 1922—1931 ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ ἀπὸ 20/10/1931, ἅμα τῇ μετατάξει τῆς ἑδρας ἀπὸ ἐκτάκτου εἰς τακτικὴν, τακτικὸς καθηγητὴς «τῆς φυσικῆς χημείας καὶ ἐφηρμοσμένης ἠλεκτροχημείας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π., διευθυντὴς συνάμα τοῦ ἐν τῇ σχολῇ λειτουργοῦντος ὁμωνύμου ἐργαστηρίου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: δημοσιεύσεις, διατριβαὶ φυσικοχημικοῦ περιεχομένου, θεωρητικαὶ καὶ πειραματικαὶ ἐρευναι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν βαφικὴν τὴν βυρσοδεψίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φαινομένων τῆς κολλοειδοῦς καταστάσεως—εἰσηγητὴς νέων κατευθύνσεων—μελέται περὶ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ λιγνίτου, ἀνακοινώσεις εἰς διεθνή συνέδρια ἐφηρμοσμένης χημείας, διδακτικαὶ συγγραφαὶ κ.ἄ. Τακτικὸς συνεργάτης περιοδικοῦ «Kolloid-Zeitschrift».

Διεύθυνσις: Νίκης 54α

Ἄ θ ῆ ν α ι

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΚΟΥΤΣΟΚΩΣΤΑΣ

Τακτικὸς καθηγητὴς ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς «Εἰδικῆς Μηχανολογίας»

Ἐγεννήθη ἐν Καρδίτῃ τὸ 1891. Μηχανολόγος μηχανικὸς, διπλ. Ε. Μ. Π. 1914. 1917—1920 ὑπότροφος ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε. Μ. Π., σπουδαὶ εἰς Eidgenössische Technische Hochschule Zürich. 1919—1922 μηχανικὸς ἐλβετικοῦ οἴκου «Sulzer Frères». 1922—1931 ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ ἀπὸ 20/10/1931 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς «εἰδικῆς μηχανολογίας» καὶ τῆς «θεωρίας καὶ κατασκευῆς ἀνυψωτικῶν μηχανῶν» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Διετέλεσε τεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ καλυκοποιείου καὶ ἤδη γενικὸς μηχανολόγος Ἑταιρίας «ἐλληνικοῦ πυριτιδοποιείου καὶ καλυκοποιείου».

Διεύθυνσις: Σόλωνος 20α

Ἄ θ ῆ ν α ι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΓΕΩΡΓΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικὸς καθηγητὴς ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς «Θεωρητικῆς Μηχανικῆς»

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1889. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς διήνυσεν ἐν Πάτραις. 1905—1908 σπουδαὶ εἰς σχολὴν πολιτικῶν μηχανικῶν τοῦ Ε. Μ. Π. 1908—1912 καὶ 1914—1915 σπουδαὶ εἰς Technische Hochschule München, διπλ. μηχανολόγος μηχανικὸς τῆς σχολῆς ταύτης. 1915. 1916—1917 μηχανικὸς ἐλξεως θεσσαλικῶν σιδηροδρόμων. 1918—1922 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς τεχνικῆς μηχανικῆς, εἶτα τῆς θεωρητικῆς μηχανικῆς ἐν τῷ Ε. Μ. Π. 1920—1922 γενικὸς γραμματεὺς Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. 1927—1928 καθηγητὴς σχολῆς ἐφαρμογῆς πυροβολικοῦ. 1928—1930 τακτικὸς καθηγητὴς φυσικομαθηματικῆς σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. 1930—1932 προϊστάμενος γραφείου τεχνικῶν μελετῶν Δήμου Ἀθηναίων. Ἄπὸ 6/7/1932 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς «θεωρητικῆς μηχανικῆς» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: μελέται καὶ πραγματεῖαι ἐπὶ θεμάτων τῆς μηχανικῆς, τῶν φυσικομαθηματικῶν, τῆς μηχανολογίας κλπ.

Διεύθυνσις:

Ψυχικὸ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΓΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὁργανικῆς Χημείας»

Ἐγενήθη ἐν Καίρῳ τὸ 1891. Σπουδαί εἰς Πανεπιστήμια Ζυρίχης καὶ Βερολίνου, διδάκτωρ ἐπὶ χημείᾳ Πανεπιστημίου Βερολίνου, ἰδιαιτέρος ἐπιμελητής (privat Assistent) καθηγητοῦ Wichelhaus Πανεπιστημίου Βερολίνου. Ἐπὶ τριετίαν χημικός τμήματος ὀργανικῆς χημείας ἐργοστασίων "Schuchardt," ἐν Görlitz. 1920—1927 ἐπιμελητής ἐν τῷ Ε.Μ.Π. 1927—1932 ἔκτακτος καθηγητής καὶ ἀπὸ 1/9/1932 τακτικός καθηγητής τῆς «ὀργανικῆς χημείας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: διατριβαὶ καὶ πρωτότυποι μελέται μὲ θέματα ἰδίως ἐκ τῆς ὀργανικῆς χημείας, δημοσιευθεῖσαι εἰς γερμανικά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἢ δελτία, ἀνακρινώσεις εἰς Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν κ.ἄ.

Διεύθυνσις: Μοσχονησίῳν 24

Ἀθῆναι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΚΡΙΤΙΚΟΣ

Τακτικός καθηγητής ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν «Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν»

Ἐγενήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1894. Ἐσπούδασε μαθηματικά εἰς Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν, Göttingen, Ζυρίχης καὶ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον Ζυρίχης, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας Πανεπιστημίου Ζυρίχης 1920. 1920—1922 γραμματεὺς ὀργανώσεως Πανεπιστημίου Σμύρνης. 1925—1926 βοηθὸς εἰς ἔδραν μαθηματικῶν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1926—1927 ὑπότροφος τῆς Rockefeller Foundation παρὰ τῷ καθηγητῇ Κ. Καραθεοδωρῇ, Μόναχον. 1927—1928 ἐπιμελητής ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν τῷ Ε.Μ.Π. 1928—1932 τακτικός καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἀπὸ 30/12/1932 τακτικός καθηγητής τῶν «ἀνωτέρων μαθηματικῶν» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι δημοσιευμένα: πρωτότυποι ἐρευνᾶι ἐπὶ θεμάτων ἀναφερομένων εἰς συναρτήσεις μιγαδικῶν καὶ πραγματικῶν μεταβλητῶν, εἰς κυρτὰ σύνολα σημείων, εἰς ἀριθμητικὰς ἀνισότητας καὶ εἰς στοιχειώδη μαθηματικά. 1933—1934 προϊστάμενος ἐργαστηρίου μαθηματικῶν σπουδῶν καὶ ἐρευνῶν (σεμινάριον) τοῦ Ε. Μ. Π.

Διεύθυνσις: Ἄλωπεκῆς 46

Ἀθῆναι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Τακτικός καθηγητής-διευθυντής τοῦ ἐργαστηρίου «Ἄντοχῆς τῶν Ὑλικῶν»

Ἐγενήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1892. Τὰς ἐγκαιλίους σπουδὰς διήνυσε ἐν Γαλλίᾳ. Μηχανολόγος μηχανικός, διπλ. Πανεπιστημίου Λωζάννης 1918. 1919—1921 ἐπιμελητής ἐν τῇ ἔδρᾳ «τεχνικῆς μηχανικῆς» τοῦ Ε. Μ. Π. Ἀπὸ 1921 καθηγητής-διευθυντής «ἐργαστηρίου ἀντοχῆς τῶν ὕλικῶν» καὶ ἀπὸ 1933, διευθυντής πάντοτε τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, καὶ τακτικός καθηγητής μαθήματος «πειραματικῆς ἀντοχῆς τῶν ὕλικῶν» εἰς τὰς ἀνωτάτας σχολὰς πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανολόγων-ἠλεκτρολόγων καὶ τῆς «ἐφηρμοσμένης μηχανικῆς καὶ στατικῶν κατασκευῶν» εἰς τὰς ἀνωτάτας σχολὰς χημικῶν καὶ ἀγρονόμων-τοπογράφων μηχανικῶν.

Διεύθυνσις: Τατοῖου 27

Τηλ. 01-289

Κηφισοῖδ

- ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΑΣΠΡΟΓΕΡΑΚΑΣ

Καθηγητής ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῆς «Ζωγραφικῆς»

Λευκάδιος τὴν καταγωγὴν ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1879. Ἀπόφοιτος τμήματος «γραφικῆς» τοῦ σχολείου Βιομηχάνων-Τεχνῶν, 1909. Ἐξελεθὼν ἐκ τοῦ σχολείου ἐπεδόθη εἰς πάσης φύσεως καλλιτεχνικὰ καὶ διακοσμητικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἔργα. 1916—1919 διδάσκαλος «τεχνικῶν σχεδιάσεων» καὶ «ἐλευθερογραφίας» καὶ ἀπὸ 28/11/1919 καθηγητῆς τῆς «ζωγραφικῆς» ἐν τῷ Ε.Μ.Π.

Διεύθυνσις: Λεωφόρος Συγγροῦ 17

Ἄθῆναι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΠΙΚΙΩΝΗΣ

Καθηγητῆς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῆς «Διακοσμητικῆς»

Ἐγεννήθη τὸ 1887. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1908. 1908—1912 εὐρύτεραι σπουδαὶ εἰς Πολυτεχνεῖον Μονάχου καὶ Ecole des Beaux Arts Παρισίων, εἰδίκευσις εἰς ἀρχιτεκτονικὴν καὶ διακοσμητικὴν. 1912—1918 στρατιωτικὸς μηχανικός. Ἀπὸ 1918 ἀποκλειστικῆ ἀπασχόλησις εἰς ἀρχιτεκτονικὰ καὶ διακοσμητικὰ ἔργασις, μελέτη καὶ ἐκτέλεισις ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων. Ἀπὸ 24/1/1925 καθηγητῆς τῆς «διακοσμητικῆς» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ε.Μ.Π.

Διεύθυνσις: Μαρκοῦ 10 Συν/μὸς Κυπριάδη

Ἄθῆναι

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΣΩΧΟΣ

Καθηγητῆς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῆς «Πλαστικῆς»

Σπουδαὶ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀνωτάτῃν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἐν Παρισίοις εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Καλῶν Τεχνῶν καὶ τὴν Ἐθνικὴν Διακοσμητικὴν Σχολὴν. Ἀπὸ 17/2/1926 καθηγητῆς τῆς «πλαστικῆς» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ε. Μ. Π. Κυριώτερα ἔργα: ἡρώων Λοῖράνης, μνημείον Καψάλη ἐν Μεσολογγίῳ, μνημείον πρὸς τιμὴν τῶν ἐλλήνων πεσόντων εἰς Πιρὸν Σερβίας, μελέτη περὶ τῆς λαϊκῆς τέχνης Τήνου, συμμετοχὴ εἰς ἐκθέσεις τοῦ Salon National καὶ Salon d'Automne Παρισίων. Ἀπὸ 1921 sociétaire (ἑταῖρος) τοῦ Salon d'Automne.

Διεύθυνσις: Ἐπαυλις Λουῖζα

Χαλάνδριον

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητῆς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῶν «Σιδηρῶν Ἔργων καὶ Σιδηρῶν Γεφυρῶν»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1902. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1923. 1924—1930 ἀρχιμηχανικός τεχνικῆς ἐταιρίας «Δ. Καφαμπέλης & Σια». Ἀπὸ 13/4/1930 ἐπικουρικός καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρῳ «ἐφαρμοσμένης στατικῆς καὶ σι-

δηρῶν κατασκευῶν» τοῦ Ε. Μ. Π. καὶ ἀπὸ 1934 μόνιμος καθηγητὴς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῶν «σιδηρῶν ἔργων καὶ σιδηρῶν γεφυρῶν» διδάσκων ἐπίσης ἀνατεθὲν μέρος ἐφημεροσμένης στατικῆς. 1931—1933 τεχνικὸς διευθυντὴς, εἰτα διευθύνων τεχνικὸς σύμβουλος Αὐτονόμου Ὄργανισμοῦ Σεισμοπαθῶν Κορινθίας. Ἀπὸ 13/4/1934 πρόεδρος τοῦ τμήματος τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν τοῦ Τ. Ε. Ε. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: πρωτότυποι μελέται καὶ πραγματεῖαι ἐπὶ ποικίλων πολυπλόκων στατικῶν προβλημάτων, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν πολλαπλῶς στατικῶς ἀορίστων ὁλοσώμων συστημάτων, λεπτομερῆς διερεῦνησις καὶ γενικωτάτη ἐπίλυσις τοῦ ἀντισεισμικοῦ προβλήματος, ἐπίλυσις τῆς γενικῆς περιπτώσεως ἐκκέντρου καθέτου φορτίσεως σιδηροπαγοῦς σκυροδέματος, δημοσιεύσεις εἰς ἑλληνικὰ καὶ ξένα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ κ. ἄ.

Διεύθυνσις: Ἀραχῳβῆς 61

Τηλ. 25-356

Ἀθήναι

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῶν «Τεχνικῶν Ὑλικῶν»

Ἐγενήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1886. Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1909. 1907—1917 βοηθὸς ἐν τῷ σχολεῖῳ τῶν Βιομηχανίῶν-Τεχνῶν καὶ ἐπὶ ἐν ἔτος (1913) διευθυντὴς ὑπηρεσίας βιομηχανίας καὶ μεταλλείων τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. 1917—1924 ἐν Ἀμερικῇ: χημικὸς σακχαροποιεῖον τῆς «Central Ansonia Sugar Company» τοῦ Ἀγ. Δομίγκου (Ν. Ἀμερικῆ), εἰτα χημικὸς μηχανικὸς τῆς «Tartar Chemical Co» τῆς Ν. ὸρκης καὶ ἐργοστασίῳ «E. I. Dupont and Co», ἐν Newark. Ἐν συνεχείᾳ διευθυντὴς τῆς αὐτοῦ «United Color and Pigment Co» πρόεδρος τῆς «Serena Metal and Chemical Corporation» τῆς Ν. ὸρκης, ἀντιπρόεδρος καὶ γενικὸς διευθυντὴς τῆς «Utility Color and Chemical Co» ἐν Newark. Ἀπὸ 1925 ἐν Ἀθήναις: 1925—1928 γενικὸς διευθυντὴς Ἑταιρίας «χρωμάτων καὶ χημικῶν προϊόντων», εἰτα τεχνικὸς σύμβουλος Α. Ε. πλινθοποιίας Θεσσαλίας «Γρανίτης». Ἀπὸ 15/7/1930 καθηγητὴς τῶν «τεχνικῶν ὕλικῶν» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: διατριβαὶ καὶ πρωτότυποι μελέται δημοσιευθεῖσαι εἰς ξένα καὶ ἑλληνικὰ περιοδικὰ, ἀνακοινώσεις εἰς Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν (βραβεῖον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 1928) καὶ συγγράμματα διδακτικὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν γενικὴν χημίαν, τὴν χημικὴν βιομηχανίαν, ἰδίως ὁμως εἰς τὴν τεχνολογίαν τῶν φυσικῶν καὶ τεχνητῶν λίθων, πρωτίστως ἀπὸ ἑλληνικῆς ἀπόψεως μελετωμένων.

Διεύθυνσις: Νηρέως 5

Π. Φάληρον

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΠΑΠΠΑΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρῳ τῆς «Βλητικῆς»

Ἐγενήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1898. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Ἐυελπίδων, ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἤδη ταγματάρχης. Πτυχιούχος μαθηματικῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ μηχανολόγος, διπλ. Ecole Supérieure Technique d'Ingénieurs des Etablissements de l'Etat et de l'Artillerie, Paris 1927. Ἀπὸ 1927 καθηγητὴς τῆς «θεωρητικῆς μηχανικῆς» ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Ἐυελπίδων. Ἀπὸ 17/11/1930 καθηγητὴς τῆς «βλητικῆς» (μηχανικῆ τεχνολογία, θεωρία πιθανότητων καὶ σφαλμάτων, μηχανικῆ πυροβόλων καὶ βλημάτων) ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: πρωτότυποι μελέται, δημοσιεύσεις ἐπὶ τῆς θερμοδυναμικῆς, τῆς μηχανικῆς πυροβόλων καὶ βλημάτων καὶ ὑπολογισμοῦ τούτων (δίπλωμα εὔρεσιτεχνίας γερμανικοῦ κράτους), ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν πιθανοτήτων καὶ σφαλμάτων μετὰ ἀντιστοίχων ὑποδείξεων βιομηχανικῶν ἐφαρμογῶν κ. ἄ.

Διεύθυνσις: Πινδάρου 24

Ἀθήναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητής ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρᾳ τῆς «Χημικῆς Τεχνολογίας Πολεμικῶν Ὑλῶν»

Ἐγεννήθη ἐν Ἀχλαδοκάμπῳ Ἄργους τὸ 1895. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων 1917, ἀξιωματικὸς πυροβολικοῦ, ἤδη ταγματάρχης. Χημικὸς μηχανικὸς διπλ. Ε.Μ.Π. 1925. 1926—1930 εὐρύτεραι σπουδαὶ ἐν Παρισίοις, διδάκτωρ τῶν ἐπιστημῶν (docteur ès sciences) τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων 1928, στρατιωτικὸς μηχανικὸς τῶν πυριτίδων (ingénieur militaire des poudres) διπλωματοῦχος τῆς Ecole des Poudres de Paris 1929. Καθηγητὴς τῶν πολεμικῶν ἀερίων ἐν τῇ σχολῇ πολέμου καὶ ἐν ταῖς διαφόροις στρατιωτικαῖς σχολαῖς ἐφαρμογῆς. Καθηγητὴς τῆς «τεχνολογίας τῶν πολεμικῶν ἀερίων» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. ἀπὸ 4/4/1931. Καθηγητὴς τῆς ὀργανικῆς χημείας ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς, Εὐελπίδων καὶ ὑπαξιωματικῶν καὶ τῆς ἀνοργάνου χημείας ἐν τῇ σχολῇ Ἰκάρων. Διευθυντὴς τῶν «στρατιωτικῶν χημικῶν ἐργαστηρίων» καὶ τῶν «γραφείων τῆς στρατιωτικῆς χημείας τῶν πυριτίδων τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ τῶν πυρομαχικῶν» τῆς ἐπιθεωρήσεως πυροβολικοῦ, μέλος τοῦ στρατιωτικοῦ τεχνικοῦ συμβουλίου.

Διεύθυνσις: Ὀλύμπου 3.

Ἄ θ ῆ ν α ι

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Α. ΠΙΠΠΑΣ

Καθηγητὴς ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἔδρᾳ τῶν «Λιμενικῶν Ἔργων»

Ἐγεννήθη ἐν Γαυρείῳ Ἄνδρου τὸ 1904. Σπουδαὶ εἰς ἔθνικόν Πανεπιστήμιον, τελειόφοιτος μαθηματικῶν. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε.Μ.Π. 1925. 1925—1927 μηχανικὸς παρὰ τῇ τεχνικῇ ἐταιρίᾳ «Ἐργοληπτική», εἶτα ἐπὶ βραχὺ διάστημα παρὰ τῷ στατικῷ ἐλέγχῳ κατασκευῶν καὶ τῇ ἐπιθεωρήσει μηχανικοῦ (μεταλλικὰ ἔργα). 1927—1929 ἐπιμελητὴς ἔδρας «ἐφηρμοσμένης στατικῆς καὶ σιδηρῶν κατασκευῶν» τοῦ Ε. Μ. Π., συγχρόνως ἐπιβλέπων μηχανικὸς κατασκευῆς νέας σήραγγος Ὀμονοίας Ἀττικῆς. 1929—1933 ὑπότροφος ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Ε. Μ. Π., σπουδαὶ ἐν ἔσπερίᾳ (Βερολίνον, Ἀμβούργον, Δουγκέρκη, Μασσαλία) εἰδίκευσις εἰς λιμενικὰ ἔργα, διδάκτωρ τεχνικῶν ἐπιστημῶν (dr. ing) Πολυτεχνείου Βερολίνου, 1932. Ἀπὸ 10/1/1933 καθηγητὴς τῶν «λιμενικῶν ἔργων» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: δημοσιεύσεις, διατριβαὶ ἐπὶ ποικίλων λιμενικῶν τεχνικοοικονομικῶν προβλημάτων, θεωρητικαὶ μελέται κλπ.

Διεύθυνσις: Ἀραχῶβης 61

Ἄ θ ῆ ν α ι

4. ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΚΑΡΑΒΑΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1893. Διπλωματοῦχος τῆς φιλολογικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Dijon Γαλλίας. Διετέλεσε τὸ πρῶτον καθηγητὴς ἐν τῷ γυμνασίῳ Χαλκίδος καὶ ἀπὸ 23/10/1918 καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Συγγραφαί: «οἱ γαλλισμοί», ἐρμηνεύοντες ἑλληνιστὶ τοὺς ιδιωτισμούς καὶ μεταφορικὰς ἐκφράσεις τῆς γαλλικῆς γλώσσης, «γενικὴ ἱστορία» κ.ἄ. ἔργα διδακτικά.

Διεύθυνσις: Χειμάρρας 10

Ἄ θ ῆ ν α ι

5- ΕΠΙΜΕΛΗΤΑΙ

Ἐν παρενθέσει σημειοῦται ὁ διοικητικὸς βαθμὸς ὃν κατέχει ἕκαστος τῶν ἐπιμελητῶν. Συμφώνως πρὸς τὸν πρό τιμος ψηφισθέντα νόμον 5859 τῆς 16ης Ὀκτωβρίου 1933 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν οικονομικῶν καὶ διαχειριστικῶν διατάξεων τοῦ Ε.Μ.Π.», οἱ ἐπιμεληταὶ τοῦ Ε.Μ.Π. δικαιούνται νὰ προάγωνται διαδοχικῶς, προτάσει τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ γραμματέως α' μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ διευθυντοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον βεβαίως συμπληρώσεως ὀρισμένης χρονικῆς θητείας ἐν ἑκάστῳ βαθμῷ καὶ ἀπὸ ἑνὸς σημείου καὶ πέραν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἐκπονήσεως καὶ δημοσιεύσεως ἀξιολόγων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν.

ΜΑΞΙΜΟΣ Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητὴς (τμηματάρχης Α') ἐν τῇ ἔδρῳ «Ὄρυκτολογίας - Πετρογραφίας - Γεωλογίας»

Ἐσπούδασε φυσικὰς ἐπιστήμας ἐν τῷ ἔθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εἶτα δὲ συνελήρωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, εἰδικῶς περὶ τὴν γεωλογίαν καὶ παλαιοντολογίαν, ἐν Βερολίνῳ καὶ Μονάχῳ (1922—1928), ἔνθα ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Ἀπὸ 13/3/1917 ἐπιμελητῆς ἔδρας «ὀρυκτολογίας-πετρογραφίας-γεωλογίας» ἐν τῷ Ε. Μ. Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι : πρωτότυποι μελέται καὶ διατριβαὶ πραγματευόμεναι θέματα γεωλογικά, παλαιοντολογικά κ. ἄ.

Διεύθυνσις : Μεταξᾶ 22

Ἀθῆναι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητὴς (τμηματάρχης Α') ἐν τῇ ἔδρῳ τῆς «Χημικῆς Τεχνολογίας καὶ τῆς Τεχνολογίας Δομησίμων καὶ Ἐκρηκτικῶν Ὑλῶν»

Πτυχιούχος φυσικομαθηματικῆς σχολῆς (τμήμα φυσικῆς) ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1918—1919 παρασκευαστὴς ἐργαστηρίου «γενικῆς πειραματικῆς χημείας» καὶ ἀπὸ 15/11/1919 ἐπιμελητῆς ἔδρας «χημικῆς τεχνολογίας καὶ τεχνολογίας δομησίμων καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. 1921—1922 συγχρόνως χημικὸς παρὰ τῇ κρατικῇ ἀποθήκῃ ὑλικοῦ αὐτοκινήτων. Ἀπὸ 1933 μέλος τῆς παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας συσταθείσης ἐπιτροπῆς «πρὸς σύνταξιν κανονισμῶν διὰ τὰ εἰς διάφορα εἶδη ὁδοστρωσίας χρησιμοποιούμενα ἐν Ἑλλάδι μαλθικά προϊόντα».

Διεύθυνσις : Πατησίων 207

Ἀθῆναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητὴς (τμηματάρχης Α') ἐν ταῖς ἔδραις τῆς «Βοτανικῆς» καὶ τῆς «Βρωματοχημείας»

Διδάκτωρ φυσικομαθηματικῆς σχολῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ χημικὸς μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1920. Ἀπὸ 23/5/1920 ἐπιμελητῆς τῶν ἐδρῶν «βοτανικῆς» καὶ «βρωματοχημείας» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ τῶν χημικῶν μηχανικῶν τοῦ Ε. Μ. Π.

Διεύθυνσις : Ἰπποκράτους 91

Ἀθῆναι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΤΣΑΜΑΔΟΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἀναλυτικῆς Χημείας»
(23/12/1932)

Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ πτυχιούχος ἀνωτάτων σπουδῶν φυσικῆς χημείας Πανεπιστημίου Λωζάνης. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: διατριβαὶ καὶ μελέται ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἀναλυτικὴν χημείαν, τὰ ὄργανικὰ ὀξέα, εἰς εἰδικὰς συνθέσεις περιπλόκων βαρέων μετάλλων κλπ.

Διεύθυνσις: Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας 88

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΚΑΡΔΗΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ «Γεωδαισίας» (11/3/1921).

Πολιτικὸς μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1919. 1919—1922 μηχανικὸς δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Συγχρόνως αὐτοτελὴς ἐξάσκησης τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ, τεχνικὸν γραφεῖον μελετῶν καὶ ἐκτελέσεων ἐν Ἀθῆναις.

Διευθύνσεις: Ἀριστείδου 1, Λούη 2

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΙΤΣΙΟΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Πειραματικῆς Φυσικῆς»
(21/12/1921)

Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1916 καὶ χημικὸς μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1920.

Διεύθυνσις: Μιχαήλ Βόδα 85

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΚΟΚΟΤΣΑΚΗΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Παραστατικῆς καὶ Προβολικῆς Γεωμετρίας» (21/12/1921)

Πολιτικὸς μηχανικός, διπλωματ. Ε. Μ. Π. 1921. 1921 — 1922 μηχανικὸς γραφεῖου στατικοῦ ἐλέγχου κατασκευῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ αὐτοτελὴς ἐξάσκησης ἐπαγγέλματος. 1929—1931 ἐπ' ἀδείᾳ εἰς ἄλλοδαπὴν, εὐρύτεραι σπουδαὶ εἰς Πανεπιστήμιον καὶ Πολυτεχνεῖον Μονάχου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: πρωτότυπος μελέτη γεωμετρικῆς καὶ κινήματικῆς φύσεως (ἀνακοινώσεις εἰς Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν).

Διεύθυνσις: Κλεομένους 9

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Κ. ΜΠΕΤΣΗΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἀναλυτικῆς Χημείας»
(18/6/1922)

Χημικὸς μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1920.

Διεύθυνσις: Μεθώνης 3

Ἄ θ ἦ ν α ι

(*) Ἡ ἐν παρενθέσει ἡμερομηνία δηλοῖ τὴν χρονολογίαν διορισμοῦ ἐκάστου τῶν ἐπιμελητῶν ὡς μονίμων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὁργανικῆς Χημείας»
(3/11/1925)

Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1917 καὶ χημικὸς μηχανικός, διπλ. Ε. Μ. Π. 1921.

Διεύθυνσις: Σπενσίππου 15

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Χ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὁργανικῆς Χημικῆς
Τεχνολογίας» (5/11/1923).

Πτυχιούχος καὶ διδάκτωρ ἐπὶ χημείᾳ Πανεπιστημίου Λαζάνης. Διετέλεσεν βοηθὸς ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ παρὰ τῷ καθηγητῇ Kehrmann. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: δύο ἀνακοινώσεις εἰς Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν ἀναφερόμεναι εἰς τὴν «ὕδρογόνοσιν τῶν ἐλαιολάδων» καὶ τὴν «ἐπίδρασιν τῶν ἀλάτων τοῦ μολύβδου ἐπὶ τοῦ ἐλαϊκοῦ ὀξέος».

Διεύθυνσις: Λιβανίου 19

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΚΙΜΩΝ Ε. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρητικῆς Μηχανολογίας».
(22/12/1923)

Μηχανολόγος, διπλ. Eidgenössische Technische Hochschule Zürich, 1917. 1919—1921 μηχανικὸς παρὰ τῇ Διευθύνσει Σιδηροδρόμων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας (τμῆμα μηχανολογικόν). 1921—1922 τεχνικὸς σύμβουλος διευθύνσεως αὐτοκινήτων Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν.

Διεύθυνσις: Τιμολέοντος 32

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρίας καὶ Κατασκευῆς Ἠλεκτρικῶν Μηχανῶν, Ἠλεκτρικῶν Μετρήσεων καὶ Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων» (27/10/1924)

Μηχανολόγος-ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε. Μ. Π. 1924. Ἀπὸ 1927 μηχανικὸς παρὰ τῇ «ἠλεκτρικῇ ἐταιρίᾳ παραγωγῆς» εἰς τὸ κεντρικὸν ἐργοστάσιον Ν. Φαλήρου καὶ ἀπὸ 1930 παρὰ τῇ διαδόχῳ «Ἠλεκτρικῇ Ἐταιρίᾳ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς» εἰς τὰ ἐν Ἀγ. Γεωργίῳ Πειραιῶς νέα κεντρικὰ ἐργοστάσια τῆς ἐταιρίας.

Διευθύνσεις: κεντρικὰ ἐργοστάσια Η. Ε. Α Π.

Πειραιεὺς (Κερατοῖν)

Ἡλία Ζερβοῦ 9

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Β. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητής (τμηματάρχης Α΄) ἐν ταῖς ἔδραις τῶν «Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν» (21/3/1925)

Ἀριστοῦχος καὶ διδάκτωρ μαθηματικῆς σχολῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1916

Είτα υπότροφος του κράτους εις άλλοδαπὴν, εὐρύτεραι σπουδαι εἰς Πανεπιστήμια Παρισίων καὶ Στρασβούργου, διδάκτωρ Πανεπιστημίου Στρασβούργου. Διετέλεσε καθηγητὴς μαθηματικῶν εἰς σχολεῖα μέσης ἐκπαιδεύσεως, εἰς τὴν μέσῃν ἐμπορικὴν σχολήν, εἰς τὸ μαθηματικὸν σπουδαστήριον ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὴν σχολήν Τ.Τ.Τ.

Διεύθυνσις: Νοταρᾶ 37

Ἀθῆναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἐπιμελητὴς (τμηματάρχης Β') ἐν τῇ ἔδρῳ τῆς «Γενικῆς Πειραματικῆς Χημείας» (24/3/1927)

Χημικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε.Μ.Π. 1925. Διετέλεσεν ἐπιμελητὴς ἐν ταῖς σχολαῖς ἀεροπορίας καὶ ἐφαρμογῆς πυροβολικοῦ καὶ χημικὸς παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος (τμημα χρυσού). Εἰδικότης: ἐλαιοτεχνία.

Διεύθυνσις: Σάμου 38

Ἀθῆναι

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐπιμελητὴς (τμηματάρχης Β') ἐν τῇ ἔδρῳ τῆς «Φυσικῆς Χημείας» καὶ «Ἐφαρμοσμένης Ἠλεκτροχημείας» (23/6/1928)

Χημικὸς καὶ διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1924 καὶ 1932. Διετέλεσε βοηθὸς καὶ παρασκευαστὴς τοῦ ἐργαστηρίου φυσικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. 1924—1928 σπουδαι ἐν Βερολίνῳ καὶ Παρισίοις, εἰδίκευσις εἰς φυσικοχημείαν καὶ ἠλεκτροχημείαν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: διατριβαί, μελέται καὶ ἀρθρα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἠλεκτροχημείαν καὶ φυσικοχημείαν, τὴν βιομηχανικὴν χημείαν, τὸ λυγνιτικὸν ζήτημα, δημοσιεύσεις εἰς ἑλληνικὰ ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ περιοδικά. Βραβεῖον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 1930 διὰ τὴν σύνταξιν τῆς μελέτης: «ἠλεκτρόλυσις χλωραλκαλίων καὶ βιομηχανία ἀζώτου».

Διεύθυνσις: Καλλισπέρη 11 Τηλ. 25-993

Ἀθῆναι

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΣ

Ἐπιμελητὴς (τμηματάρχης Β') ἐν ταῖς ἔδραις τῶν «Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν» 30/3/1929

Πτυχιούχος φυσικομαθηματικῆς σχολῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Διεύθυνσις: Καπνοκοπηρίου 2

Ἀθῆναι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΣΦΗΚΑΣ

Ἐπιμελητὴς (εἰσηγητὴς) ἐν τῇ ἔδρῳ «Γεωδαισίας» (25/10/1929)

Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε. Μ. Π. 1929. Αὐτοτελὴς ἐξάσκησης τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ (μελέτη καὶ ἐπίβλεψις ἐκτελέσεως ἔργων σιδηροδρομικῶν, οἰκοδομικῶν, λιμενικῶν).

Διεύθυνσις: Πατησίων 13 δ

Ἀθῆναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΚΑΡΑΚΑΣΣΩΝΗΣ

Ἐπιμελητής (γραμματεὺς Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς « Ἐφημεροσμένης Στατικῆς καὶ Σιδηρῶν Κατασκευῶν » (21/11/1929)

Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1927. 1928—1929 μηχανικός ἐπὶ τῆς κατασκευῆς νέας σήραγγος Ἀθηνῶν—Ἀττικῆς. 1930 μηχανικός τεχνικῆς ἐταιρίας « Α.Κ.Τ.Ε. » 1930—1931 ἐν Ἀμερικῇ, ὑπότροφος Ἰνστιτούτου Rockefeller, εἰδίκευσις εἰς ὑδραυλικά καὶ ὑγειονομικά ἔργα: σπουδαὶ εἰς Harvard University, master of science in sanitary engineering. Ἀπὸ 1931 μηχανικός ὑγειονομικοῦ κέντρου Ἀθηνῶν. Ἀπὸ 1933 ἐπ' ἀδείᾳ εἰς Γερμανίαν, ὑπότροφος Ἰνστιτούτου Rockefeller, συμπλήρωσις ἀνωτάτων σπουδῶν εἰς Πολυτεχνεῖον Βερολίνου. Ἐπιστημονικαὶ ἔργασια: δημοσιεύσεις εἰς ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ μὲ περιεχόμενον ἀναφερόμενον ἰδίως εἰς ἔργα ὑγιεινολόγου μηχανικοῦ.

Διευθύνσεις: προσωρινῶς ἐν Γερμανίᾳ: Kurfürstentallee 38 IV
Charlottenburg 2

Σμύρνης 5

Berlin.
Ἀθήναι.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ Η. ΜΠΙΡΗΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς « Οἰκοδομικῆς » (21/11/1929)

Ἀρχιτέκτων, διπλ. Ε.Μ.Π. 1928. 1928—1932 ἀρχιτέκτων παρὰ τῇ τεχνικῇ ὑπηρεσίᾳ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. 1932—1933 ἀρχιτέκτων « οἰκοδομικοῦ συνεταιρισμοῦ ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπεζῆς » Συγχρόνως αὐτοτελὴς ἐξάσκησης τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀρχιτέκτονος. Ἀπὸ Μαΐου 1934 εἰς ἀλλοδαπὴν πρὸς εὐρυτέρας σπουδὰς, ὑπότροφος κασιματείου κληροδοτήματος. Βραβεῖα: α'. βραβεῖον ἀρχιτεκτονικοῦ διαγωνισμοῦ δι' ἐκτόνησιν προσχεδίων νέου ὑπουργείου Στρατιωτικῶν. (συνεργασία Π. Μάρθα).

Διεύθυνσις: Σολωμοῦ 8

Ἀθήναι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐπιμελητής (γραμματεὺς Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν « Στοιχείων Μηχανῶν καὶ Λεβήτων » (29/1/1930)

Μηχανολόγος—ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1926. 1928—1934 μηχανικός καὶ εἰτα προϊστάμενος μηχανολογικοῦ τμήματος τεχνικῆς ἐταιρίας « Δ. Καψαμπέλης καὶ Σια » (μελέτη καὶ ἐκτέλεσις μηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων, κεντρικῶν θερμάνσεων κλπ). Ἀπὸ 1934 αὐτοτελὴς ἐξάσκησης τοῦ ἐπαγγέλματος (ἐγκαταστάσεις ἰδίως κεντρικῶν θερμάνσεων).

Διευθύνσεις: Νάξου καὶ Καραμήτσου Πατησίων 29 Τηλ. 20-981 β

Ἀθήναι.
(Πατήσια)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΤΡΥΠΙΑΝΗΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Εἰδικῆς Μηχανολογίας»
(29/1/1930)

Μηχανολόγος-ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1927. 1929—1930 μηχανικός παρὰ τῇ
«ἠλεκτρικῇ ἐταιρίᾳ παραγωγῆς». Ἀπὸ 1932 συγχρόνως ἐπόπτης ἠλεκτρολόγος
ἐλευθέρου λιμενικῆς ζώνης Πειραιῶς.

Διεύθυνσις: Σόλωνος 20

Ἄθ ἡ ν α ι

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Ἐπιμελητής (γραμματεὺς Α΄) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ὀδοποιίας» (27/2/1930)

Πολιτικὸς μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1925. Διετέλεσε μηχανικὸς Α.Ε. ἀσφαλοστρώ-
σεων καὶ τεχνικῶν ἐπιχειρήσεων «ΑΚΤΕ». Ἀπὸ 1926 μηχανικός παρὰ τῇ
Ἐταιρίᾳ «Ἔργον» (ἔργα ὁδοποιίας, ὑπονόμων κλπ.).

Διεύθυνσις: Α.Ε. «Ἔργον» Ἀνδρέου Λόντου 7

Ἀριστοτέλους 49

Ἄθ ἡ ν α ι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΛΕΙΒΑΔΕΥΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) τοῦ ἐργαστηρίου «Ἄντοχῆς τῶν ὑλικῶν»
(27/2/1930)

Μηχανολόγος-ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1928. 1928—1930 μηχανικός παρὰ τῇ
«ἠλεκτρικῇ ἐταιρίᾳ διανομῆς» καὶ ἀπὸ 1930 παρὰ τῇ διαδόχῳ «ἠλεκτρικῇ
ἐταιρίᾳ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς».

Διεύθυνσις: Ἡλ. Ἐτ. Ἀθηνῶν-Πειραιῶς Ἀριστείδου 5
Σαπφοῦς 163

Ἄθ ἡ ν α ι
Κ α λ λ ι θ έ α

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΜΑΡΘΑΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Παραστατικῆς καὶ Προβολικῆς
Γεωμετρίας» (27/2/1930)

Ἀρχιτέκτων, διπλ. Ε.Μ.Π. 1929. 1929—1933 ἀρχιτέκτων παρὰ τῇ τεχνικῇ ὑπη-
ρεσίᾳ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. 1933 ἀρχιτέκτων οἰκοδομικοῦ συνεταιρισμοῦ
ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἀπὸ 1934 αὐτοτελῆς ἐξάσκησης τοῦ ἐπαγγέλμα-
τος, ἀρχιτεκτονικὸν γραφεῖον ἐν Ἀθήναις. Βραβεῖα: δύο βραβεῖα ἀρχιτεκτονικῶν
διαγωνισμῶν (νέον κτίριον ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, συνεργασίᾳ Κ. Μπίρη,
μνημεῖον πεσόντων Πειραιῶς, συνεργασίᾳ Μ. Κανάκη).

Διεύθυνσις: Τοσίτσα καὶ Ζαΐμη
Αἴνου 49

Ἄθ ἡ ν α ι

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΦΛΑΜΠΟΥΡΙΑΡΗΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν «Κεντρικῶν Σταθμῶν Παρα-

γωγῆς Ἡλεκτρικῆς Ἐνεργείας, Μεταφορᾶς καὶ Διανομῆς αὐτῆς,
(27/2/1930)

Μηχανολόγος - ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1925. Ἀπὸ 1925 μηχανικός παρὰ τῆ Διευθύνσει Σιδηροδρόμων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας (τμήμα ἠλεκτρολογικόν), 1928—1929 ἐπιμελητῆς ἠλεκτρολογίας ἐν τῇ σχολῇ ἐφαρμογῆς μηχανικοῦ. Διατέλεσε ὡσαύτως ἐπιμελητῆς τῆς ἔδρας «θεωρητικῆς καὶ γενικῆς ἠλεκτροτεχνίας καὶ ἠλεκτρικῆς τηλεπικοινωνίας» τοῦ Ε.Μ.Π. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: μελέται καὶ συγγράμματα ἠλεκτρολογικοῦ ἰδίου περιεχομένου («νομοθεσία ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων» κ. ἄ.).

Διευθύνσεις: Δ)σις Σιδηροδρόμων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας
Λεωφόρος Φαλήρου 42

Ἀθῆναι
Πειραιεὺς (Καστέλλα)

ἈΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Χ. ΛΕΜΠΕΣΗΣ

Ἐπιμελητῆς (γραμματεὺς Α΄) ἐν ταῖς ἔδραις τῶν «Λιθίνων καὶ ξυλίνων Γεφυρῶν, Τοίχων Ἀντιστηρίξεων καὶ Θεμελιώσεων» καὶ τῆς «Ὑδραυλικῆς καὶ τῶν Ὑδραυλικῶν Ἔργων» (19/5/1931)

Πολιτικὸς μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1924. Ἀπὸ 1926 μηχανικός παρὰ τῆ Διευθύνσει Σιδηροδρόμων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας (εἰδίκευσις εἰς σιδηροδρομικὰ) καὶ ἀπὸ 1931 ἀρχιμηχανικός παρὰ τῆ αὐτῆ ὑπηρεσίᾳ.

Διευθύνσεις: Δ)σις Σιδηροδρόμων Ὑπουργ. Συγκοινωνίας
Ἐσπέρου 18

Ἀθῆναι
Π. Φάληρον

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητῆς (εἰσηγητῆς) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἐφημεροσμένης Μηχανικῆς»
(30/10/1931)

Μηχανολόγος - ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1931.

Διεύθυνσις: Θεοδώρου Γεωμέτρου 24

Ἀθῆναι

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Π. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητῆς (εἰσηγητῆς) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρητικῆς Μηχανικῆς»
(20/6/1933)

Πολιτικὸς μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1922. 1922—1923 μηχανικός παρὰ τῆ τεχνικῆ εταιρίᾳ «Μ. Α. Διαμαντόπουλος καὶ Σια». Ἀπὸ 1924 ἐταῖρος καὶ συνδιευθυντῆς τεχνικῆς εταιρίας «Δεσποτόπουλος καὶ Καλούδης» (μελέτη καὶ ἐκτέλεσις τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως). 1929—1930 φοίτησις εἰς σχολὴν πολιτικῶν μηχανικῶν Πολυτεχνείου Μονάχου. 1933—1934 τεχνικὸς σύμβουλος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος.

Διευθύνσεις: Σατωβριάνδου 12
Ἄστεριου 8

Τηλ. 25-617
Τηλ. 24-854

Ἀθῆναι

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΔΟΑΝΙΔΗΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Υδραυλικῆς καὶ τῶν Ὑδραυλικῶν Ἔργων» (22/12/1933)

Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1930. 1930—1931 μηχανικός τεχνικῆς εταιρίας «Ἔργων» ἐν Καβάλλᾳ (ἔργα ὁδοποιίας). 1931—1932 μηχανικός Διευθύνσεως Σιδηροδρόμων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, εἶτα ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας (ἐκπόνησις στατικῶν μελετῶν, ἰδίᾳ ἀντισεισμικῶν). Ἀπὸ 1932 μηχανικός Α.Ε.Ε. «κατασκευῆς ὑπονόμων Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων».

Διευθύνσεις: Α.Ε.Ε. «κατασκευῆς ὑπονόμων κλπ.» Σταδίου 22
Μέριον 9 Τηλ. 22-916

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Σ. ΔΟΥΡΑΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Κτιριολογίας» (22/12/1933)

Ἀρχιτέκτων, διπλ. Ecole Spéciale d'Architecture Παρισίων, 1930. Διετεῖς ἀρχιτεκτονικαὶ σπουδαὶ εἰς Πολυτεχνεῖον Μονάχου. 1930—1933 ἀρχιτέκτων πορὰ τῇ Διευθύνσει τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν Ὑπουργείου Παιδείας (ἐκπόνησις μελετῶν διδακτηρίων κλπ.). Ἀπὸ 1933 αὐτοτελής ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀρχιτέκτονος.

Διεύθυνσις: Καρπάθου 3

Ἄ θ ἦ ν α ι

ΕΥΓΥΧΙΟΣ Π. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἐφηρμοσμένης Στατικῆς καὶ σιδηρῶν Κατασκευῶν» (22/12/1933)

Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1929. 1930—1933 μηχανικός τεχνικῆς εταιρίας «Δ. Καψαμπέλης καὶ Σια». Ἀπὸ 1932 συντάκτης «Τεχνικῶν Χρονικῶν» καὶ ἐκδόσεων Τ.Ε.Ε. Αὐτοτελής ἐξάσκησις ἐπαγγέλματος πολιτικοῦ μηχανικοῦ (μελέται βέτον αργῆ, ἔργα οἰκοδομικά).

Διεύθυνσις: Ὀδὸς 33η Τηλ. 71-67

Ψ υ χ ι κ ὸ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Ν. ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ

Ἐπιμελητής (εἰσηγητής) ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Θεωρητικῆς καὶ Γενικῆς Ἡλεκτροτεχνίας καὶ τῆς Ἡλεκτρικῆς Τηλεπικοινωνίας» (22/12/1933)

Μηχανολόγος - ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1930. Διετέλεσε μηχανικός τεχνικῆς εταιρίας «Δ. Καψαμπέλης καὶ Σια» (μελέται κεντρικῶν θερμάνσεων). Ἀπὸ Ἰουνίου 1934 ἐπ' ἄδειᾳ εἰς ἀλλοδαπὴν πρὸς εὐρύτερας σπουδᾶς. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: μελέται καὶ πραγματεῖαι δημοσιευθεῖσαι εἰς ἑλληνικὰ καὶ ξένα ἐπιστημονικὰ περιοδικά, ἀναφερόμεναι εἰς διαφόρους κλάδους τῆς θεωρητικῆς φυσικῆς καὶ τῶν ἐφηρμοσμένων μαθηματικῶν.

Διευθύνσεις: Προσωρινῶς ἐν Στρασβούργῳ
Χρυσοστόμου Σμύρνης 38

Ἄ θ ἦ ν α ι (Πατήσια)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΚΩΣΤΕΑΣ

Ἐπιμελητής (γραμματεὺς Α') ἐν τῇ ἔδρᾳ «Ἐφηρμοσμένης Στατικῆς καὶ

Σιδηρῶν Κατασκευῶν» (9/1/1934)

Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Ε.Μ.Π. 1928. 1928—1929 μηχανικός τεχνικῆς εταιρίας «Δ. Καψαμπέλης καὶ Σια» (μελέτη καὶ ἐπίβλεψις ἔργων ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροδέματος). Ἄπο 1929 μηχανικός Σιδηροδρόμων Ἑλληνικοῦ Κράτους (τμήμα μεταλλικῶν κατασκευῶν, εἰδίκευσις εἰς μεταλλικὰ ἔργα).

Διευθύνσεις: Σιδ)μοὶ Ἑλληνικοῦ Κράτους Γ' Σεπτεμβρίου 5
Σωνιέρου 10 Τηλ. 26-958

Ἄθῆναι

6.—ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑΙ (*)

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ν. ΚΛΑΔΑΣ

Ἐκτακτος ἐπιμελητῆς ἐν τῇ ἔδρῃ τῆς «Κατασκευῆς Θερμοκινητῶν Μηχανῶν καὶ Ὑδροκινητῶν» (1929)

Μηχανολόγος-ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1927. Ἄπο 1928 καθηγητῆς τῆς ἠλεκτροτεχνικῆς εἰς ἑσπερινὰς σχολὰς τεχνιτῶν «ἑλληνικῆς βιοτεχνικῆς εταιρίας». 1929—1930 μηχανικός εταιρίας «Π. Γ. Μακρῆς καὶ Σια» (τμήμα ἠλεκτροτεχνικῶν) καὶ ἄπο 1930 προϊστάμενος ἠλεκτρομηχανολογικοῦ τμήματος παρὰ τῇ διαδόχῳ οἰκονομικοτεχνικῇ εταιρίᾳ «Προμηθεὺς».

Διευθύνσεις: Α.Ο.Ε. «Προμηθεὺς» μέγ. μετ. ταμείου Ἀμερικῆς 2 β
Στροφάδων 4

Ἄθῆναι

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ Μ. ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

Ἐκτακτος ἐπιμελητῆς ἐν τῇ ἔδρῃ τῆς «Πειραματικῆς Φυσικῆς» (1930)

Μηχανολόγος-ἠλεκτρολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π. 1928 καὶ πτυχιούχος φυσικομαθηματικῆς σχολῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου 1931. Μηχανικός παρὰ τῇ «Ἡλεκτρικῇ Ἐταιρίᾳ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς».

Διευθύνσεις: Ἡλεκτρικῇ Ἐταιρίᾳ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς Σταδίου 4
Μαυρομγάλη 12

Ἄθῆναι

ΧΡΙΣΤΟΣ Ι. ΚΑΡΑΤΖΕΝΗΣ

Ἐκτακτος ἐπιμελητῆς ἐν ταῖς ἔδραις τῶν «Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν καὶ τῆς «Θεωρητικῆς Μηχανικῆς» (15/12/1933)

Ἄπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, λοχαγός.

Διεύθυνσις: Ε.Μ. Πολυτεχνεῖον

Ἄθῆναι

Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἐκτακτος ἐπιμελητῆς ἐν τῇ ἔδρῃ τῆς «Βλητικῆς» (15/12/1933)

Ἄπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἦδη λοχαγὸς πυροβολικοῦ.

Διεύθυνσις: Κυναγιέρου 6

Ἄθῆναι (Χαροκόπου)

(*) Μισθοδοτοῦνται ἐκ τῆς ἰδιαίτερας περιορισίας τοῦ ΕΜΠ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἐκτακτος ἐπιμελητὴς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Ἐφαρμοσμένης Μηχανικῆς»
(15/12/1933)

Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἤδη ταγματάρχης τῆς ἀεροπορίας.
Μηχανολόγος, διπλ. Ε.Μ.Π.

Διεύθυνσις: Κίου 26

Ἀθήναι (Κυψέλη)

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Ν. ΓΙΑΝΝΕΤΑΚΗΣ

Βοηθὸς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς «Υδραυλικῆς καὶ τῶν Ὑδραυλικῶν Ἔργων» (1930)

Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. Ε.Μ.Π. 1925. 1925—1927 μηχανικὸς τεχνικοῦ γραφείου,
γραφείου μελετῶν ὑδραυλικῶν ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας καὶ ἐν συνεχείᾳ
μηχανικὸς δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Ἀπὸ 1927 μηχανικὸς
ὑπηρεσίας δημοσίων ναυτικῶν ἔργων Ὑπουργείου Ναυτικῶν.

Διευθύνσεις: Ὑπηρεσία δημοσίων Ναυτικῶν ἔργων Ὑπ. Ναυτικῶν
Ἀγίου Μελετίου 88

Ἀθήναι

7.—ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΠΑΝΤΖΟΓΛΟΣ

Διδάσκαλος τῆς «Γραμμογραφίας καὶ Ἐλευθερογραφίας» (1916)

Εἰσργάσθη ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὡς τεχνικὸς σχεδιαστὴς εἰς τεχνικὰ ἐταιρία, εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν δημοσίων ἔργων τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, τοὺς σιδηροδρόμους
Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὸ τεχνικὸν τμήμα Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Διεύθυνσις: Φυλῆς 35

Ἀθήναι

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Μ. ΓΙΑΝΝΑΡΑΣ

Διδάσκαλος τῆς «Γραμμογραφίας καὶ Ἐλευθερογραφίας» (1919)

Ἑπταετὴς φοίτησις εἰς τὴν ἀνωτάτην σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν, διπλ. τῆς σχολῆς ταύτης.
Καλλιγράφος καὶ ἰχνογράφος, ἀναγορευθεὶς ὡς τοιοῦτος κατόπιν διαγωνισμού τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Διεύθυνσις: Ἰουστινιανοῦ 12

Ἀθήναι

ΑΓΓΕΛΟΣ Ι. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Διδάσκαλος τῶν «Τοπογραφικῶν Σχεδιάσεων» (1920)

Πτυχιούχος φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1920. 1915—1918 φοίτησις
εἰς διδασκαλεῖον τεχνικῆς ἐκπαίδευσως, πτυχιούχος τῆς σχολῆς ταύτης,
καθηγητὴς τεχνικῶν μαθημάτων εἰς σχολεῖα μέσης ἐκπαίδευσως.

Διεύθυνσις: Φαλήρου 39

Ἀθήναι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΠΛΑΓΙΑΝΝΗΣ

Διδάσκαλος τῆς «Στενογραφίας» (1930)

Πτυχιούχος νομικῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1908—1912 ἐσπούδασε στενογραφίαν ἐν τῷ στενογραφικῷ γραφεῖο τῆς Βουλῆς. Ἀπὸ 1912 παρὰ τῆ στενογραφικῆς ὑπηρεσίᾳ τῆς Βουλῆς καὶ ἀπὸ 1933 διευθυντὴς τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας. Ἐδημοσίευσε διατριβὰς περὶ στενογραφίας, ἐξέδωκε δὲ καὶ σχετικὸν πλήρες σύγγραμμα.

Διευθύνσεις: Στενογραφικὴ Ὑπηρεσία Βουλῆς
Τενέδου 33α

Ἀθῆναι

§ Γ.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Τὰ ἐργαστήρια τοῦ ΕΜΠ εἰσὶ ἐν συνόλῳ τὸν ἀριθμὸν δέκα ἑπτὰ. Κατωτέρω δίδεται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, σύντομος περιγραφή ἐπὶ τῆς συνθέσεως, λειτουργίας καὶ τεχνικοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν, παρέχουσα μίαν εἰκόνα τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς στάθμης τῆς ἐργαστηριακῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν τῷ ΕΜΠ.

1.—ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Διευθυντής: ΤΡΥΦΩΝ ΒΑΘΗΣ διπλ. μηχανολόγος ΕΜΠ καὶ Πολυτεχν. Μονάχου

Εἰς ἀρχιτεχνίτης, τρεῖς τεχνῖται

Τὸ πρῶτον μηχανουργικὸν ἐργοστάσιον τοῦ ΕΜΠ ἰδρύθη συγχρόνως μὲ τὸ σχολεῖον τῶν Τεχνῶν καὶ ἐνεκατεστάθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς κτίριον ἔνθα τὸ σημερινὸν Ὡδεῖον Ἀθηνῶν. Ἦτο ἀτμοκίνητον καὶ ἐλειτούργησεν ὑπὸ τύπον μᾶλλον σιδηρουργικοῦ ἐργοστασίου μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1879, περιελάμβανε δὲ τὰ κάτωθι μηχανήματα: 1) Ἐνα κυλινδρικὸν ἀτμολέβητα πάγιον ἀπλοῦν, ἀντικατασταθέντα λόγῳ φθορᾶς κατὰ τὸ 1878 ὑπὸ λέβητος κυλινδρικοῦ, παγίου, μὲ ἐστίαν ἐσωτερικὴν, θερμαντικῆς ἐπιφανείας 5 μ². 2) Μίαν κινήτριον ἀτμομηχανὴν πέντε ἵππων, κατακόρυφον Δανικῆς κατασκευῆς, δωρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. 3) Μίαν ἀτμομηχανὴν κατακόρυφον ἕξ ἵππων, κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Δημητρίου Θωμαΐδου, ἧτις ἐλειτούργησεν εἰς τὸ νέον μηχανουργεῖον ὡς κινήτριος μηχανὴ μέχρι τοῦ ἔτους 1914. 4) Μίαν πλάνην ἱμαντοκίνητον, ἐν τρύπανον ἱμαντοκίνητον καὶ ἐν ἀπλοῦν χειροκίνητον, μίαν ψαλλίδα μετὰ διατρητικῷ ἐμβόλου, ἱμαντοκίνητον καὶ χειροκίνητον. 5) Ἐνα ξυλότορον ποδοκίνητον, ἀνήκοντα ἄλλοτε εἰς τὸ ξυλοργεῖον τὸ ὁποῖον διετῆρει καὶ ἐν ᾧ εἰργάζετο ὡς ξυλοργὸς ὁ Βασιλεὺς Ὅθων καὶ παραχωρηθέντα εἰς τὸ μηχανουργεῖον τοῦ Πολυτεχνείου μετὰ τὴν ἐξωσιν τοῦ Ὅθωνος καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ ξυλοργεῖου του. 6) 17 συσφιγκτῆρας ἐφαρμοσθηρίου καὶ μίαν κάμινον διπλὴν σφυρηλατηρίου, μετὰ δύο φυσητήρων δερματίνων, χειροκινήτων.

Εἰς τὸ μηχανουργεῖον τοῦτο εἰργάζοντο καθ' ἐκάστην οἱ μαθηταὶ καὶ τῶν πέντε τάξεων τῆς μηχανουργικῆς σχολῆς ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 6ης μ. μ., κατεσκευάζοντο δὲ κυρίως διάφορα ἐργαλεῖα καὶ ἀπλᾶ ὄργανα μηχανῶν, ἧτοι κοχλίας, περικόχλια, κύβοι, γωνία, ὑποδεκάμετρα, διαβῆται, σφύραι, κρῖκοι, συσφιγκτῆρες, τεντωτῆρες ἱμάντων, ἔκκεντρα, διωστήρες κλπ. Κατεσκευάσθησαν προσέτι καὶ δύο πλήρεις μηχαναὶ, ἧτοι: μία φρέζα, ἐκτεθεῖσα καὶ εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἐκθεσιν τοῦ 1877 καὶ ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη κινήτριος, κατακόρυφος ἀτμομηχανὴ 6 ἵππων. Πάντα τὰ μηχανήματα ταῦτα μετεφέρθησαν τὸ 1880 εἰς τὸ ἐν τῇ ἀνατολικῇ πλευρᾷ τοῦ περιβόλου τοῦ Πολυτεχνείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας, νέον τότε καὶ μόλις περατωθὲν κτίριον τοῦ νῦν μηχανουργεῖου, ἐκ τούτων δὲ λειτουργοῦσι σήμερον μόνον ὁ τόνος καὶ ἡ πλάνη.

Τὸ σημερινὸν μηχανουργικὸν ἐργοστάσιον, ἀνεγερθὲν τὸ 1880 δαπάναις τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς πρακτικῆς διδασκαλίας καὶ ἀσκήσεως τῶν σπουδαστῶν μηχανολόγων καὶ μηχανολόγων-ἠλεκτρολόγων εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μηχανῶν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς θεωρητικὰς αὐτῶν σπουδὰς, κατέχει ἑκτασιν ὀλίκιην 1236 μ², ἐὰν δὲ ἀφαιρεθοῦν τὰ ἐν αὐτῷ φιλοξενούμενα τρία ἀνεξάρτητα ἐργαστήρια: τὸ μηχανολογικόν, ἠλεκτρολογικόν, καὶ τῆς ὀργανικῆς χημείας, παραμένει ἐλευθέρω

έκτασις 530 μ² διά τὸ κυρίως μηχανουργεῖον, περιλαμβάνοντος κατ' οὐσίαν πέντε τμήματα ἤτοι: σχεδιαστήριον, χαρακτηριστήριον, τμήμα μηχανικῶν ἐργαλείων, ἐφαρμοστήριον καὶ συνθετήριον.

Εὐθὺς μετὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ μηχανουργεῖου εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ κτίριον ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, ἤρχισε καὶ ὁ πλουτισμὸς αὐτοῦ διὰ νέων μηχανημάτων καὶ δὴ: 1) ἐν ἔτει 1880, διευθύνοντος τοῦ Π. Κυριακοῦ, ἐγκατεστάθησαν: δύο τόρνοι ἑλικωτομοὶ καὶ μία πλάνη, κατασκευῆς ἀμφοτέρω ἐργοστασίων Bouhey Παρισίων. 2) Ἐν ἔτει 1912, διευθύνοντος τοῦ κ. Γ. Ραζέλου: δύο τόρνοι ἑλικωτομοὶ κατασκευῆς Böhlinger, ἐν ἄριστον τρύπανον περιστροφικὸν μεγάλης διατρητικῆς ἰσχύος ἐργοστασίου Heller, εἰς ποδοκίνητος τόρνος καὶ διπλοῦς ἀκονιστικὸς καὶ λειωντικὸς σμυριδοτοροχός. Προσέτι ἀπὸ 1914 ἡ κίνησις τοῦ ἐργοστασίου γίνεται ὄχι πλέον δι' ἀτμοῦ, ἀλλὰ δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. 3) Ἐν ἔτει 1920, διευθύνοντος τοῦ κ. Σ. Λοράνδου: ἐν τετραπλοῦν τρύπανον κατασκευῆς Alfred Herbert, δύο μικροὶ τόρνοι-φρέζαι, μιά μικρὰ πλάνη χειροκίνητος, ἀρίστη μικρομετρικὴ συσκευή πρὸς ἐξέλεξις τῶν σπειρωμάτων τῶν κοχλιῶν, ἐν ὄργανον δοκιμασίας τῆς σκληρότητος τῶν μετάλλων, μία συσκευή συγκολλήσεως δι' ἔξυγόνου-ἀστυλίνης, πέντε κλίβανοι βαφῆς καὶ ἐπαναφορᾶς δι' ἀκαθάρτου πετρελαίου, διάφορα ὄργανα μετρήσεως καὶ ἐργαλεῖα, σειρὰ (113 τεμ.) ὄργανων Johanson διὰ τὴν ἐπακριβῆ μέτρησιν διαμέτρων ὡς καὶ ἀντίστοιχος σειρὰ ἐλέγχου τούτων (πλάκες Johanson), τέλος σειρὰ (150 τεμ.) ὄργανων μετρήσεως καὶ ἐλέγχου τούτων τύπου Starett. Ἐκτός τοῦ συντελεσθέντος πλουτισμοῦ διὰ τῶν ἀνωτέρω ὄργανων, ἐργαλείων, μηχανημάτων καὶ μηχανῶν, ἐγένετο ἐν ἔτει 1930 συμπλήρωσις τοῦ μηχανουργεῖου, τὸ μὲν διὰ προσθήκης ὄρφου περιλαμβάνοντος δύο αἰθούσας σχεδιαστηρίων καὶ ἐν γραφείον, τὸ δὲ διὰ μετατροπῆς τῆς παλαιᾶς κινήσεως εἰς κίνησιν δι' ἐνσφαιρῶν τριβῶν συστήματος SKF.

Διευθύνται τοῦ ἐργοστασίου διετέλεσαν: 1875—1898, Περικλῆς Κυριακός, πρῶτος καθηγητῆς τῆς μηχανολογίας ἐν τῷ σχολείῳ τῶν Βιομηχανῶν-Τεχνῶν. 1898—1919 καὶ 1921—1932, Γεώργιος Ραζέλος, πολλαχῶς συντελέσας κατὰ τὴν μακρὰν περιόδον τῆς διευθύνσεώς του, εἰς τὸν ἔξοπλισμὸν τοῦ ἐργοστασίου καὶ τὴν ἀρτίωσιν τῆς ἐν αὐτῷ πρακτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν σπουδαστῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ κατεσκευάσθησαν ἀτμομηχαναὶ μεθ' ἀπλοῦ ἢ διπλοῦ σύρτου, ἀτμοβαροῦλκα, ἀτμαντλία κλπ. 1919—1921, Σόλων Λοράνδος, διπλ. μηχανολόγος μηχανικός. 1932—1934 τοῦ κ. Ραζέλου ἀποχωρήσαντος, κατόπιν αἰτήσεώς του ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτὸς οὗτος ὁ καθηγητῆς τῶν «στοιχείων μηχανῶν καὶ λεβήτων» κ. Ἰωάννης Θεοφανόπουλος, προωθήσας σημαντικῶς κατὰ τὴν διετίαν ταύτην τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐργοστασίου. Πρωτοβουλία τούτου ἐχορηγηθῆ σχετικὴ πίστωσις καὶ καταρτίθῃ ἡ κατασκευὴ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ πρώτου τετραχρόνου κινητήρος Diesel, ἰσχύος 5 ἵππων (ἐκ τῶν ἑξ τοιούτων τοῦ ἀντιστοίχου προγράμματος) ὅστις ἀπὸ τινος χρόνου κινεῖ τὰ μηχανικὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἐργοστασίου μὲ γενικὴν καὶ ἀπόλυτον ἱκανοποίησιν. Ὡσαύτως ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τοῦ μηχανουργεῖου πρὸς βορρᾶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τσιτσα, καὶ εἰς τὴν συνεχῆ προμήθειαν νέων ἐργαλείων καὶ μηχανημάτων. Ἀπὸ τοῦ θέρους 1934 ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐργοστασίου ἔχει ἀνατεθῆ εἰς τὸν μηχανολόγον μηχανικὸν κ. Τ. Βάθην, συνεχίζοντα ἐν προκειμένῳ τὴν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ι. Θεοφανοπούλου χαραχθεῖσαν ὁδόν.

2—ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ

Διευθυντής: καθηγητής

Ἐπιμεληταί:

Κ. ΜΑΛΤΕΖΟΣ

Χ. ΙΤΣΙΟΣ

Α. ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

Εἰς βοήθῃς—παρασκευαστῆς

Ἡ ἰδρυσις ἐργαστηρίου πειραματικῆς φυσικῆς ἐν τῷ ΕΜΠ, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ σχολείου τῶν Βιομηχανῶν - Τεχνῶν (1887). Μέχρι τοῦ 1914 αἱ αἰθουσαι αὐτοῦ ἀπετελοῦντο ἐκ μιᾶς μεγάλης, τῆς αἰθούσης συλλογῶν, ἣς μικρὸν τμήμα ἀπεχωρίζετο εἰς παρασκευαστήριον, καὶ ἐκ μιᾶς γειτονικῆς μικρᾶς, προοριζομένης δι' εἰδικὰ μαθήματα φυσικῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτελοῦντο ἐπίσης, πάντως περιορισμένοι, αἱ ἀσκήσεις τῶν σπουδαστῶν τῶν τότε ὑφισταμένων σχολῶν τῶν πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ τῶν μηχανολόγων, ἀρξάμεναι ἀπὸ τοῦ 1909)1910. Τὰ μαθήματα τῆς φυσικῆς ἐδιδάσκοντο εἰς τὰς αἰθούσας διδασκαλίας τῆς α' καὶ β' τάξεως, δηλαδὴ εἰς αἰθούσας ἐτέρου κτιρίου, μακρὰν τῶν συλλογῶν τῶν ὀργάνων, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς πειραματικῆς διδασκαλίας καὶ ἐπὶ φθορᾷ τῶν ὀργάνων. Τὸ 1914 προσηρτήθη εἰς τὸ ἐργαστήριον νέα παρακειμένη μεγάλη αἴθουσα ἔνθα μετεφέρθησαν αἱ συλλογαί, τῆς πρώτης μετατραπέυσης εἰς ἀμφιθέατρον διδασκαλίας μὲ 114 θέσεις—ἀξήθησε τὸ 1931 εἰς 135—ἐγένετο δὲ συγχρόνως ἡ ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις αὐτοῦ ὡς καὶ ἐγκατάστασις ἐν τῷ ἀμφιθέατρῳ μεγάλου πίνακος ἠλεκτρικῆς διανομῆς διὰ τὸν προβολέα καὶ τὰ πειράματα τῆς φυσικῆς. Τὸ 1919, ἡ ἀνωτέρω μικρὰ αἴθουσα δισκευάσθη εἰς αἴθουσαν ἀσκήσεων ἐπαρκῆς διὰ σύγχρονον ἀσκήσιν 12 περίπου σπουδαστῶν, ἐφωδιασθεῖσα πρὸς τοῦτο δι' ἰδίου ἠλεκτρικοῦ πίνακος διανομῆς καὶ ἀντιστοίχων σκευῶν, ὀργάνων καὶ συσκευῶν καὶ προσετέθη εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐν δωμάτιον μετατραπὲν εἰς σκοτεινὸν θάλαμον. Τέλος ἀπὸ τοῦ 1932 ἐγένετο ἐν τῷ σκοτεινῷ θαλάμῳ ἐγκατάστασις στρεπτοῦ μετατροπέως (ἑξυγος κινήτηρος-γεννητριάς 11 kw-120 V) χρησιμεύοντος τόσον διὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τοῦ ἐργαστηρίου τῆς φυσικῆς, ὅσον καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν γειτονικῶν ἐργαστηρίων, τῆς ἀνοργάνου χημικῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ὀρυκτολογίας—πετρογραφίας—γεωλογίας.

Αἱ διατιθέμεναι διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ πλουτισμὸν τοῦ ἐργαστηρίου πιστώσεις ἦσαν ἀνεκὰθεν πενιχραί: οὕτω ἀπὸ 1912 ἕως 1919 οὐδεμία προμήθεια ὀργάνων ἐγένετο εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Τὸ 1920 ἠγοράσθησαν ὄργανά τινα, ἀπὸ δὲ τοῦ 1921 ἐπανελήφθησαν αἱ προμήθειαι, εἰς περιορισμένην ὁμως κλίμακα πάντοτε, δεδομένου ὅτι τὸ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτησίως διατιθέμενον ποσὸν ἐκ δρχ. 30.000 εἶναι ἐντελῶς ἀνεπαρκές διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν συγχρονισμένου ἐργαστηρίου φυσικῆς.

Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἤρξαντο τελοῦμεναι ἀσκήσεις τῶν σπουδαστῶν πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανολόγων ἀπὸ τοῦ 1909, διακοπεῖσαι εἰτα, λόγῳ τῆς ἐπιστρατεύσεως, κατὰ τὴν περίοδον 1914)15—1917)18. Ἐπανελήφθησαν τὸ 1918)19 μόνον διὰ τοὺς σπουδαστὰς τῶν νεοσυστάτων τότε σχολῶν τῶν χημικῶν καὶ τῶν τοπογράφων μηχανικῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1922)23 ὡσαύτως καὶ διὰ τοὺς σπουδαστὰς μηχανολόγους—ἠλεκτρολόγους, συνεχισθεῖσαι οὕτω ἀνελλιπῶς μέχρι τοῦ 1931)32 ὁπότε καὶ κατηργήθησαν διὰ τοὺς σπουδαστὰς τῆς τελευταίας σχολῆς. Εἰς τὸ ἐργαστήριον φυσικῆς ἀσχοῦνται ἐπομένως σήμερον μόνον οἱ σπουδασταὶ τῆς σχολῆς χημικῶν καὶ ἀγρονόμων-τοπογράφων μηχανικῶν.

Διατελέσαντες διευθυνταί: 1887—1906 Ἀναστάσιος Χρηστομᾶνος, πρῶτος καθηγητῆς τῆς πειραματικῆς φυσικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνειῳ. Ἐκτοτε τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σημερινοῦ καθηγητοῦ Κ. Μάλτεζου. Διατελέσαντες βοηθοὶ ἢ ἐπιμεληταί: μέχρι τοῦ 1906, Ν. Γερμανός, κοινὸς βοηθὸς τῶν ἐδρῶν φυσικῆς καὶ ὀρυκτολογίας—γεωλογίας.

1908—1917 Γ. Γεωργαλάς ώσαύτως κοινός βοηθός τών αὐτῶν ἐδρῶν. 1917—1919 Μ. Μητσόπουλος. 1919—1921 Κ. Παλαιολόγος, συγχρόνως ἐπιμελητής τοῦ β' ἐργαστηρίου φυσικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀπό τοῦ 1921 ὃ ἐν επικεφαλίδι σημαντός ἐπιμελητής. Ἀπό 1919 ἰδρύθη ἐπί πλέον θέσις βοηθοῦ—παρασκευαστοῦ καί ἀπό 1930 προσλαμβάνεται ἕκτακτος ἐπιμελητής χάριν τῶν φροντιστηριακῶν ἀσκήσεων.

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐργαστηριακῆς καταρτίσεως καί τῆς πειραματικῆς διδασκαλίᾳ τῶν σπουδαστῶν ἐξετελέσθησαν καί ἐκτελοῦνται ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἔρευναι ἐπιστημονικά, ἀναλόγως πρὸς τὰ διατιθέμενα ὑπ' αὐτοῦ μέσα, τὰ συμπεράσματα τῶν ὁποίων ἔχουν κατὰ καιροῦς ἀνακοινωθῆ ἢ δημοσιευθῆ εἰς ἑλληνικά καί ξένα ἐπιστημονικά περιοδικά. Τέλος τὸ ἐργαστήριον μολονότι πτωχὸν εἰς ὑλικά μέσα καί ὄργανα, παρέσχε τὸ κατὰ δύναμιν τὴν συμβολὴν αὐτοῦ—ἐπισήμως ἀναγνωρισθεῖσαν—εἰς τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας, ὁσάκις προσέτρεξαν εἰς αὐτό.

3—ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΝΟΡΓΑΝΟΥ ΧΗΜΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Διευθυντής: καθηγητής

A. ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ

Ἐπιμελητής:

A. ΠΟΥΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τρεῖς παρασκευασταί

Ἰδρύθη τὸ 1908 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Δ. Βουρνάζου, διευθύνοντος ἕκτοτε τὸ ἐργαστήριον, καί ἔλειτούργησεν κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ὁπωσοῦν περιορισμένον, παρέχον τὴν ἐπὶ τοῦ μαθήματος τῆς χημικῆς τεχνολογίας ἐργαστηριακὴν κατάρτισιν εἰς τοὺς τότε σπουδαστὰς πολιτικούς μηχανικούς καί μηχανολόγους. Ἄμα τῇ ἰδρύσει τῆς ἀνωτάτης σχολῆς χημικῶν-μηχανικῶν, τὸ ἐργαστήριον διοργανώθη ἐπὶ νέων βάσεων, διηρῶνθη καί ἐπλουτίσθη διὰ σειρᾶς συσκευῶν καί ἐδικῶν ὀργάνων, ἐξακολουθεῖ δὲ συνεχῶς συμπληρούμενον καί τελειοποιούμενον. Περιλαμβάνει σήμερον 40 θέσεις δι' ἰσχυροὺς ἀσκουμένους. Ἐν αὐτῷ εἰσέρχονται οἱ σπουδασταὶ χημικοὶ μηχανικοὶ ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους φοιτήσεως αὐτῶν ἐν τῇ σχολῇ καί ἐπιδίδονται εἰς ἀσκήσεις κατανομημένας εἰς δύο περιόδους: τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀερίων, ἰδίως τεχνικῆν (προσδιορισμὸς ἀζώτου, μέτρησης τῆς θερμοκρατικῆς ἰσχύος καυσίμων στερεῶν ὑλῶν, τεχνικὴ ἀνάλυσις ὑδάτων, πυρομετρία) καί τὴν δοκιμασίαν τῶν λιπαντικῶν ἐλαίων (ἀνάλυσις λιπασμάτων, δοκιμασία ὑδραυλικῶν κονιῶν καί κεραμικῶν ὑλῶν, μεταλλοτεχνία καί μεταλλογραφία ἐν τῷ ἰδίῳ μεταλλογραφικῷ θαλάμῳ). Ἀναλυτικαὶ ἐργασίαι: ἐμελετήθησαν κατὰ καιροῦς διάφοροι ἑλληνικοὶ λυγνίται, ὑδραυλικαὶ κονίαι Ἀλγερίας καί Γιουγκοσλαβίας χημικὰ λιπάσματα, λιπαντικὰ ἔλαια καί συνεκτικὰ λίπη αἰτήσει ἀρχῶν, ἑταιριῶν ἢ ἰδιωτῶν, τὰ παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Γενικῆς Βιομηχανικῆς ἑταιρείας παρασκευαζόμενα εἶδη χυτῆς ἀσφάλτου καί μαστίχης, ἐπὶ διετίαν διηρηνήθησαν πάντα τὰ ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν κρατικῶν σιδηροδρόμων χρησιμοποιούμενα καύσιμα, λιπαντικά κλπ. ἀπὸ τριετίας δὲ ἐλέγχονται ὅλα τὰ ὑπὸ γραφείου ἐλέγχου κατασκευῆς μονίμων ὁδοστρωμάτων ἐφαρμοζόμενα ἐν τῇ ὁδοστρωσίᾳ μαλθικά προϊόντα· οἱ αἰεὶ ἐπίσης ἔρευνῶν ἐτελέσθη ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῆς κεντρικῆς ἀποθήκης αὐτοκινήτων στρατιωτικῆς ἐπιμελητείας (ἐλαστικά ἢ ἐκ γουταπέρκας ἐπίσποτρα, κρᾶματα διάφορα βενζίνης, γλυκερίνης κ. λ. π.) Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι: Πλὴν τῆς ἀνωτέρω διδασκαλίας καί δημοσίας δράσεως τοῦ ἐργαστηρίου, ἐξετελέσθησαν ἐν αὐτῷ καί πολλαὶ καθαρῶς ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἀνεκοινώθησαν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Παρισίων καί Ἀθηνῶν, ἢ ἐδημοσιεύθησαν εἰς ξένα καί ἑλληνικά περιοδικά. Τινὲς τῶν ἀξιολογωτέρων εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι: "sur la nouvelle forme mé-

tastable du triiodure d'antimoine», «les azotures normaux de nickel et de cobalt» «un nouveau ciment hydraulique magnésien», μέθοδος «παρασκευής υδραυλικής κονίας» (προνόμιον έλλ. κράτους άρ. 42), «ή θηραϊκή γή ως κονία δομών», «νέα σειρά άνωτέρων ενώσεων, ή των μικτών μεταλλαξιδών», «σύνθεσις όμοπλόκων άντιμονιοβρωμιούχων πολυενώσεων», «αί έτερόπλοκοι άντιμονιοβρωμιούχοι ενώσεις» κ. ά.

4.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑΣ - ΠΕΤΡΟΓΡΑΦΙΑΣ - ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ

Διευθυντής : καθηγητής

I. ΔΟΑΝΙΔΗΣ

Έπιμελητής :

M. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Είς παρασκευαστής

Ίδρυθέν υπό του Κωνσταντίνου Μητσοπούλου, πρώτου διδάξαντος τά σχετικά μαθήματα έν τῷ Πολυτεχνείῳ, έλειτούργησε κατ'άρχάς περιορισμένον είς γενικάς διδακτικάς συλλογάς, πλουτισθέν είτα κατά την διαρρεύσασαν δεκαπενταετίαν μέ είδικάς συλλογάς όρυκτών, μεταλλευμάτων, πετρωμάτων και ύλικών δομής έκ των έλληνικών χωρών, ώς και άπολιθωμάτων χαρακτηριστικών των παρ' ήμίν στρωματογραφικών συνθηκών. Είδικότερον άξιομνημόνευτα έν προκειμένῳ είναι, ή ώραία συλλογή πετρωμάτων και άπολιθωμάτων του ίσθμού τής Κορίνθου, τά πρωτότυπα δείγματα των έργασιών του Osswald, χαρτογραφήσαντος έσχάτως την Μακεδονίαν και του νύν έπιμελητού του εργαστηρίου επί των νεογενών σχηματισμών των έλληνικών χωρών. Παρά τάς συλλογάς ταύτας, τό εργαστήριον κέκτηται και άνάλογον έξοπλισμόν είς εργαστηριακά όργανα και εργαλεία, έν οίς άριστον πολωτικών μικροσκοπίον, πλουσίαν συλλογήν παρασκευασμάτων, μέγα γωνίόμετρον, πρόχειρον χημείον, είδικήν μικράν βιβλιοθήκην κ. ά.

5 — ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διευθυντής : καθηγητής

Γ. ΣΑΡΡΟΠΟΥΛΟΣ

Έπιμελητής :

Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ίδρύθη την 14)8)1911 δυνάμει του νόμου 3903, υπό του επί των Έσωτερικών Υπουργείου, μέ σκοπόν τόν έλεγχον των γνωμόνων ήλεκτρικού και φωταερίου. Έκ παραλλήλου όμως προς την διεξαγωγήν του έλέγχου τούτου, έγέγοντο έν αυτῷ άσκήσεις και πειραματική κατάρτισις των σπουδαστών τής μηχανολογικής τότε σχολής επί των διαφόρων θεμάτων τής νεοσυστάτου κατά την έποχήν εκείνην έδρας τής «ήλεκτροτεχνίας». Έν τῇ περαιτέρῳ εξέλιξει του εργαστηρίου και σύν τῷ πλουτισμῳ αυτου δι' όργάνων, συσκευών και μηχανών πειραματισμού, άπέκτησε είδικότερον ήλεκτρολογικόν χαρακτήρα, προσαρτηθέν έν έτει 1920 διά νόμου είς τό ΕΜΠ, ώς «εργαστήριον ήλεκτρολογικών σπουδών και μελετών», μέ πρώτον διευθυντήν τόν και σήμερα διευθύνοντα τούτο καθηγητήν. Έν τῷ ήλεκτρολογικῷ εργαστηρίῳ άσκούνται ήδη οί σπουδασταί τής άνωτάτης σχολής μηχανολόγων-ήλεκτρολόγων είς ποικίλα θέματα ήλεκτρικών μετρήσεων, φωτομετρήσεων, δοκιμασιών μηχανών συνεχούς ή έναλλασσομένου ρεύματος, μετασχηματισμών ρεύματος κλπ. Συγχρόνως διεξάγονται έν αυτῷ έλεγχοι ένδείξεων παντός όργάνου και μετρητου τής βιομηχανίας, σχετιζόμενου μέ την χρῆσιν του ήλεκτρικού ρεύματος.

6.— ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διευθυντής: καθηγητής

Α. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητής:

Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Εἰς θερμοστατῆς

Εἰς μηχανοτεχνίτης

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1914 καὶ λειτουργεῖ ἔκτοτε πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως τῶν σπουδαστῶν μηχανολόγων καὶ μηχανολόγων-ἠλεκτρολόγων ἐν τῇ μηχανολογίᾳ ἐν γένει καὶ τῆς πειραματικῆς ἐπαληθεύσεως τῶν εἰς τὸ μάθημα τῆς θεωρητικῆς μηχανολογίας διδασκομένων θεωριῶν. Ἐφωδιάσθη κατ' ἀρχάς ὑπὸ ἀρτίας, καινουργούς μηχανολογικῆς ἐγκαταστάσεως παραγωγῆς συνεχοῦς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, περιλαμβανοῦσης: μονοκύλινδρον ὀριζοντίαν ἀτμομηχανὴν μετ' ἀτμοχιτῶνος καὶ ψυγείου ἐμβολοφόρου, ἐξευγμένης ἀπ' εὐθείας καὶ λυσιμῶς μετὰ γεννητριάς συνεχοῦς ρεύματος ἰσχύος 50 kw καὶ ἐξυπηρευτομένης ὑπὸ ἀντιστοίχου κυλινδρικοῦ ἀτμολέβητος μεθ' ἐνὸς φλογοσωλή- νου, προθερμαντήρος ὕδατος, ὑπεθερμαντήρος ἀτμοῦ καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων. Τὸ ἐργαστήριον ἐπλουτίσθη τὸ 1917 καὶ 1924 διὰ νέων ὀργάνων μηχανολογικῶν μετρή- σεων, θλιψιοδεικτῶν, πυρομέτρων, θερμομέτρων, στροφομέτρων κλπ. ὡς καὶ ἄλλων ὀργάνων ἐλέγχου τῶν πρώτων. Τέλος ἐγένετο τὸ 1934 ἡ ἐγκατάστασις μιᾶς μηχανῆς Diesel 40 ἵππων, ἄνευ συμπιεστοῦ, μετὰ πέδης Junkers χρησιμοθεύουσης διὰ τὴν φόρ- τωσιν καὶ μέτρησιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς. Προβλέπεται ἀκόμη ἡ προμήθεια καὶ ἐγκατά- στασις νέων μηχανημάτων καὶ συσκευῶν, ἧτις θὰ ἐπιτρέψῃ σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἀρτίω- σιν τῆς ἀσκήσεως τῶν σπουδαστῶν εἰς τὸν χειρισμὸν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν μηχανῶν. Πρῶτος διευθυντής (1914—1917) καὶ ἰδρυτῆς τοῦ ἐργαστηρίου ὑπῆρξεν ὁ Γεώργιος Κονοπισσόπουλος καθηγητῆς τῆς «θεωρίας καὶ κατασκευῆς μηχανῶν» καὶ τῆς «ἀτμο- μηχανικῆς» ἐν τῇ σχολῇ Βιομηχανῶν-Τεχνῶν. Ἐκτοτε διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐν ἐπικεφα- λίδι διευθύνσιν καταλαμβάνει δὲ μέρος τοῦ ἐπὶ τῆς οδοῦ Μπουμπουλίνας κυρίου τῆς μηχανολογικῆς σχολῆς.

7.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΓΕΩΔΑΙΣΙΑΣ

Διευθυντής: καθηγητής

Δ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ

Ἐπιμεληταί:

Γ. ΣΚΑΡΑΗΣ

Δ. ΣΦΗΚΑΣ

Ἡ ἴδρυσις «ἐργαστηρίου γεωδαισίας καὶ μουσείου γεωδαιτικῶν ὀργάνων», συμ- πίπτει μετὰ τὴν κατ' Ὀκτώβριον 1916 γενομένην πλήρωσιν τῆς ἑδρας τῆς γεωδαισίας ἐν τῷ ΕΜΠ, ὑπὸ τοῦ ἔκτοτε καθηγητοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου. Τὸ μουσεῖον γεωδαιτικῶν ὀργάνων, ἐπλουτίσθη ἐν εὐρείᾳ κλίμακι δι' ὀργάνων ἐν ἔτει 1917)18, ἐπὶ ὑπουργίας Α. Παπαναστασίου. Ἐκτοτε δὲν διετέθησαν ἀξιόλογοι πιστώσεις πρὸς ἀρτίω- σιν αὐτοῦ, ἐχορηγήθησαν δὲ μόνον τὰ πρὸς συντήρησίν του, ἀπαραίτητα μέσα. Ὁ σημε- ρινὸς ἐξοπλισμὸς τοῦ ἐργαστηρίου καὶ μουσείου γεωδαισίας εἶναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἀκόλουθος: 1) ὄργανα γωνιομετρικὰ (ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας γεωδαισίας). 2) χωροσταθμικὰ (τύποι χωροβατῶν εὐρωπαϊκοὶ καὶ ἀμερικανικοί). 3) ἀστρονομικὰ- γεωδαιτικὰ (μέγα ἀστρονομικὸν θεοδόλιχον μετὰ τεθλασμένου τηλεσκοπίου διὰ τὸν ἀστρονομικὸν προσδιορισμὸν γεωγραφικῶν συντεταγμένων, μεσημβρινὸν φορητὸν τηλεσκόπιον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὥρας, 5 μεγάλα ἀστρονομικὰ χρονόμετρα, μέτρα

κανονικά πρὸς ἔλεγχον, κλπ.). 4) γεωμετρικά (ὀρθόγωνα ἀντανεκλαστικά καὶ πρισματικά). 5) λογιστικά (ἀριθμομηχαναί, λογικοὶ κανόνες, ἐμβαδόμετρα ἀκριβείας, ὀλοκληρογράφοι καὶ ὀλοκληρωταί, κλπ.). Ἀπὸ διετίας παρεχωρήθη περαιτέρω εἰς τὸ ἐργαστήριον ὑπὸ τῆς τοπογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, σημαντικὴ καὶ χρησιμωτάτη σειρὰ γεωδαιτικῶν ὀργάνων, μεγάλως συντελέσασα εἰς τὴν καλλιτέραν ἐξάσκησιν τῶν σπουδαστῶν ἐν τε τῷ πεδίῳ καὶ τῷ σχολείῳ. Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ γεωδαισίας ἔχει προσέτι ἐγκατασταθῆ μονίμως αὐτοχαρτογράφος Hugerhoff, ἀνήκων εἰς τὴν τοπογραφικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας, εἰς ὃν ἀσκοῦνται οἱ σπουδασταὶ ἀγρονόμοι καὶ τοπογράφοι μηχανικοὶ, καταρτίζοντες τοπογραφικοὺς χάρτας ἐκ φωτογραφιῶν ληφθεισῶν ἀπὸ ἀεροπλάνου. Ἐν τῷ γεωδαιτικῷ μουσεῖῳ φυλάσσονται ἐπίσης: ὁ πρῶτος ἀεροτοπογραφικὸς χάρτης Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων (συνταχθεὶς ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἐν ἔτει 1928 γενομένην ἀπογραφὴν πληθυσμοῦ), ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ δημοσίων ἔργων Μπιζάνη ἐπινοηθεῖσα ταχυμετρικὴ μετροτάραξα ὡς καὶ χάρται καὶ πίνακες σχετικοὶ πρὸς τὴν γεωδαισίαν ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ ἄλλοδαπῇ (ἀναπαράστασις τῆς διόπτρας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀναπαράστασις τῆς ὑπὸ Εὐπαλίνου τοῦ Μεγαρέως κατασκευασθείσης ὑδραγωγοῦ σήραγγος Σάμου του αἰ. π.Χ., ῥυμοτομικὸν σχέδιον Πιρήνης 4ου αἰ. π.Χ., ἐνετικὸς χάρτης Κρήτης, χάρτης τῆς πόλεως Ἀθηνῶν 1672, κλπ.). Πλὴν τῆς ἀσκήσεως τῶν σπουδαστῶν τῶν ἀνωτάτων σχολῶν ἐξετελέσθησαν τέλος ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ διάφοροι ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι ὧν σπουδαιότεραι αἱ ἑξῆς: «ἔρευνα ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ ἀκριβείας τῶν διὰ φωτογραφικῶν μηχανημάτων γωνιομετρήσεων» (ἀνακοίνωσις εἰς 4ον γεωδαιτικὸν καὶ γεωφυσικὸν συνέδριον Λισσαβῶνος), «προσδιορισμὸς τιμῶν τοῦ συντελεστοῦ ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιγείου διαθλάσεως ἐν Ἑλλάδι», «δξύτης ἀνθρωπίνης ὀράσεως καὶ διαχωριστικὴ ἱκανότης ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ ὑπὸ διαφόρους συνθήκας φωτισμοῦ», «προσδιορισμὸς τοῦ βαθμοῦ ἀκριβείας τῶν διὰ τριτηλεσκοπικοῦ ταχυμέτρου ἀποτυπώσεων» (ἀνακοίνωσις Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν) κ. ἄ.

8.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

Τὰ ἐργαστήρια ἀναλυτικῆς Χημείας περιλαμβάνουν δυὸ αὐτοτελῆ τοιαῦτα :

Ἐργαστήριον α'. ποσοτικῆς ἀναλύσεως

Διευθυντής :	καθηγητῆς	Σ. ΧΟΡΣ
Ἐπιμελητής :		Α. ΤΣΑΜΑΛΟΣ

Δύο παρασκευασταὶ

Ἐργαστήριον β'. ποιοτικῆς ἀναλύσεως

Διευθυντής :	καθηγητῆς	Σ. ΧΟΡΣ
Ἐπιμελητής :		Σ. ΜΠΕΤΣΗΣ

Δύο παρασκευασταὶ

Ἰδρύθησαν ἐν ἔτει 1918 καὶ ἐλειτούργησαν ἔκτοτε διαρκῶς βελτιούμενα καὶ συμπληρούμενα, εἰς τρόπον ὅστε αἱ σημεριναὶ ἐγκαταστάσεις αὐτῶν νὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἄνετον ἐξάσκησιν 25 συγχρόνως σπουδαστῶν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν

ἐνέργειαν πάσης φύσεως χημικῶν ἀναλύσεων. Πρῶτος διευθυντὴς αὐτῶν διετέλεσε ἐπὶ δύο ἐξάμηνα ὁ τότε καθηγητὴς τῆς ὀργανικῆς χημείας ἐν τῷ ΕΜΠ, Τηλέμαχος Κομνηνός, εἶτα δὲ καὶ μέχρι τοῦ 1922 ἐπὶ τέσσαρα ἐξάμηνα ὁ τακτικὸς καθηγητὴς κ. Ἀλεξ. Βουρνᾶζος. Ἐκτοτε τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδι διεύθυνσιν. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν ἐργαστηρίων καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσκησιν τῶν σπουδαστῶν, ἐξετελέσθησαν 900 περίπου ἐπίσημοι ἀναλύσεις παντὸς εἴδους, αἰτήσῃ ἀρχῶν, ἐταιριῶν ἢ ἰδιωτῶν, συνάμα δὲ καὶ ἀρκεταὶ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ἀνεκοινώθησαν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν καὶ Παρισίων ἢ ἐδημοσιεύθησαν εἰς ξένα ἐπιστημονικὰ περιοδικά, ὡς: «ταχεῖα μέθοδος ἀναγωγῆς τοῦ χλωριοπλατινικοῦ καλίου», «περὶ φωσφορικοῦ ἀντιμονίου», «σύνθεσις τῶν φωσφορικῶν ἀλάτων τοῦ ἀρσενικοῦ», «ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀραιώσεως τοῦ Ostwald δι' ὀργανικὰ τινα ὀξέα εἰς μίγματα ὕδατος καὶ αἰθυλικοῦ πνεύματος», «περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ χλωριούχου ἀργιλίου ἐπὶ μονοσθενῶν πνευμάτων τῆς ἀλοιφατικῆς σειρᾶς» κ. ἄ., ὀφειλόμενα, τὸ μὲν εἰς τὸν καθηγητὴν-διευθυντὴν τοῦ ἐργαστηρίου, τὸ δὲ εἰς τοὺς ἐπιμελητὰς αὐτοῦ.

9.—ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

Διευθυντῆς: καθηγητὴς **Ι. ΓΑΖΟΠΟΥΛΟΣ**
Ἐπιμελητῆς: **Κ. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ**

Εἰς παρασκευαστὴς

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1918. Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ ἀναλυτικὰ ἐργαστήρια, οἱ σπουδασταὶ χημικοὶ-μηχανικοί, συμπληροῦσι τὴν ἐργαστηριακὴν αὐτῶν μόρφωσιν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ φοιτήσεώς των, δι' ἀσκήσεως αὐτῶν εἰς τὴν σύνθεσιν ὀργανικῶν σωμάτων, ὡς καὶ εἰς τὴν χημικὴν κάθαρσιν αὐτῶν κλπ. Ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ ἐργαστηρίου εἰς ὄργανα, ὑλικά καὶ συσκευάς, συντελεῖται βαθμηδὸν διὰ τῶν σχετικῶν πιστώσεων τοῦ κράτους καὶ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ εἶναι σήμερον ἐπαρκὴς διὰ τὴν σύγχρονον ἀσκησιν 30 περίπου σπουδαστῶν. Πρῶτος διευθυντὴς αὐτοῦ διετέλεσε ὁ καθηγητὴς τῆς ὀργανικῆς χημείας ἐν τῷ ΕΜΠ Τηλέμαχος Κομνηνός (1918—1925), μὲ ἐπιμελητὴν τὸν ἦδη κοθηγητὴν καὶ διευθυντὴν τοῦ ἐργαστηρίου **Ι. Γαζόπουλον**. Πλὴν τῆς καθ' αὐτὸ διδακτικῆς ἐργασίας ἐγένοντο μέχρι τοῦδε ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ διάφοροι ἐπιστημονικαὶ χημικαὶ ἔρευναι, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθησαν εἰς εἰδικὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικά.

10.—ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Διευθυντῆς: καθηγητὴς **Κ. ΒΕΗΣ**
Ἐπιμελητῆς: **Π. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ**

Μία παρασκευαστριά

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1918 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Βέη, ἐλειτούργησε ἔκτοτε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τούτου. Πρῶτος ἐπιμελητὴς διορίσθη ὁ κ. Χ. Τσεκούρας, διδάκτωρ ἐπὶ χημείᾳ, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἀπὸ τοῦ 1923 ὁ καὶ σήμερον διατελὼν ἐπιμελητῆς.

Τὸ ἐργαστήριον, ἐφωδιασμένον μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, σκευή καὶ εἰδικὰς συσκευὰς καὶ διαρκῶς πλουτιζόμενον διὰ τῶν χορηγουμένων αὐτῷ πιστώσεων, προορίζεται διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἄσκησιν τῶν σπουδαστῶν χημικῶν μηχανικῶν τῆς γ' καὶ δ' τάξεως, εἰς τὴν ὀργανικὴν χημικὴν τεχνολογίαν ἐν γένει καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν τεχνολογίαν τῶν ὀργανικῶν ἐκείνων προϊόντων τῆς βιομηχανίας, ὧν αἱ πρῶται ὕλαι ἀφθονοῦν ἐν Ἑλλάδι (σαπυνοποιία, ἐλαιουργία, οἶνοποιία), ὡς καὶ εἰς τὴν τεχνολογίαν χημικῶν οὐσιῶν μὲ πρῶτας ὕλας εἰσαγομένας μὲν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ βιομηχανία ἀπὸ μακροῦ εὐδοκιμεῖ παρ' ἡμῖν (χρῶστικαὶ ὕλαι, βαφικὴ κ. ἄ.). Ὁ διατιθέμενος χώρος καὶ ἐργαστηριακὸς ἐξοπλισμὸς αὐτοῦ ἐπιτρέπει σύγχρονον ἄσκησιν 25 περίπου σπουδαστῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι: πλείστοι ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἐξετελέσθησαν καὶ ἐκτελοῦνται ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, διακρινόμεναι, τὸ μὲν εἰς ἐργασίας ἐπὶ τῆς ἀναλυτικῆς χημείας, τὸ δὲ εἰς τοιαύτας βιομηχανικῆς χημείας. Ἐκ τῶν πρώτων κυριώτεραι εἶναι: «μελέται σακχαρομετρήσεως», «ἀνίχνευσις ἰχνῶν κοβαλτίου ἐπὶ παρῳσῖα μεγάλων ποσοτήτων νικελίου», «ἐπίδρασις τῆς θερμοκρασίας ἐπὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς κινίνης» καὶ «ταχύς προσδιορισμὸς τοῦ δξύνου τρυγικοῦ καλίου καὶ τοῦ ἐλεύθερου τρυγικοῦ ὀξεῖος εἰς τὰ γλεύκη καὶ τοὺς οἶνους». Ἐκ τῶν εἰς τὴν βιομηχανικὴν χημείαν ἀναφερομένων ἐργασιῶν μᾶλλον ἀξιωμακτικῶν εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι: «μέθοδος ἐκμεταλλώσεως τῆς σταφίδος ἀπὸ ἀπόψεως τρυγικῶν ἀλάτων», «προσδιορισμὸς τοῦ βάρους μεγάλων φορτίων μελάσσης», «μέθοδος οἶνοπνευματικῆς ζυμώσεως τῆς μελάσσης»,—διὰ τὰς ὁποίας μάλιστα ἔχουν χορηγηθῆ ἑκ προνομίας εὐρεσειτεχνίας εἰς τὸν συντάξαντα ταύτας διευθυντὴν τοῦ ἐργαστηρίου,—παραιτέρω, μελέται «ἐπὶ τῆς ὕδρογονώσεως τῶν ἐλαιολάδων» καὶ «ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀλάτων τοῦ μολύβδου ἐπὶ τοῦ ἐλαϊκοῦ ὀξεῖος», κλπ.

11.—ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΒΡΩΜΑΤΟΧΗΜΕΙΑΣ

Διευθυντής:	καθηγητῆς	Θ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐπιμελητής:		Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς παρασκευαστῆς

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1919. Ἐν αὐτῷ τελοῦνται ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν τῆς ἀνωτάτης σχολῆς τῶν χημικῶν μηχανικῶν ἄσκήσεις καὶ δῆ, διὰ μὲν τοὺς σπουδαστὰς τῆς γ' τάξεως ἄσκήσεις ἐπὶ τοῦ μαθήματος τῆς ζυμοχημείας, διὰ δὲ τοὺς τῆς δ' τάξεως ἄσκήσεις βρωματοχημείας καὶ ἐπὶ τοῦ κύκλου τῶν μαθημάτων τῆς βυρσοδεφίας. Ἐφωδιασμένον μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὄργανα, συσκευὰς καὶ συλλογὰς τῆς εἰδικότητός του, πλουτίζεται κατ' ἔτος ἀναλόγως τῶν ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ τοῦ Πολυτεχνείου διατιθεμένων πόρων. Εὐρίσκεται σήμερον ἐγκατεστημένον εἰς τρεῖς αἰθούσας τοῦ νέου κτιρίου τοῦ Πολυτεχνείου. Πρῶτος διευθυντῆς αὐτοῦ διατέλεσεν ὁ Τηλέμαχος Κομνηνός (1919—1922) καθηγητῆς τότε τῆς ὀργανικῆς χημείας ἐν τῷ ΕΜΠ. Ἀπὸ 1922 τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβε ὁ καὶ σήμερον διευθύνων τὸ ἐργαστήριον καθηγητῆς. Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι γενόμεναι κατὰ τὴν περίοδον 1924—1933: ἐπὶ δημοσιεύσεις ἢ ἀνακοινώσεις εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν: «ἡ διὰ τῶν συντηρημένων ἐλαίων διατροφή», «τὸ ἑλληνικὸν αὐγοτάραχον», «ἐδῶδιμοι βολβοί», «παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς σταθερότητος τῆς ἀσπιρίνης τοῦ ἐμπορίου», «ἡ ἀντίδρασις Halphen ἐν τῷ παλαιῷ βαμβακοελαίῳ», «ἐξέτασις ἐγχωρίων ἀύθεντικῶν δειγμάτων βουτύρου καὶ γάλακτος προβάτων καὶ αἰγῶν», «τὸ ἑλληνικὸν γαιοῦρι ὡς διαιτητικὴ τροφὴ καὶ φάρμακον».

12.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

Διευθυντής: καθηγητής Θ. ΒΑΡΟΥΝΗΣ
Ἐπιμελητής: Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

Εἰς παρασκευαστῆς

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1919, ἐφωδιώθη κατ' ἀρχάς δι' ὀργάνων καὶ ἐργαλείων ἀποσπασθέντων ἐκ τοῦ γενικοῦ χημείου τοῦ ΕΜΠ, ὅπου ἐξυπηρετεῖ ἐπὶ μακρὸν τὴν ἐν τῷ ἰδρύματι πειραματικὴν καὶ τεχνικὴν χημικὴν ἐργαστηριακὴν ἐρευναν. Ὁ πλουτισμὸς καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἐργαστηρίου συνετελέσθη βαθμηδὸν ἐκ τῶν σχετικῶν πιστώσεων τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἐκ τῆς ἰδιαίτης τοῦ ΕΜΠ περιουσίας, εἰς τρόπον ὥστε σήμερον νὰ ἐξυπηρετῆ ἀρτίως τὸ μάθημα τῆς γενικῆς πειραματικῆς χημείας καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν συμβολήν του εἰς τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας, ὡσάντις κατὰ καιροὺς προσφεύγουν εἰς αὐτό. Πρῶτος διευθυντῆς διορίσθη ὁ καὶ σήμερον διευθύνων τὸ ἐργαστήριον καθηγητῆς. Ἐπιστημονικαί ἐρευναί: ἐπτά δημοσιεύσεις ἢ ἀνακοινώσεις εἰς Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν: «φωτοχημικὴ σύνθεσις τῆς διφαινολουρίας», «ἐρευνα ἐπὶ τῆς ταχύτητος τῆς βενζοϊλώσεως τῆς ἀνιλίνης καὶ τῶν τολουιδίνων», «ἡ ἄμεσος χρησιμοποίησις τῆς ἡλιακῆς θερμότητος», «Ein Beitrag zur Kenntnis der Reaktionen, die Pinen von Nopinen unterschieden» «Zur Synthese des Mesityloxyds aus Aceton», «Über das griechische Rosmarin-öl» κλπ.

13.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤΟΧΗΣ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ

Διευθυντής: καθηγητής Α. ΦΩΤΙΑΔΗΣ
Ἐπιμελητής: Κ. ΛΕΙΒΑΔΕΥΣ
Βοηθὸς - τεχνίτης: Μ. ΛΕΟΥΣΗΣ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1920 διὰ τοῦ νόμου 2715 καὶ ἐτέθη οὐσιαστικῶς ἐν λειτουργίᾳ διὰ τοῦ ἀπὸ 9/3/1923 Β. διατάγματος. Συμφώνως πρὸς τὸν ἰδρυτικὸν νόμον ὁ προορισμὸς τοῦ ἐργαστηρίου συνίσταται εἰς: 1) τὴν διδασκαλίαν καὶ μόρφωσιν τῶν σπουδαστῶν τοῦ ΕΜΠ ἐν τῇ πειραματικῇ ἀντοχῇ τῶν ὑλικῶν, 2) τὸν ἔλεγχον καὶ δοκιμασίαν τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου χρησιμοποιουμένων δομικῶν κλπ. ὑλικῶν, 3) τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν δοκιμασίαν δομησίμων ἐν γένει ὑλικῶν, αἰτήσει ἰδιωτῶν, 4) τὴν ἐρευναν τῶν φυσικῶν καὶ μηχανικῶν ιδιοτήτων τῶν εἰς τεχνικὰς κατασκευὰς χρησιμοποιουμένων ἐγχωρίων ὑλικῶν. Τὸ ἐργαστήριον, πλουτιζόμενον κατ' ἔτος καὶ ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ διὰ νέων συσκευῶν καὶ ὀργάνων⁽¹⁾ καὶ διαρκῶς βελτιούμενον, κατέστη σήμερον καθ' ὅλα συγχρονισμένον, ἰσότιμον πρὸς συναφῆ ἐργαστήρια τῆς ἄλλοδαπῆς καὶ τὸ ἀρτιώτερον τῆς Βαλκανικῆς. Πρῶτος διευθυντῆς αὐτοῦ ὁ καὶ σήμερον διευθύνων τὸ ἐργαστήριον καθηγητῆς Α. Φωτιάδης. Ἀνατοκρίνεται πλήρως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις διδασκαλίας τῶν ἀνωτάτων σχολῶν τοῦ ΕΜΠ, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἐν αὐτῷ ἀσκούμενοι ν' ἀποκτώσι ἰδίαν καὶ ἄμεσον ἀντίληψιν τῆς τεχνικῆς πραγματικότητος. Ἐν αὐτῷ ἠλέγχθησαν τὰ ὑλικά ἅπαντα ἐρησιμοποιεῖσθαι εἰς τοὺς λιμένας: Ἡρακλείου, Πειραιῶς, Καβάλλας, Χίου, Πατρῶν, εἰς τὰ ἔργα τοῦ

(1) Συμφώνως πρὸς τὸν ἰδρυτικὸν νόμον, πᾶσα εἰσπραξις διατίθεται ἀναγκαστικῶς δι' ἀγορᾶν ἐργαλείων, συσκευῶν ἢ ὀργάνων.

φράγματος και σήραγγος Μαραθῶνος, τῆς σήραγγος 'Ομοιοίας' Ἀττικῆς, τῶν Ἑταιρειῶν Foundation, Τηλεφωνικῆς, Μεταφορῶν κλπ. Ὅμοιως ἐδοκιμάσθησαν, αἰτήσεϊ τῶν διευθύνσεων δημοσίων ἔργων τῶν Ὑπουργείων Ναυτικῶν, Στρατιωτικῶν, Προνοίας, Παιδείας, διαφόρων δήμων ἢ ὀργανισμῶν ὡς τὸ μετοχικὸν ταμεῖον στρατοῦ, οἱ σιδηρόδρομοι ἑλληνικοῦ κράτους, οἱ σιδηρόδρομοι Πελοποννήσου, ἡ ἑταιρία ὁδοστρωμάτων κ. ἄ., πλεῖστα καὶ ποικίλα δομήσιμα κατὰ προτίμησιν ὑλικά, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ διεξαχθείσης συνήθους ἐργασίας δοκιμῶν. Ἄλλα καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, πολλῇ συνετελέσθη ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐργασία, εἴτε δαπάναις καὶ πρωτοβουλία τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος (²) εἴτε αἰτήσεϊ ἑταιριῶν παραγωγῆς σιμέντου ἢ λατομείων, ὡς καὶ συστηματικῇ ἔρευνα ἐπὶ τῆς θηραϊκῆς γῆς, ἣτις συνεχίζεται(³). Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ γενομένων πειραμάτων ὑπερβαίνει τὰ 45.000, τὰ δὲ ἐκδοθέντα ἐπίσημα πιστοποιητικὰ ποιότητος ἀνέρχονται εἰς 2433, ἔναντι τῶν ὁποίων εἰσπεράχθησαν, ὡς τέλη δοκιμασίας, ὑπὲρ τὰς 600.000 δρχ. εἰς ὄφελος τῆς ἰδίας τοῦ ἰδρύματος περιουσίας. Ὁ διεθυντῆς τοῦ ἐργαστηρίου, μετασχὼν τὸ 1931 τοῦ διεθνoῦς συνεδρίου δοκιμασίας ὑλικῶν τῆς Ζυρίχης (⁴) ἐνεκαίνιασε στενὴν ἔκτοτε συνεργασίαν μετὰ τῶν συναφῶν ἐργαστηρίων τῆς Ρώμης, καὶ τῆς Πίζης ἐσχάτως δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Τιμισοάρα Ρουμανίας. Ἡ σημερινὴ κατεύθυνσις τοῦ ἐργαστηρίου ἀποβλέπει εἰς τὸν πλήρη ἐξοπλισμὸν αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δοκιμασίαν τῶν μετάλλων, κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ὁποίαν ἐγένοντο ἤδη τὰ πρῶτα βήματα.

14.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΒΟΤΑΝΙΚΗΣ

Διευθυντής: καθηγητῆς

Ἐπιμελητής:

Βοηθός:

I. ΠΟΛΙΤΗΣ

Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κ. ΛΙΑΠΗΣ

Ἰδρύθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1920 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ I. Πολίτου, ὅστις καὶ ἀνέλαβεν ἔκτοτε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ. Τὸ ἐργαστήριον, ἐγκατασταθὲν κατ' ἀρχὰς προσωρινῶς εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῶν προσηρτημένων εἰς τὰς ἀνωτάτας σχολῶν τοῦ ΕΜΠ, μετεφέρθη τὸ 1927 εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ νέου κτιρίου τοῦ Πολυτεχνείου, ὅπου καταλαμβάνει σήμερον τρεῖς αἰθούσας. Εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ τὰ ἀπαραίτητα ὄργανα, σκευὴ καὶ συλλογὰς καὶ βαθμιαίως πλουτίζεται διὰ νέων τοιούτων ὥστε ἡ ἐν αὐτῷ γενομένη ἀσκησις τῶν σπουδαστῶν χημικῶν μηχανικῶν συνισταμένη εἰς ἀνατομικάς, βιοχημικάς καὶ φυσιολογικάς ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν φυτῶν, νὰ καθίσταται ὀλονὲν ἀρτιωτέρα. Παρὰλλήλως πρὸς τὴν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ πρακτικὴν ἀσκησιν τῶν σπουδαστῶν, διεξήχθησαν καὶ διεξάγονται ἐν αὐτῷ ποικίλαι ἐπιστημονικαὶ ἐρευναι ἐπὶ τῶν φυτῶν, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουσι ἀνακοινωθῆ κατὰ καιροὺς εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ δημοσιευθῆ εἰς τὸ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδόμενον περιοδικόν.

(2) «Τὰ ἑλληνικὰ σιμέντα καὶ ἡ θηραϊκὴ γῆ»: ἔκδοσις ΤΕΕ, 1932.

(3) «Ἔργα»: τεύχος 102 τῆς 30/8/1932.

(4) Βλ. «Πρακτικὰ Συνεδρίου δοκιμασίας ὑλικῶν», τόμος I σελ. 886,908, II σελ. 516,526.

15.— ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΦΥΣΙΚΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΧΗΜΕΙΑΣ

Διευθυντής: καθηγητής

Π. ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Ἐπιμελητής:

Α. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο εἶναι τὸ νεώτερον τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων τοῦ ΕΜΠ καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐπιστημονικῶς λειτουργήσαν ἐν Ἑλλάδι. Ἰδρυθὲν τὸ 1922, ἅμα τῇ πληρώσει τῆς ἀντιστοιχοῦ καθηγητικῆς ἔδρας, δὲν κατέστη δυνατόν νὰ λειτουργήσῃ ἐλλείψει ἐπαρκῶν πιστώσεων εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοῦ 1924. Πρῶτος διευθυντής αὐτοῦ διορίσθη ὁ καὶ σήμερον διευθύνων τὸ ἐργαστήριον καθηγητής. Ἀπὸ 1930 εὐρίσκεται ἐγκατεστημένον εἰς ἴδιον περίπτερον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Πολυτεχνείου. Ὁ ἐξοπλισμὸς αὐτοῦ εἰς ὄργανα καὶ συσκευάς εἶναι ἐλλιπής, βραδέως συμπληρούμενος διὰ τῶν ἐτησίων μικρῶν πιστώσεων, δι' ὃ καὶ δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ χωρήσῃ εἰς ἐκτεταμένας ἐπιστημονικὰς ἐργασίας. Ἡ δρᾶσις αὐτοῦ κυρίως συνίσταται εἰς τὴν ἀσκήσιν ἰῶν σπουδαστῶν τῆς ἀνωτάτης σχολῆς χημικῶν-μηχανικῶν, ἦν καὶ ἐξυπηρετεῖ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ. Οὐχ ἦττον διεξήχθησαν ἐν αὐτῷ ἤδη ἀρκεταὶ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ γλοιώδους τοῦ αἵματος καὶ ἐπὶ μεταλλικῶν χρωστικῶν καὶ τῆς τήξεως τοῦ βοξίτου καὶ τοῦ χρωμίτου, διεξάγονται δὲ ἀπὸ μακροῦ ἀναλύσεις λιγνιτῶν καὶ συστηματικαὶ ἔρευναι ἐπὶ σακχαροτεύτων ὡς καὶ προκαταρκτικαὶ τοιαῦται περὶ βαφικῆς καὶ ἀπορροφήσεως, ὀφειλόμεναι τὸ μὲν εἰς τὸν καθηγητὴν-διευθυντὴν τοῦ ἐργαστηρίου, τὸ δὲ εἰς τὸν ἐπιμελητὴν αὐτοῦ.

16.— ΑΕΡΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΔΟΚΙΜΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΩΝ

Διευθυντής: καθηγητής

Φ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο, προοριζόμενον νὰ παράσχη τὴν ἀπαραίτητον πρακτικὴν κατάρτιον εἰς τοὺς σπουδαστὰς μηχανολόγους καὶ μηχανολόγους ἀεροπορίας, ἰδρύθη μὲν ἐν ἔτει 1930 διὰ τοῦ νόμου 4785, δὲν ἐλειτούργησεν ὁμως ἀκόμη, καθ' ὅσον ἐπὶ τριετίαν ὀλόκληρον δὲν ἐχορηγήθησαν αἱ ὑπὸ τοῦ ἰδρυτικοῦ νόμου ὀριζόμεναι ἐτήσια κρατικὰ πιστώσεις, μόλις κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ἐν μέρει καταβλήθεισαι. Σήμερον εὐρίσκεται ὑπὸ ἐγκατάστασιν, ἐκ δὲ τῶν προβλεπομένων δοκιμαστηρίων ὀργάνων μετρήσεως, ἔχει μέχρι τοῦδε ἐγκατασταθῆ ἐν δοκιμαστήριον ὑψομετρικῶν ὀργάνων. Ἐναρξίς κανονικῆς αὐτοῦ λειτουργίας θὰ γίνῃ εὐθὺς ὡς προσληφθῆ τὸ ἀπαραίτητον προσωπικόν (εἰς ἐπιμελητὴς καὶ εἰς τεχνίτης), τοῦ ὁποίου παντελῶς στερεῖται σήμερον.

Υ. ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΡΓΟΔΗΓΩΝ (ΣΕΡ) ΤΟΥ ΕΜΠ

§ Α.— ΙΔΡΥΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τὴν ἀνάγκην τῆς ἰδρύσεως τῶν Σχολείων τούτων τῆς Μέσης Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως κατέστησεν ἐπιτακτικὴ ἢ ἔλλειψις μέσου τεχνικοῦ προσωπικοῦ, αἰσθητοτέρα ὁσημέραι γινομένη κατόπιν τῆς θαλασσίας προόδου, ἣν ἐσημείωσεν ἡ ἀνωτάτη παρ' ἡμῖν τεχνικὴ ἐκπαίδευσις καὶ ἣτις ἤρυνε τὸ ἀνεκάθευ ἤδη ὑπάρχον μέγα κενὸν μεταξὺ τοῦ ἀνωτάτου τεχνικοῦ καὶ τοῦ κατωτέρου ἐκτελεστικοῦ προσωπικοῦ. Ὁ ἀείμνηστος διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου Ἄγγελος Γκίνης, κατιδὼν τὴν ἀνάγκην οὐ μόνον τῆς συστάσεως μέσων τεχνικῶν σχολῶν, πληρουσῶν τὸ κενὸν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Πολυτεχνείου ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τούτων, εἰσηγήθη τὴν εἰς τὸν νόμον 388 τοῦ 1914 προσθήκην διατάξεως, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ἰδρύθησαν ἀρχικῶς δύο εἰδικὰ σχολεῖα διευτοῦς φοιτήσεως, τὸ τῶν «*Εργοδηγῶν*» καὶ τὸ τῶν «*Γεωμετρῶν*», εἰς ἃ βραδύτερον προσετέθη καὶ εἰδικὸν σχολεῖον τηλεγραφητῶν· τὰ τρία ταῦτα σχολεῖα, ὀργανωθέντα διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου 1916 διατάγματος ὡς προσηρημένα εἰς τὸ ΕΜΠ καὶ λειτουργήσαντα ὑπὸ τὸν τύπον τοῦτον ἐπὶ μίαν μόνην ἑλλειπῆ διετηρίδον (ἀπὸ Μαρτίου 1916 μέχρι Σεπτεμβρίου 1917), κατηγορήθησαν, ἢ συνεχωνεύθησαν εἰς νέον τύπον, διὰ τοῦ νόμου 980 τῆς 24 Νοεμβρίου 1917, εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου διὰ μὲν τοῦ διατάγματος τῆς 18 Νοεμβρίου 1917 συνεστάθησαν:

1) Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν-Γεωμετρῶν, προσηρημένον παρὰ τῆ ἀνωτάτη σχολῇ Πολιτικῶν Μηχανικῶν

2) Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν-Μηχανουργῶν προσηρημένον παρὰ τῆ ἀνωτάτη σχολῇ Μηχανολόγων-Ἡλεκτρολόγων. Διὰ δὲ τοῦ διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου 1919 συνεστάθη:

3) Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν Χημικῆς καὶ Μεταλλευτικῆς βιομηχανίας—διαιρεθὲν διὰ νεωτέρου διατάγματος εἰς δύο σχολεῖα—προσηρημένον παρὰ τῆ ἀνωτάτη σχολῇ Χημικῶν Μηχανικῶν (μὴ λειτουργήσαν).

Συνεστάθησαν ἐπίσης διὰ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 7 Αὐγούστου 1919:

4) Εἰδικὸν σχολεῖον Γεωμετρῶν (μὴ λειτουργήσαν) καὶ

(*) Χάριν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀρτιωτέρας ἀπεικονίσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι παρεχομένης τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ, εἰδικῶς ἐν προκειμένῳ, τῆς μέσης τοιαύτης, ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐν τῷ μέρει Α' (σελ. 59 καὶ 65/66) ἀναφερομένων περὶ σχολείων ἐργοδηγῶν τοῦ ΕΜΠ, παρατεθῆ ἐνταῦθα ἐν σύντομον ἱστορικῶν ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως, τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ λειτουργίας τῶν σχολείων τούτων, ἀπαραίτητον διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου περὶ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου κεφαλαίου καὶ τὴν ἐπακριβῆ γνῶσιν τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς συντελεσθείσης ἐξελξεως τοῦ χρησιμωτάτου τούτου δορυφόρου τῶν ἀνωτάτων σχολῶν.

5) Εἰδικὸν σχολεῖον Σχεδιαστῶν, προσαρτηθέντα ἀμφότερα εἰς τὴν ἀνωτάτην σχολὴν Τοπογράφων Μηχανικῶν.

Τὰ σχολεῖα ταῦτα, τιλοφορηθέντα ἀρχικῶς «Προσηρημένα Σχολεῖα τοῦ Ε.Μ. Πολυτεχνείου», μετωνομάσθησαν βραδύτερον εἰς «Σχολεῖα Ἐργοδηγῶν (ΣΕΡ) τοῦ ΕΜΠ» διὰ τοῦ νόμου 4785 τοῦ 1930. Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν εἰς μὲν τὰ τρία πρῶτα ὠρίσθη διὰ τοῦ ἰδρυτικοῦ νόμου τετραετής, μετατραπέισα δὲ εἰς τριετῆ διὰ τοῦ Ν. Δ. τῆς 7 Αὐγούστου 1919, ἐπανεθεσπίσθη τετραετής διὰ τοῦ Ν. Δ. τῆς 29 Νοεμβρίου 1922, εἰς δὲ τὸ σχολεῖον Σχεδιαστῶν, ὀρισθεῖσα κατ' ἀρχὰς διετής, μετετράπη βραδύτερον εἰς τριετῆ.

Κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν τὰ Σχολεῖα ταῦτα ἐτέλουν ὑπὸ τὴν ἄμεσον διοίκησιν τοῦ κέντρου ἑκάστου τούτων προϊόστατο ὁ κοσμητὸρ τῆς ἀντιστοίχου ἀνωτάτης σχολῆς, διευθύνων καὶ ρυθμίζων τὴν ἐν τῷ σχολεῖῳ ἐν γένει ἐργασίαν, ἣ δ' ἐν αὐτοῖς διδασκαλία ἀνετίθετο κατὰ προτίμησιν εἰς καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Ἡ ἀνάγκη ὅμως ὅπως τὰ Σχολεῖα ἀποκτήσωσιν ἰδιότυπον καὶ ἀπὸ θεωρητικῆς καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως σύστημα διδασκαλίας, ἐπέβαλε τὴν διδακτικὴν αὐτῶν ἀποκέντρωσιν, συντελεσθεῖσαν διὰ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 7 Αὐγούστου 1919, δι' οὗ καθωρίσθη ἴδιον διὰ τὰ Σχολεῖα διδακτικὸν προσωπικόν. Ἀφ' ἐτέρου τὸ ἐπίπνον καὶ δυσχερὲς τῆς διοικήσεως τούτων κατέστησεν ἐπιβεβλημένην καὶ τὴν μερικὴν διοικητικὴν αὐτῶν ἀποκέντρωσιν, οὕτω δὲ διὰ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 27 Μαρτίου 1923 καὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ τούτου διατάγματος τῆς 14 Ἀπριλίου 1923, συνεστήθη θέσις διευθυντοῦ τῶν σχολείων, ἐθεσπίσθη διάταξις περὶ συστάσεως πειθαρχικοῦ συμβουλίου καὶ συνεκροτήθη εἰς σῶμα ὁ σύλλογος τῶν καθηγητῶν διὰ τῆς διοικητικῆς ταύτης μεταρρυθμίσεως, σημειωσάσης σπουδαῖον σταθμὸν εἰς τὴν πρόδον τῶν σχολείων, ταῦτα, τελούντα πάντοτε ἐν ὀργανικῇ ἐνότητι πρὸς τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον, ἐτέθησαν ὑπὸ ἐνιαίαν διεύθυνσιν, ἐκπροσωποῦσαν ταῦτα καὶ εἰσηγουμένην παρὰ τῷ Πρυτάνει καὶ τῇ Συγκλήτῳ τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν Σχολείων γνώμας καὶ ἀποφάσεις τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν τῶν.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1923 διατάγματος, μεταγενεστέρων τοιούτων καὶ τοῦ νόμου 5860, τὰ τῆς διδασκαλίας, διοικήσεως καὶ τῆς ἐν γένει διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας προσηρμύσθησαν πληρέστερον πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Τέλος δι' εἰδικοῦ ἄρθρου (8ου) τοῦ νόμου 5860 (1933) ἐθεσπίσθη καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ κατοχύρωσις τῶν ἀποφοίτων τῶν ΣΕΡ.

Πρὸς συμμλήρωσιν τῆς συντόμου ταύτης ἐπισκοπήσεως παρατίθεται ἀκόμη ἀριθμητικὸς πίναξ τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν σχολείων, καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποφοιτησάντων ἐξ αὐτοῦ πτυχιούχων, μετὰ τῆς ἀναλόγου εἰδικότητος αὐτῶν.

Σχολικόν έτος άποφοιτήσεως	Έργοδηγοί- γεωμέτραι	Έργοδηγοί- μηχανουργοί	Έργοδηγοί- σχεδιασταί
1917—1920	—	—	—
1920—1921	3	—	2
1921—1922	9	3	1
1922—1923	4	2	—
1923—1924	3	—	1
1924—1925	8	6	1
1925—1926	9	2	5
1926—1927	9	6	6
1927—1928	15	2	3
1928—1929	19	2	10
1929—1930	23	5	9
1930—1931	27	5	6
1931—1932	15	4	18
1932—1933	28	2	14

§ Β.—ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡ—ΕΔΡΑΙ—ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

1.—ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡ

Ο ήδη ισχύων οργανισμός τών ΣΕΡ διέπεται υπό τών εξής έν συντομία διατάξεων (1):

Τά σχολεία Έργοδηγών άποτελοῦσιν οργανικόν τμήμα τοῦ Ε.Μ. Πολυτεχνείου, εκπροσωπούμενον υπό τοῦ διευθυντοῦ αὐτῶν. Διευθυντής τών ΣΕΡ διορίζεται διά διατάγματος ἐπί τριετεί θητεία, εἰς τών καθηγητῶν αὐτῶν, ἐκλεγόμενος υπό τῆς Συγκλήτου μετά γνώμην τοῦ συλλόγου τών καθηγητῶν. Τήν Παιδαρχικήν ἐξουσίαν έν τοῖς σχολείοις άσκει τὸ Παιδαρχικόν Συμβούλιον, συγκροτούμενον ἐκ τοῦ διευθυντοῦ, ὡς προέδρου, καί τριῶν καθηγητῶν τών σχολείων, διοριζομένων υπό τοῦ πρυτάνεως ἐπί διετεί θητεία.

Οἱ έν τοῖς σχολείοις διδάσκοντες καθηγηταί άπαρτίζουν τόν σύλλογον τών καθηγητῶν, οὔ προεδρεύει ὁ διευθυντής. Αἱ τήν έν γένει λειτουργίαν τών σχολείων διέπουνσιν διατάξεις ῥυθμίζονται προτάσει τῆς συγκλήτου, μετά γνώμην τοῦ συλλόγου τών καθηγητῶν τών ΣΕΡ.

Τά ήδη λειτουργοῦντα σχολεία εἶναι:

- 1) Σχολεῖον Έργοδηγῶν—Γεωμετρῶν,
- 2) Σχολεῖον Έργοδηγῶν—Μηχανουργῶν,
- 3) Σχολεῖον Έργοδηγῶν—Σχεδιαστῶν.

(1) Νόμοι: 980, 3940, 4785, 4801, 5860, 5981. Ν. διατάγματα: 7/8/1919, 29/11/1922, 28/3/1923. Π. διατάγματα: 30/8/1928, 5/7/1929, 27/4/1930, 31/3/1931, 19/10/1931, 20/1/1933, 5/1/1934, 21/4/1934. Διατάγματα: 14/4/1923, 1/12/1923.

Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν ὄρισται τετραετῆς εἰς τὰ δύο πρῶτα, τριετῆς δὲ εἰς τὸ τρίτον.

Δεκτοὶ πρὸς κατάταξιν εἰς τὴν πρώτην τάξιν γίνονται κατόπιν ἐπιτυχῶν εἰσιτηρίων ἑξετάσεων οἱ κεκτημένοι ἐνδεικτικὸν τοῦλάχιστον δευτέρας γυμνασιακῆς τάξεως καὶ ἔχοντες ἡλικίαν 15—19 ἐτῶν. Ἀποφάσει τῆς συγκλήτου, μετὰ γνώμην τοῦ συλλόγου τῶν Καθηγητῶν, δύνανται νὰ γίνωσι δεκτοὶ καὶ ἀνωτέρας ἡλικίας σπουδασταί.

Ἡ εἰσιτήριος δοκιμασία ἐνεργεῖται ἐπὶ τῶν ἑξῆς μαθημάτων :

- 1) τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης
- 2) τῶν Μαθηματικῶν (πρακτικὴ ἀριθμητικὴ καὶ πρακτικὴ γεωμετρία)
- 3) τῆς Καλλιγραφίας (διὰ τοὺς σχεδιαστάς).

Αἱ προαγωγικαὶ καὶ ἐπὶ πτυχίῳ ἑξετάσεις διεξάγονται κατ' Ἰούνιον, αἱ δὲ ἐπαναληπτικαὶ ἢ συμπληρωματικαί, ὡς καὶ αἱ εἰσιτήριοι, κατὰ Σεπτέμβριον τῶν ἑξετάσεων ἀποκλείονται οἱ μὴ ἐκπληρώσαντες τὰς πρὸς τὸ ἴδρυμα ὑποχρεώσεις αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ σχόντες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἀριθμὸν ὡραίων ἀπουσιῶν μετίζονα τοῦ $\frac{1}{4}$ τοῦ συνόλου τῶν κατὰ τὸ ἔτος ὡρῶν διδασκαλίας καὶ ἀσκήσεων. Εἰς τοὺς εὐδοκίμως τὰς ἀπολυτηρίους αὐτῶν ἑξετάσεις ὑποστάντας παρέχεται πτυχίον Ἐργοδηγοῦ μετὰ χαρακτηρισμοῦ τῆς ἀντιστοίχου εἰδικότητος. Πτυχιούχος τῶν ΣΕΡ εἰδικότητος, δύνανται νὰ ἀποκτήσῃ πτυχίον καὶ ἐτέρας εἰδικότητος μετὰ συμπληρωματικὴν σπουδὴν, ἧς αἱ λεπτομέρειαι κανονίζονται ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν.

Οἱ πτυχιούχοι τῶν ΣΕΡ κέκτηνται τὸ δικαίωμα τῆς φοιτήσεως εἰς τὰς ἀντιστοίχους ἀνωτάτας σχολὰς τοῦ ΕΜΠ, κατόπιν εὐδοκίμων εἰσιτηρίων ἑξετάσεων.

Ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις τῶν σπουδαστῶν τῶν ΣΕΡ παρέχεται δωρεὰν ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ΕΜΠ.

Οἱ εἰς τὰς τεχνικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας δημοσίου, νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, δήμων καὶ κοινοτήτων προσλαμβανόμενοι τεχνικοὶ ὑπάλληλοι, ἐφόσον δὲν ἀπαιτεῖται δίπλωμα ἀνωτάτης τεχνικῆς σχολῆς, δέον ἀπαραιτήτως νὰ κέκτηνται πτυχίον τῶν ΣΕΡ, ἢ ὁμοταγοῦς σχολῆς τῆς ἀλλοδαπῆς.

2.—ΕΔΡΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΥΠΑΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑΣ

Τὰ ἐν τῇ δευτέρῃ στήλῃ γράμματα δηλοῦσιν :

Γ : Σχολεῖον Ἐργοδηγῶν-Γεωμετρῶν
 Μ : > > Μηχανουργῶν
 Σ : > > Σχεδιαστῶν

ΕΔΡΑΙ—ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑ- ΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
1) Τῶν Μαθηματικῶν α) Ἀριθμητικὴ β) Ἐπίπεδος γεωμετρία γ) Στερεὰ γεωμετρία δ) Στοιχειώδης Ἀλγεβρα ε) Ἐπίπεδος Τριγωνομετρία στ) Εἰσαγωγή εἰς τὰ στοιχεῖα τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν	Γ., Μ., Σ. Γ., Μ., Σ. Γ., Μ., Σ. Γ., Μ., Σ. Γ., Μ., Σ. Γ., Μ.	Δ. Κυριλλόπουλος
2) Τῆς Παραστατικῆς γεωμετρίας α) Παραστατικὴ γεωμετρία β) Στοιχεῖα Προοπτικῆς	Γ., Μ. Σ.	Γ. Ζιλλιερόν
3) Τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς Ἱστορίας α) Ἑλληνικὴ γλῶσσα β) Ἱστορία	Γ., Μ., Σ. Γ., Μ., Σ.	Ἀ. Καθάρειος
4) Τῆς Γενικῆς Πειραματικῆς Χη- μείας, χημικῆς τεχνολογίας καὶ μεταλλουργίας α) Γενικὴ πειραματικὴ Χημεία β) Χημικὴ τεχνολογία γ) Μεταλλουργία	Γ., Μ. Γ., Μ. Μ.	Γ. Σοφιανόπουλος
5) Τῆς Φυσικῆς, Ὄρυκτολογίας- Πετρογραφίας καὶ Γεωγραφίας α) Φυσικὴ β) Ὄρυκτολογία - πετρογραφία γ) Γεωγραφία	Γ., Μ. Γ., Μ. Γ., Μ., Σ.	Γ. Γεώργας

ΕΔΡΑΙ—ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ Α ΔΙΑΔ- ΣΚΟΝΤΑΙ	ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ
6) Τῆς Τεχνικῆς Μηχανικῆς α) Στοιχεῖα μηχανικῆς β) Ἄντοχὴ τῶν ὑλικῶν γ) Ἐφαρμοσμένη στατικὴ δ) Σιδηροπαγῆς σκυρόδεμα	Γ., Μ. Γ., Μ. Γ., Μ. Γ.	Δ. Παπαλεονάρδος
7) Τῆς Οἰκοδομικῆς καὶ Ἀρχιτε- κτονικῆς α) Οἰκοδομικὴ β) Στοιχεῖα Ἀρχιτεκτονικῆς	Γ. Γ.	Θ. Παπαθεοδώρου
8) Τῆς Τοπογραφίας α) Τοπογραφία β) Τοπογραφικαὶ ἀσκήσεις ἐπι- τοῦ πεδίου	Γ. Γ.	Π. Μεσολωρᾶς
9) Τῆς Γεφυροδοποιίας καὶ Σι- δηροδρομικῆς α) Ὀδοποιΐα β) Γεφυροποιΐα γ) Σιδηροδρομικὴ	Γ. Γ. Γ.	Ἀποβιῶσαντος κατὰ Σε- πτέμβριον 1934 τοῦ καθη- τοῦ Α. Μπούμη, ἡ ἔδρα παραμένει προσωρινῶς κενή.
10) Τῶν Ὑδραυλικῶν καὶ λιμενι- κῶν ἔργων α) Στοιχεῖα ὑδραυλικῆς β) Ὑδραυλικά ἔργα γ) Λιμενικά ἔργα	Μ. Γ. Γ.	Α. Κοριζῆς
11) Τῆς Ἠλεκτροτεχνίας α) Ἠλεκτροτεχνία β) Ἀσκήσεις ἐν τῷ ἠλεκτρικῷ ἔργοστασίῳ	Μ. Μ.	Ι. Βέρροιος
12) Τῆς Μηχανολογίας α) Τριβαί, ἀπλαῖ μηχαναί, μετα- φορὰ ἔργου καὶ κινήσεως, δυναμόμετρα, ἀντλῖαι β) Ὑδροκινητῆρες, ἀεροκινητῆ- ρες, θερμοκινητῆρες	Γ., Μ. Μ.	Σ. Βελεγοῆς

ΕΔΡΑΙ—ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΣ Α ΔΙΔΑ- ΣΚΟΝΤΑΙ	Κ Α Θ Η Γ Η Τ Α Ι
13) Τῆς Κατασκευῆς μηχανῶν α) Στοιχεῖα μηχανῶν β) Ἀνυψωτικαὶ μηχαναὶ γ) Λέβητες, ἀτμάμαξαι δ) Πρακτικαὶ ἀσκήσεις ἐν τῷ μηχανουργεῖῳ	Μ. Μ. Μ. Μ.	Κ. Κεφάλας
Τὰ ἀνωτέρω μαθήματα συνοδεύονται ὑπὸ ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν, τὰ δὲ εἰς τὰς ἐδρας 1,2,6,7,8,9,10,13 ὑπαγόμενα καὶ ὑπὸ σχεδίων, διδασκομένων ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν.		
ΙΔΙΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΕΙΣ		ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
1) Γενικαὶ σχεδιάσεις α) Γραμμογραφία β) Ἀρχιτεκτονικὰ διαγράμματα γ) Τοπογραφικὰ διαγράμματα δ) Μηχανουργικὰ διαγράμματα 2) Καλλιγραφία 3) Ἐλευθερογραφία	Γ., Μ., Σ. Γ., Σ. Γ., Σ. Μ., Σ. Γ., Μ., Σ. Γ., Μ., Σ.	Ἰ. Ἰατροῦ » » } ἐποπτεία » » } τῶν ἀρμοδίων » » } καθηγητῶν Ἰ. Ἰατροῦ » »

3.— ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΡΟΙΟΣ

ΠΡΟΪΚΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ : Ι. ΒΕΡΡΟΙΟΣ, Σ. ΒΑΛΕΤΡΗΣ,

Γ. ΖΙΔΙΕΡΩΝ καὶ Θ. ΠΑΠΑΘΕΩΔΩΡΟΥ

4.— ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Καθηγητῆς τῶν σχολείων ἐργοδηγῶν τοῦ Ε.Μ. Πολυτεχνείου διορίζεται ὁ ἔχων δίπλωμα ἀνεγνωρισμένης ἀνωτάτης τεχνικῆς σχολῆς ἢ Πανεπιστημίου καὶ ἐπὶ πενταετίαν τοῦλάχιστον ἐξασκήσας τὸ ἐπάγγελμα ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐιδικότητός του. Ὁ διορισμὸς γίνεται διὰ διατάγματος, ἀποφάσει τῆς συγκλήτου καὶ μετὰ γνώμην τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν τῶν ΣΕΡ.

Αἱ ἐδραι καθηγεσίας καὶ διὰ τὰ τρία σχολεῖα ἔχουσι ὀρισθῆ εἰς 13 ἐν συνόλῳ. Θέσεις βοηθητικοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ΣΕΡ δὲν ἔχουσι θεσπισθῆ, τῆς σχετικῆς διδασκαλίας ἀνατιθεμένης εἰς διδασκάλους τῶν ἀνωτάτων σχολῶν.

Εἰς τὸν κατωτέρω παρατιθέμενον βιογραφικὸν πίνακα τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, τηρεῖται, κατὰ τὴν διαδοχικὴν ἀναγραφήν τῶν ὀνομάτων, ἡ σειρὰ ἀρχαιότητος τῶν κ. κ. καθηγητῶν.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Μ. ΚΥΡΙΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητής τῶν «Μαθηματικῶν» (1918) (*)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀνδριτσαινῇ τὸ 1878. Ἀριστοῦχος διδάκτωρ μαθηματικῆς σχολῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1902—1909 καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν εἰς δημόσια σχολεῖα μέσης ἐκπαιδεύσεως. 1909—1923 ἐπιμελητὴς ἀνωτέρας ἀναλύσεως ἐν τῷ ΕΜΠ. 1923—1933 διευθυντὴς τῶν ΣΕΡ. Ἀπὸ 1926 καθηγητὴς τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν καὶ ἐν τῇ σχολῇ ΤΤΤ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: βραβεῖον ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου διὰ μελέτην «περὶ κεντρικῶν κινήσεων», μαθηματικαὶ πραγματεῖαι κ. ἄ.

Διεύθυνσις: Μιαοῦλη 3

Ἀθῆναι

ΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Καθηγητὴς τῶν «Ὑδραυλικῶν καὶ Λιμενικῶν Ἔργων» (1919)

Ἐγεννήθη ἐν Πόρῳ τὸ 1883. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. ΕΜΠ 1903. 1904 μηχανικὸς ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν Θεσσαλίᾳ. 1904—1919 μηχανικὸς καὶ εἰτα ἐπιθεωρητὴς καὶ τμηματάρχης ὑδραυλικῶν ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Μηχανικὸς τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τράπεζης.

Διευθύνσεις: Ἐθνικὴ Κτηματικὴ Τράπεζα Σταδίου 22
Ἀετίου 31 Τηλ. 80-236

Ἀθῆναι

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΠΑΠΑΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Καθηγητὴς τῆς «Τεχνικῆς Μηχανικῆς» (1919)

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τὸ 1891. Πολιτικὸς μηχανικὸς, διπλ. ΕΜΠ 1912. 1912—1915 παρὰ τῇ στρατιωτικῇ τεχνικῇ ὑπηρεσίᾳ (μελέτη καὶ κατασκευὴ στρατιωτικῶν κτιρίων). 1915—1923 μηχανικὸς καὶ εἰτα νομομηχανικὸς δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας (γραφεῖα ἀποξηράνσεως ἑλῶν, ὁδοποιίας, στατικοῦ ἐλέγχου κατασκευῶν, 1920—1921 νομομηχανικὸς Ἐβρου). 1922—1932 τεχνικὸς σύμβουλος παρὰ τῇ ἀνώνυμῳ τεχνικῇ ἐταιρίᾳ «Ἐργοληπτικῇ» (μελέτη καὶ ἐκτελέσεις οἰκοδομικῶν καὶ δημοσίων ἐν γένει ἔργων). Ἀπὸ 1932 συνεργάζεται εἰς τὴν ἐκπόνησιν τῆς ὀριστικῆς μελέτης τῶν ὑπονόμων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς παρὰ τῇ «Α.Ε. κατασκευῆς ὑπονόμων». 1925 Ἐδημοσίευσεν ἐν λιθογράφῳ «Σημειώσεις Τεχνικῆς Μηχανικῆς».

Διευθύνσεις: Α.Ε. Κατασκευῆς ὑπονόμων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, Σταδίου 22 Τηλ. 22-467
Σολωμοῦ 55α Τηλ. 24-059

Ἀθῆναι

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δ. ΒΕΛΕΓΡΗΣ

Καθηγητὴς τῆς «Μηχανολογίας» (1919)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1891. Μηχανολόγος μηχανικὸς, διπλ. ΕΜΠ 1917. 1917 μηχανικὸς «Ἐταιρίας Μελετῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων». 1917—1919 μηχανικὸς ἑλέσως σιδηροδρόμων Θεσσαλίας. 1919—1928 μηχανικὸς παρὰ τῇ Διευθύνσει Σιδηροδρόμων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. 1928—1933 ἀρχιμηχανικὸς ἐκμεταλλεύσεως «Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρίας Μεταφορῶν».

Διεύθυνσις: Ἀχαρνῶν 159

Ἀθῆναι

(*) Ἐν παρενθέσει σημειοῦται ἡ χρονολογία διορισμοῦ ἐκάστου τῶν καθηγητῶν.

ΓΑΣΤΩΝ Α. ΖΙΛΛΙΕΡΩΝ

Καθηγητής τῆς «Παραστατικῆς Γεωμετρίας» (1919)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1886. Ἀρχιτέκτων, διπλ. Eidgenössische Technische Hochschule Zürich 1911. 1915—1926 ἀρχιτέκτων δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. 1918—1921 ἐπιμελητὴς ἔδρας «ἀρχιτεκτονικῶν συνθέσεων» ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἐμελέτησε καὶ ἐξετέλεσε ἀριθμὸν σοβυρῶν οἰκοδομικῶν ἔργων, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν.

Διεύθυνσις: Σμολένσκη 28

Νέον Φάληρον

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΘΑΡΕΙΟΣ

Καθηγητὴς τῆς «Ἑλληνικῆς γλώσσης» καὶ τῆς «Ἱστορίας» (1920)

Ἐγεννήθη ἐν Κορινθίᾳ τῷ 1872. Πτυχιούχος φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1898. 1898—1920 καθηγητὴς εἰς δημόσια σχολεῖα μέσης ἐκπαιδύσεως, σχολάρχης, καθηγητὴς γυμνασίου, ἐπιθεωρητὴς ἐκπαιδύσεως ἐν Ἠλείῳ. τέλος γυμνασιάρχης. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐκδόσεις ἐλλήνων καὶ λατίνων συγγραφέων. ἔκδοσις «ἑλληνικῆς γραμματολογίας» κ. ἄ.

Διεύθυνσις: Ὁδὸς Χάρητος 42

Ἀθήναι

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΕΦΑΛΑΣ

Καθηγητὴς τῆς «Κατασκευῆς Μηχανῶν» (1921)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1894. Μηχανολόγος μηχανικός, διπλ. ΕΜΠ 1917.

Διεύθυνσις: Σχολεῖα Ἐργοδηγῶν

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΕΡΡΟΙΟΣ

Καθηγητὴς τῆς «Ἠλεκτροτεχνίας» (1922)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1894. Μηχανολόγος μηχανικός, διπλ. ΕΜΠ 1915. 1917—1922 ἐπιμελητὴς ἔδρων ἠλεκτροτεχνίας καὶ κατασκευῆς μηχανῶν ἐν τῷ ΕΜΠ, εἶτα ἐπιμελητὴς ἔδρας ἠλεκτροτεχνίας. Ἀπὸ 1933 διευθυντὴς τῶν ΣΕΡ. Ἐμελέτησε καὶ ἐξετέλεσε ἠλεκτρικὰ δίκτυα, ἠλεκτρικὰς ἐγκαταστάσεις παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας καὶ κινήσεως ὡς καὶ μηχανολογικὰς ἐγκαταστάσεις πάσης φύσεως. Διετέλεσε τεχνικὸς σύμβουλος διαφόρων ἐταιριῶν, δήμων καὶ κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

Διεύθυνσις: Μάγερ 15

Ἀθήναι

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΜΕΣΟΛΩΡΑΣ

Καθηγητὴς τῆς «Τοπογραφίας» (1922)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1891. Πολιτικὸς μηχανικός, διπλ. ΕΜΠ 1912. 1913—

1915 παρά τῇ στρατιωτικῇ τεχνικῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἄπο 1915 μηχανικός καὶ εἰτα νομομηχανικός Α' δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας (μελέτη καὶ κατασκευὴ ὁδῶν). Μηχανικός ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου (μελέτη καὶ ἐκτέλεσις οἰκοδομικῶν ἔργων). 1922—1930 διηύθυνε τὸ γραφεῖον μονίμων ὁδοστρωμάτων Ἀθηνῶν (μελέτη καὶ ἐκτέλεσις διαρρυθμίσεως καὶ ἀσφαλτοστρώσεως ἀπασῶν τῶν ἐθνικῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν καὶ περιφερείας Ἀττικῆς). Ἄπο 1930 τεχνικός διευθυντῆς Α.Ο.Ε. «Προμηθεὺς» ἀναδόχου κατασκευῆς ἔργων ἐθνικῆς ὁδοποιίας ἐπὶ πολυετῇ ἀδείᾳ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας δημοσίων ἔργων, ἐγκρίσει τοῦ συμβουλίου τῶν δημοσίων ἔργων.

Διευθύνσεις: Α.Ο.Ε. «Προμηθεὺς»
Πατησίων 128 α

Τηλ. 22-251
Τηλ. 80-687

Ἀθήναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητῆς τῆς «Γενικῆς Πειραματικῆς Χημείας, Χημικῆς Τεχνολογίας καὶ Μεταλλουργίας» (1923).

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1894. Πτυχιούχος τῆς σχολῆς φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, εἰτα δὲ συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Βιέννῃ. 1917—1923 ἐπιμελητῆς ἔδρας χημικῆς τεχνολογίας ἐν τῷ ΕΜΠ. 1920—1922 ἀξιωματικός, τεχνικός σύμβουλος παρά τῷ Ὑπουργείῳ Στρατιωτικῶν. 1925 καθηγητῆς τῆς ἐμπορευματολογίας ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ οἰκονομικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἐπιστημῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐδημοσίευσε πρωτοτύπους ἐργασίας ἐπὶ τῶν ὑφανσίμων ὕλων κλπ.

Διεύθυνσις: Βερανζέρου 12 α

Τηλ. 21-983

Ἀθήναι

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Καθηγητῆς τῆς «Οἰκοδομικῆς καὶ Ἀρχιτεκτονικῆς» (1924)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1893. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. ΕΜΠ. 1915. 1915—1919 στρατιωτικός μηχανικός. 1919—1921 μηχανικός τεχνικῆς ἐταιρίας «ΜΑΞ» (οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι).

Διεύθυνσις: Ἀχαρνῶν 149

Τηλ. 80-435

Ἀθήναι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΑΣ

Καθηγητῆς τῆς «Γενικῆς Φυσικῆς καὶ Ὄρουκτολογίας-Πετρογραφίας» (1919)

Ἐγεννήθη ἐν Κορινθίᾳ τὸ 1894. Πτυχιούχος φυσικομαθηματικῆς σχολῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου (τμήμα φυσικῆς) 1917. 1923—1929 ἰδρυτῆς καὶ διευθυντῆς χημικοῦ ἐργαστηρίου τῶν ΣΕΡ.

Διεύθυνσις: Μαυρομματαίων 35

Ἀθήναι

**ΟΙ ΕΝ ΤΩ ΕΜΠ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ, ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ**

Γ'. ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ

Εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον μνημονεύονται ὄλοι οἱ διατελέσαντες διευθυνταὶ καὶ πρυτάνεις τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1844 καὶ ἐντεῦθεν, ἐποχῆς καθ' ἣν ἐπραγματοποιήθη ἢ ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον ἀναδιοργάνωσις τοῦ ἀπὸ 1836 λειτουργοῦντος ἤδη Σχολείου τῶν Τεχνῶν. Παραπλεύρως τοῦ ὀνόματος ἐκάστου ἐξ αὐτῶν σημειοῦται ἐν παρενθέσει ἢ περιόδος καθ' ἣν διετέλεσε διευθυντὴς ἢ πρύτανης.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΚΑΥΤΑΝΖΟΓΛΟΥΣ (1844—1862)

Ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1811. Ἀπελθὼν ἐξ Ἑλλάδος, νεαρῶτατος, ἄμ τῇ ἐκρήξει τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κατέφυγεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου καὶ διήνησεν τὰς πρῶτας σπουδὰς (Μασσαλία). Ἐσπούδασεν εἰτα ἀρχιτεκτονικὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Ρώμης. Τὸ 1833 ἔτυχε βραβείου εἰς τὸν διεθνὴ ἀρχιτεκτονικὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μιλάνου. Διεκρίθη ἐνωρίτατο ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, γενόμενος διαδοχικῶς μέλος τῶν Ἀκαδημιῶν Ρώμης, Βολωνίας, Πάρμας, Μιλάνου, Βενετίας, Λονδίνου, Λισσαβῶνος, Μαδρίτης, Βιέννης, Φιλαδελφείας. Τὸ 1844, κληθεὶς ἐν Ἀθήναις, διορίσθη πρῶτος ἑλληὴν διευθυντὴς τοῦ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀναδιοργανωθέντος «Σχολείου τῶν Τεχνῶν», θέσιν ἦν διετήρησε μέχρι τοῦ 1862. Ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἴδρυματος καὶ συνέβαλε μεγάλως εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ Πολυτεχνείου, τοῦ ὁποίου κατέστρωσε τὰ σχέδια. Πλὴν τῆς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν δράσεως αὐτοῦ, εἰργάσθη ἐπίσης λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν διακόσμησιν τῆς πρωτεύουσος καὶ ἄλλων πόλεων, δι' ὠραίων οἰκοδομῶν (Ἀρσάκειον, ναοὶ Ἁγ. Εἰρήνης, Ἁγ. Κωνσταντίνου, Ἁγ. Διονυσίου, Ἁγ. Ἀνδρέου ἐν Πάτραις, πλείστα ἰδιωτικαὶ οἰκοδομαί, σχέδιον πανελληνίου ἡρώου βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Καλῶν Τεχνῶν κλπ.). Ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἰδιοφυΐα, πολυτίμους δὲ προσήνεγκε ὑπηρεσίας εἰς τε τὸ ἴδρυμα καὶ τὴν ἐλληνικὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην. Ἀπεβίωσε ἐν Ἀθήναις τὸ 1885.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ (1865—1873)

Ἐγεννήθη τὸ 1816 ἐν Τριπόλει. Ἐξελθὼν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ ἐκ τῆς Καποδιστριακῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἐσπούδασεν εἰτα μαθηματικὰ καὶ θετικὰς ἐπιστήμας εἰς Παρισίους. Ἀπὸ 1846 ἐν Ἑλλάδι: 1846—1865 καθηγητὴς τῆς γεφυροποιίας ἐν τῇ σχολῇ Εὐελπίδων καὶ τῆς μηχανικῆς ἐν τῷ «Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν». Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰκοσαετίας ταύτης κατέλαβε διαφόρους βαθμοὺς ἐν τῷ στρατεύματι ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ, ἀποστρατευθεὶς τὸ 1878. 1865—1873 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου τῶν Τεχνῶν», εἰτα πρῶτος διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας δημοσίων ἔργων. Προήγαγε πολλαχῶς τὸ ἴδρυμα καὶ προώθησε σημαντικῶς, ὡς διευθυντὴς δημοσίων ἔργων, τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐν Ἑλλάδι (γέφυρα Εὐρίπου, ἔργα ὁδοποιίας κλπ.). Ἀπεβίωσε τὸ 1883.

Δ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ (1874—1877)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ (1877—1879)

Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ τὸ 1823. Ἐπεδόθη ἰδίως εἰς μελέτας ἱστορικᾶς, φιλολογικᾶς, ἐσπούδασε δὲ καὶ ζωγραφικὴν. Διετέλεσε δημοσιογράφος καὶ διευθυντὴς ἑφημερίδος, βουλευτὴς, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Μασσαλίᾳ καὶ Τεργέστη. 1877—1879 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου τῶν Τεχνῶν». Ἐξέδωκε πολλὰ ἱστορικά συγγράμματα, («ἱστορία τῶν Ἴονίων νήσων», «βυζαντινὴ τέχνη καὶ βυζαντινοὶ καλλιτέχναι»), ποιητικὰς συλλογὰς («ποιητικὴ συλλογὴ»), βιογραφίας κλπ. Ἀπεβίωσε τὸ 1905.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΣ (1879—1887 καὶ 1887—1901)

Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὸ 1830. Ἀποφοιτήσας τοῦ στρατιωτικοῦ σχολείου Εὐελπίδων τὸ 1853 ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, συνεπλήρωσεν εἰτα τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Γαλλίᾳ. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν ὑπηρέτησεν εἰς τὸ ἀρχηγεῖον μηχανικοῦ καὶ τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον, ἀποστρατευθεὶς τὸ 1878 μὲ βαθμὸν ταγματάρχου. 1879—1887 διευθυντὴς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν καὶ εἰτα ἀπὸ 1887 μέχρι τοῦ θανάτου του διευθυντὴς τοῦ εἰς «Σχολεῖον Βιομηχανῶν - Τεχνῶν» μετωνομασθέντος Πολυτεχνείου. Ὡς διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου εἰργάσθη ἀόκως καὶ ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸν νὰ λεχθῆ ὅτι εἰς τὸν Θεοφιλᾶν ὀφείλεται τὸ πνεῦμα πειθαρχίας καὶ αὐστηρότητος ὅπερ τόσοσιν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γοῦτρου τοῦ ἰδρύματος. Συντέλεσε ὡσαύτως εἰς τὸν ἐξωφραϊσμὸν τῆς πρωτεύουσας (μέγαρον Καραπάνου, Ρικᾶκη, Ἀργυροπούλου κλπ.). Συνέγραψε στρατιωτικὰς καὶ ἄλλας πραγματείας δημοσιευθεῖσας εἰς τὴν «στρατιωτικὴν ἑφημερίδα» καὶ ἄλλαχού. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1901.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ (1902—1910)

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1844, ἔνθα καὶ διήνυσεν τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς αὐτοῦ. Διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1868. 1868—1874 ὑπότροφος ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐν Γερμανίᾳ, σπουδαὶ εἰς Ἀνωτάτην Μεταλλειολογικὴν Ἀκαδημίαν τῆς πόλεως Freiberg (Technische Bergakademie Freiberg) εἰδικευσίς εἰς γεωλογίαν, ὀρυκτολογίαν, φυσικὴν, χημείαν καὶ πυροχημείαν, μεταλλευτικὴν, μεταλλουργίαν, γεωδαισίαν, μηχανουργίαν καὶ μεταλλευτικὸν δίκαιον. 1875—1880 ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ εἰδικῶς τῆς γεωλογίας καὶ ὀρυκτολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ἀπὸ 1880 τακτικὸς καθηγητὴς. 1885—1910 καθηγητὴς τῶν αὐτῶν μαθημάτων ἐν τῷ Σχολείῳ Βιομηχανῶν - Τεχνῶν. 1889—1901 κοσμητὼρ, συγκλητικὸς, εἰτα πρύτανης ἐθν. Πανεπιστημίου. 1902—1910 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου Βιομηχανῶν - Τεχνῶν». Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ὁ Κ. Μητσόπουλος διεκρίθη καὶ ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς διδάσκαλος καὶ ὡς συγγραφεὺς, δημοσιεύσας πλῆθος συγγραμμάτων ὧν τινὰ τῶν σπουδαιότερων εἶναι: «γεωλογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους», «φυσικὴ γεωγραφία τῆς Θράκης», «γεωλογικὴ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς χώρας», «στοιχεῖα ὀρυκτολογίας», «στοιχεῖα γεωλογίας», «ἤφαιστειοχημικαὶ ἔρευναι Albert Brun» κλπ Ἐδημοσίευσεν ὡσαύτως πλείστας πραγματείας εἰς ξένα περιοδικὰ, τέλος ἐξέδωκε ἐπὶ τριετίαν (1890—1892) τὸ περιοδικὸν «Προμηθεὺς» πρὸς διάδοσιν τῶν φυσικῶν καὶ ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1911.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ (1910)

Ἐγεννήθη ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ 1858. Ἐσπούδασε ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ, λαβὼν δίπλωμα ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ τῆς Δρέσδης. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα εἰσηλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δημοσίων ἔργων, ἀπόθεν ἀπεσύρθη μὲ βαθμὸν νομομηχανικοῦ. Διωρίσθη τὸ 1904 καὶ ἐχορημάτισε μέχρι τοῦ θανάτου του καθηγητῆς τῆς «ὄδοποιίας» καὶ γεφυροποιίας ἐν τῷ σχολεῖῳ Βιομηχάνων - Τεχνῶν καὶ εἶτα τοῦ ΕΜΠ, διατελέσας συγχρόνως ἐπὶ μικρὸν διευθυντῆς τοῦ ἰδρύματος ἐν ἔτει 1910. Ἐχορημάτισε ἐπίσης διευθυντῆς τῆς ἑταιρείας σιδηροδρόμων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς (ΣΑΠ). 1917—1918 διευθυντῆς τῶν δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ὁ Ν. Τριανταφυλλίδης διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων καὶ διδάσκαλος· πρῶτος αὐτὸς ἐπιστηματοποίησε ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων τὰ μαθήματα τῆς ὄδοποιίας καὶ γεφυροποιίας ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ καὶ ἐμόρφωσε ἀρτίως γενεὰς ὀλοκλήρους μηχανικῶν. Συνέγραψε λιθόγραφα διδακτικὰ ἔργα ὄδοποιίας, χωματουργίας κ. ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1927.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΓΚΙΝΗΣ (1910—1914, 1914—1920 καὶ 1923—1927) (*)

Ἐγεννήθη ἐν Σπέτσαις τὸ 1859. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν Ἀθήναις. Τὰς ἀνωτέρας αὐτοῦ σπουδὰς ἠκολούθησεν ἐν Γερμανίᾳ, εἰς τὰ Πολυτεχνεῖα Καρlsruῆς καὶ Δρέσδης, ἔνθα καὶ ἔιυχε τοῦ διπλώματος πολιτικοῦ μηχανικοῦ τὸ 1881. Ἀπὸ 1881 ἐν Ἑλλάδι: 1881—1882 μηχανικός ἐπὶ τῆς μελέτης καὶ ἐπιβλέψεως λιμενικῶν ἔργων Μεσολογγίου. 1882—1910 μηχανικὸς σώματος δημοσίων ἔργων, εἶτα νομομηχανικὸς καὶ ἐπιθεωρητῆς δημοσίων ἔργων. Ἀπὸ 1898 καθηγητῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ: 1898—1904 καθηγητῆς τῆς «γεφυροδοποιίας». 1904—1918 καθηγητῆς τῶν «λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἔργων» καὶ ἀπὸ 1918, χωρισθείσης τῆς ἔδρας, καθηγητῆς τῶν «λιμενικῶν ἔργων». Ἀπὸ 1910 διετέλεσε ἐπανεπιλημμένως διευθύνων ἢ διευθυντῆς τοῦ Πολυτεχνείου: 1910—1914 διευθύνων τοῦ «Σχολείου Βιομηχάνων-Τεχνῶν». 1914—1920 καὶ 1923—1927 διευθυντῆς τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου. Ἀπὸ 1926 μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ Α. Γκίνης ἀναλαβὼν τὴν διευθύνσιν τοῦ Πολυτεχνείου τὸ 1910, ἀφωσιώθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ μέχρι σχεδὸν τοῦ θανάτου του, εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀνάψωσιν τοῦ ἰδρύματος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ καὶ δὴ τὸ 1914 ἔλαβε χώραν ἡ ῥιζικὴ ἀναδιοργάνωσις τοῦ Πολυτεχνείου, αἱ ὑπάρχουσαι σχολαὶ τῶν μηχανουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μηχανικῶν ἀνήχθησαν εἰς ἀνωτάτας σχολὰς μηχανολόγων - ἠλεκτρολόγων καὶ πολιτικῶν μηχανικῶν, συνεστήθησαν τὰ προσρητμήνα σχολεῖα, ἰδρύθησαν δὲ καὶ αἱ ἀνώταται σχολαὶ τῶν τοπογράφων μηχανικῶν τῶν χημικῶν μηχανικῶν καὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων. Εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ Γκίνη ὀφείλεται ἐπίσης ἡ ἐναρξὶς τῆς ἐκτελέσεως τῶν νέων κτιριακῶν συγκροτημάτων τοῦ Πολυτεχνείου καὶ ἡ ἀναγωγή τοῦ ἰδρύματος εἰς ὅλως ἰδιαίτηραν περιωπήν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Εἰδικευθεὶς εἰς τὰ λιμενικά, ὑπῆρξεν αὐθεντία εἰς τὰ ζητήματα τοῦ κλάδου τούτου τῶν τεχνικῶν ἐπιστημῶν· κατήρτισε τὰς μελέτας ὅλων σχεδὸν τῶν λιμένων τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ πλείστον ἄλλων μεγάλων τεχνικῶν ἔργων ὑδραυλικῶν καὶ γεφυροδοποιίας. Συνέγραψεν «ὄδοποιάν», «γραφικὴν στατικὴν», «λιμενικὰ ἔργα» κ. ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1927.

(*) Αἱ ἐν παρενθέσει ἡμερομηνίαι σημαίνουν τὰς διαδοχικὰς περιόδους καθ' ἃς ὁ Ἀγγελος Γκίνης προϊστάτο τοῦ Πολυτεχνείου ὡς διευθύνων ἢ διευθυντῆς αὐτοῦ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΟΡΛΑΝΔΟΣ (1921) (*)

Διετέλεσε τὸ 1921 ἐπὶ τι διάστημα διευθυντῆς τοῦ ΕΜΠ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΣΚΟΥΦΟΣ (1922)

Ἐγεννήθη ἐν Πάρῳ τὸ 1864. Ἐσπούδασεν φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ γεωλογίαν - παλαιοντολογίαν ἐν Μονάχῳ. Εἶτα ἐν Ἑλλάδι κατ' ἀρχὰς ἐπιμελητῆς τοῦ ὀρυκτολογικοῦ - γεωλογικοῦ καὶ πωλιοντολογικοῦ μουσείου καὶ ἐργαστηρίου ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἀπὸ 1906 καθηγητῆς τῆς γεωλογίας καὶ παλαιοντολογίας ἐν τῷ αὐτῷ ἰδρύματι, εἶτα προσωρινῶς καὶ τῆς ζωολογίας. Συγχρόνως ἐπὶ μακρὰ ἔτη καθηγητῆς τῆς «ὀρυκτολογίας - γεωλογίας - πετρογραφίας» ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. 1910 καὶ 1920 βουλευτῆς Κυκλάδων. 1922 διευθυντῆς τοῦ ΕΜΠ. Ἐπὶ βραχὺ διάστημα ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Γεωργίας. Ἦδη διευθυντῆς τοῦ ζωολογικοῦ καὶ παλαιοντολογικοῦ μουσείου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐν ἑσπερίᾳ σπουδῶν αὐτοῦ ἐπεδόθη εἰς γεωλογικὰς καὶ παλαιοντολογικὰς μελέτας ἐπὶ τῶν Ἄλπεων, δημοσιευθείσας εἶτα εἰς ὀγκῶδες ἔργον του πλὴν τούτου μελέται καὶ συγγράμματα ἐπὶ εἰδικῶν γεωλογικῶν φαινομένων, ἐπὶ τῆς ζωολογίας κλπ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ (1928—1933) (*)

Διευθυντῆς καὶ εἶτα πρύτανης τοῦ ΕΜΠ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΛΤΕΖΟΣ (1933) (*)

Διετέλεσε τὸ 1933 ἐπὶ βραχὺ διάστημα πρυτανεύων τοῦ ΕΜΠ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΡΩΤΟΠΛΑΔΑΚΗΣ (1927—καὶ ἀπὸ 1933) (*)

Διετέλεσε τὸ 1927 διευθύνων καὶ ἀπὸ Νοεμβρίου 1933 πρύτανης τοῦ ΕΜΠ.

(*) Σχετικὰ πρὸς ἐπιστημονικὴν κλπ. σταδιοδρομίαν αὐτῶν βλ. εἰς κεφ. Β'.
IV § 1B: «διδασκικὸν προσωπικόν», τακτικοὶ καθηγηταί, κατὰ σειρὰν σελ. 101, 99, 96, 97,

Δ'. ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠ

Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ μνημονεύονται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ὄλοι σχεδὸν οἱ διατελέσαντες (ἀποβιώσαντες ἢ ἀποχωρήσαντες) καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1862 μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Δι' ἕκαστον τῶν καθηγητῶν παρατίθεται, ἐφ' ὅσον κατέστη δυνατὴ ἢ συγκέντρωσις τῶν σχετικῶν στοιχείων, σύντομον σημεῖωμα ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπισημονικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν του δρᾶσιν. Οἱ ἐκ τῶν διατελεσάντων καθηγητῶν ἀποβιώσαντες, σημειοῦνται διὰ σταυροῦ.

ΞΑΒΕΡΙΟΣ ΛΑΝΔΕΡΕΡ (LANDERER) (†)

Βαυαρὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη ἐν Μονάχῳ τὸ 1809. Ἐσπούδασεν αὐτόθι χημείαν, ἰατρικὴν καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας, κατῆλθε δὲ ἐν Ἑλλάδι τὸ 1832 ὡς ἰδιαιτέρος φαρμακοποῦς τοῦ βασιλέως Ὀθωνος. Διετέλεσεν ἀπὸ 1862 καθηγητὴς τῆς χημείας ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, πρῶτος καθηγητὴς τῆς χημείας καὶ φαρμακευτικῆς ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μέλος τοῦ ἰατροσυνεδρίου καὶ πλείστον ξένων ἐπιστημονικῶν ἐταιρειῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐδημοσίευσεν πλείστας διατριβάς, συγγράμματα χημείας καὶ φαρμακολογίας κ. ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1885.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΛΑΣΣΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τὸ 1828. Λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων. Διωρίσθη τὸ 1863 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, διδάξας ἀρχὰς στατικῆς καὶ θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς μηχανικῆς. Ἀπὸ 1878 ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δημοσίων ἔργων, πρῶτος διορισθεὶς μὲ τὸν βαθμὸν νομομηχανικοῦ παρὰ τῇ ἀρτισυστάτῳ τότε ὑπηρεσίᾳ, χρηματίσας εἴτα ἐπὶ μακρὸν ἐπιθεωρητὴς, γενικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ μάλιστα ἐπὶ ἐν ἔτος (1885—1886) διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων.

Κ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1863 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς χημείας ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν.

Α. ΔΙΓΕΝΗΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1863 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «μουσικῆς» ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν.

ΙΩΣΗΦ ΜΙΝΔΛΕΡ (MINDLER) (†)

Ἐγεννήθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἸΘ' αἰῶνος ἐν Βαυαρίᾳ. Βαυαρὸς τὴν καταγωγὴν, κατῆλθεν μετὰ τοῦ βασιλέως Ὀθωνος ἐν Ἑλλάδι, ὅπου διετέλεσε γραμματεὺς τῆς ἀντιβασιλείας καὶ τῆς ἀρχικαγκελαρίας. 1843—1856 ἐν Βαυαρίᾳ, μακροχρόνιοι μελέται διὰ τὴν μεταφορὰν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν τοῦ στενογραφικοῦ συστήματος Gabelberger. Ἀπὸ 1856 ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀπὸ 1863 διδάσκαλος τῆς στενογραφίας ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν. Ἀπεβίωσε τὸ 1868.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΝΗΣΕΡΑΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1824. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ ἀποστρατευθεὶς τὸ 1883. Διωρίσθη τὸ 1865 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «χωρομετρίας» ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Ἀπεβίωσε τὸ 1886.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΛΑΝΤΣΑΣ (†)

Ἰταλικῆς ἐν μέρει καταγωγῆς ἐγεννήθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1822. Ἐσπούδασε ζωγραφικὴν καὶ καλὰς τέχνας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βενετίας, ὅπου καὶ διωρίσθη ἅμα τῷ πέρατι τῶν σπουδῶν του, βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ τῆς προοπτικῆς. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα τὸ 1850 ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῆς τότε βασιλείας Ἀμαλίας. 1865—1901 καθηγητὴς τῆς «προοπτικῆς σκιαγραφίας καὶ στοιχειογραφίας» ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. Διετέλεσε συγχρόνως καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ ὑπαξιωματικῶν. Διεκρίθη κυρίως εἰς τὴν ἀπεικόνισιν ἀρχαίων μνημείων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐν τῇ ζωγραφικῇ (ιδίως ὕδατογραφίαι) δεξιότηγιαν καὶ ἐπίδοσιν αὐτοῦ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1902.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΑΛΙΣΤΙΠΡΗΣ (†) (*)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΟΥΤΣΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ὁδησῶ τὸ 1824. Ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἀνελθὼν διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου. 1865—1892 καθηγητὴς τῶν «μαθηματικῶν» ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν καὶ εἶτα τῷ σχολεῖῳ Βιομηχάνων - Τεχνῶν. 1878—1892 παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ δημοσίων ἔργων, προσληφθεὶς μεταξὺ τῶν πρώτων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ μὲ βαθμὸν νομομηχανικοῦ καὶ διατελέσας ἐπὶ μακρὸν ἐπιθεωρητὴς. Ἐχημάτισεν ἐπίσης καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν Εὐελπίδων, ὑποδιοικητὴς τῆς σχολῆς ταύτης, στρατοδίκης καὶ πρόεδρος στρατοδικείου. Συνέγραψε «κατώτερα μαθηματικά». Ἀπεβίωσε τὸ 1892.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΜΕΤΑΞΑΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ τὸ 1833. Ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, προαχθεὶς διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου, ἀποστρατευθεὶς ὡς ὑποστράτηγος τὸ 1898. Ἐχημάτισε διευθυντὴς τῆς ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, καθηγητὴς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῇ σχολῇ Εὐελπίδων καὶ διοικητὴς ταύτης. Τὸ 1866 διωρίσθη καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «ἀρχιτεκτονικῆς» καὶ τῆς «οἰκοδομικῆς» ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Διετέλεσε ἐπίσης ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ πρόεδρος στρατοδικείου. Ἀπεβίωσε τὸ 1903.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1866 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «περιγραφικῆς γεωμετρίας» ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Διετέλεσε καθηγητὴς καὶ πρύτανης τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστη-

(*) Βλ. σχετικῶς εἰς κερ. Γ': «Διατελέσαντες διευθύνται καὶ πρυτάνεις» σελ. 146.

μίου. Τὸ 1867 μετέσχε τῆς εἰς Κρήτην ἀποσταλείσης ἐπιτροπῆς πρὸς ἐνθά-
ρουνσιν τῆς ἐκεῖ ἐπαναστάσεως, ἐπὶ μακρὸν ἐξυπηρετήσας παντοιοτρόπως τὸν
ἀγῶνα.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΗΣ ΒΟΥΣΑΚΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Μεγάροις τὸ 1831. Διδάκτωρ τῆς φαρμακευτικῆς ἐθνικοῦ Πανεπιστη-
μίου, 1850 καὶ τῆς ἀνωτάτης φαρμακευτικῆς σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων,
1860. 1867—1904 καθηγητὴς τῆς «ἐφηροσμένης εἰς τὰς τέχνας χημείας» ἐν
τῷ Πολυτεχνείῳ, συγχρόνως δὲ μέλος τοῦ ἰατροσυνηδρείου. Ἰδρυτὴς τοῦ ἱστορι-
κοῦ φαρμακείου ἢ «ἐλαφος». Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: σύγγραμμα χημείας
κ. ἄ. Ἀπεβίωσε τὸ 1911.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΕΧΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τὸ 1828. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων 1849,
ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, προαχθεὶς εἰτα διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ
ὑποστρατήγου, ἀποστρατευθεὶς δὲ τὸ 1897. Διωρίσθη τὸ 1870 καὶ διητέλεσε
καθηγητὴς τῆς «οἰκοδομικῆς» ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Ἐχρημάτισεν ἐπανεπιημμέ-
ως βουλευτὴς. Ἀπεβίωσε τὸ 1901.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΥΣΙΠΠΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Σπάρτῃ τὸ 1846. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ὑπο-
λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀποστρατευθεὶς τὸ 1878. Διετέλεσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1878
ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δημοσίων ἔργων, προσληφθεὶς μεταξὺ τῶν πρώτων ἐν τῇ ὑπηρε-
σίᾳ ταύτῃ μὲ βαθμὸν νομομηχανικοῦ. Διωρίσθη τὸ 1873 καὶ ἐχρημάτισε
καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Σάλωνι Καλαβρύτων τὸ 1839. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς
Εὐελπίδων, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συν-
ταγματάρχου. Διωρίσθη τὸ 1873 καὶ διητέλεσε καθηγητὴς τῶν «μαθηματικῶν»
ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Ἐχρημάτισε ταξίαρχος καὶ διοικητὴς μεραρχίας. Ἀπεβίωσε
τὸ 1899.

Δ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1874 καὶ διητέλεσε καθηγητὴς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν συνάμα δὲ
καὶ διευθυντὴς αὐτοῦ κατὰ τὴν περίοδον 1874—1877.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ι. ΣΟΥΛΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀργινίῳ τὸ 1836. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς γυμναστικῆς παιδεί-
σεως, ἐφοίτησεν εἰς τὴν φυσικομαθηματικὴν σχολὴν τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστη-

μίου, ἔνθα διακριθεὶς, ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου εἰς τὴν Ecole des Ponts et Chaussées Παρισίων, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκτήσατο δίπλωμα πολιτικοῦ μηχανικοῦ. Ἐπανελθὼν, ἀπετέλεσεν μετ' εὐαρίθμων ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ, τὸν πρῶτον πυρῆνα τοῦ σώματος τῶν δημοσίων ἔργων, προσληφθεὶς ἐν ἀρχῇ ὡς νομομηχανικὸς καὶ προαχθεὶς εἰτα εἰς ἐπιθεωρητὴν καὶ γενικὸν ἐπιθεωρητὴν, διατηρήσας τὴν θέσιν ταύτην μέχρι τοῦ 1910. 1883—1885 διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας δημοσίων ἔργων. 1874—1910 καθηγητὴς τῆς «ἀντιστάσεως τῆς ὕλης» καὶ τῆς «ὑδραυλικῆς» ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν καὶ εἰτα τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν 1878—1886 καθηγητὴς τῶν αὐτῶν μαθημάτων ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε «ἀντίστασιν τῆς ὕλης», «ὑδραυλικήν», «ἐφηρμοσμένην μηχανικὴν» κ. ἄ., ἐξεπώνησε δὲ τὰς μελέτας ὑδραγωγείων πλείστον πόλεων τῆς Ἑλλάδος. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1918.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1854. Ἀπόφοιτος τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν 1874, εἰτα συμπλήρωσις σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ, εἰδικευσίς εἰς μηχανολογίαν ὡς καὶ γενικώτερον εἰς ἔργα ἀρμοδιότητος πολιτικοῦ μηχανικοῦ. 1875—1898 κατ' ἀρχάς, ἐπὶ ἐν ἔτος, διευθυντὴς τοῦ ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ σιδηρουργείου, ἐν συνεχείᾳ δὲ καθηγητὴς τῆς «μηχανολογίας» ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, εἰτα τῶν Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Συγχρόνως ἐξήσκησεν αὐτοτελῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ, ἐμελέτησε δὲ καὶ ἐξετέλεσε ὡς ἐργολήπτης πολυάριθμα μεγάλα τεχνικὰ ἔργα, δημόσια, δημοτικά καὶ ἰδιωτικά (δημοτικὸν θέατρον Ἀθηνῶν, παναθηναϊκὸν Στάδιον, ὑδραυλικὰ ἔργα Θηβῶν, Χαλκίδος, Ἀθηνῶν κλπ., τμήματα σιδηροδρόμων Πελοποννήσου καὶ Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, μεταλλοπλῦσια Λαυρεῖοι κ. ἄ.), διακριθεὶς ὡς ἐπιχειρηματίας καὶ μηχανικός. Οὐχ ἦττον διέπρεψε καὶ ἐν τῷ καθηγητικῷ αὐτοῦ βίῳ, διὰ τε τὴν ἐν τῇ ἐπιστῇ ἐπίδοσιν, τὴν διδακτικὴν ἰκανότητα καὶ τὴν πρὸς τὸ Πολυτεχνεῖον ἀφοσίωσιν. Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ τὸ 1898.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τὸ 1841. Ἐσπούδασε χημείαν καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Βιέννης, Karlsruhe καὶ Heidelberg ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ ἐπὶ χημείᾳ. Κληθεὶς εἰς Ἀθήνας τὸ 1862, διορίσθη ἀρχικῶς ὑφηγητὴς τῆς χημείας, εἰτα ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ ἀπὸ 1868 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς γενικῆς χημείας ἐν τῷ ἔθνικῳ Πανεπιστημίῳ. Ἀπὸ 1875 μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητῆς τῆς «φυσικῆς» ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐκτεταμέναι ἐργαστηριακαὶ καὶ θεωρητικαὶ ἔρευναι ἀναγόμεναι εἰς διάφορα εἰδικὰ ἢ γενικὰ φυσικοχημικὰ θέματα, πολυάριθμα καὶ πρωτότυπα διὰ τὴν Ἑλλάδα συγγράμματα ὀργανικῆς καὶ ἀνοργάνου χημείας, ἐγχειρίδια κ. ἄ., διὰ τῶν ὁποίων πλὴν ἄλλων ἔδωσε καὶ τὰς βάσεις τῆς ἑλληνικῆς χημικῆς ὀνοματολογίας. Ἐπανελημμένως ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Πανεπιστημίου εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια καὶ διεθνεῖς ἐπιστημονικὰς συγκεντρώσεις. Ἰδρυτὴς τοῦ ἔθνικοῦ χημείου (1883). Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1906.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1877 καθηγητὴς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, διατελέσας μέχρι τοῦ 1879 διευθυντὴς αὐτοῦ (*).

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (†)

Ἐγενήθη ἐν Κυνουριά τὸ 1838. Ἐσπούδασε φιλολογίαν ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὁπόθεν ἀποφοιτήσας διωρίσθη τὸ 1862 καθηγητὴς γυμνασίου, προαχθεὶς βραδύτερον εἰς γυμνασιάρχην. 1863—1864 συγχρόνως καθηγητὴς ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. 1885—1877 διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Βαρβακείου λυκείου. Διωρίσθη τὸ 1877 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «ἱστορίας τῆς τέχνης» ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν καὶ εἶτα τῶν Βιομηχανῶν-Τεχνῶν. Ἀπὸ 1880 ἐπίτιμος καθηγητὴς τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε πρωτότυπα ἔργα περὶ αἰσθητικῆς καὶ καλλιτεχνολογίας. Ἀπεβίωσε τὸ 1899.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΖΑΡΙΜΟΣ (†)

Ἐγεννήθη τὸ 1849, ἐσπούδασε δὲ ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ μηχανικοῦ ἐν Παρισίοις ὡς ὑπότροφος τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐξήσκησε αὐτοτελῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ ἐν Πειραιεῖ, ἐκτελέσας αὐτόθι διάφορα μεγάλα οἰκοδομικὰ ἰδίως ἔργα (δημοτικὸν θέατρον Πειραιῶς, ναοὶ Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Νικολάου, σχολικὰ κτίρια κλπ.). Τὸ 1878 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς «τοπογραφίας», τὸ πρῶτον ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν εἶτα τῶν Βιομηχανῶν-Τεχνῶν, θέσιν ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου του. Διετέλεσε συγχρόνως ἐπὶ μακρὸν ὑποδιευθυντὴς τοῦ σχολείου, συντελέσας ὑπὸ τὴν ιδιότητά του αὐτὴν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν σπουδῶν τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐχρημάτισε ὡσαύτως καθηγητὴς ἐν τῇ σχολῇ ναυτικῶν Δοκιμῶν, ἔνθα πρῶτος ἐδίδαξε «ὑδρογραφίαν» καὶ «γεωδαισίαν». Ἀπεβίωσε τὸ 1913.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ (†)

Ἐσπούδασε μαθηματικὰ ἐν Παδοῦῃ καὶ Πίζῃ τῆς Ἰταλίας. Διωρίσθη τὸ 1879 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῶν «μαθηματικῶν» ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε ἄλγεβραν, τριγωνομετρίαν καὶ στατικήν, τυχῶν μάλιστα βραβείου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πίζης διὰ τὰς ἐργασίας του ταύτας.

A. ΖΗΝΟΠΟΥΛΟΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1879 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΘΕΟΦΙΛΑΣ (†) (*)

(*) Βλ. σχετικῶς εἰς κεφ. Γ'. «Διατελέσαντες διευθυνταὶ καὶ πρυτάνεις», σελ. 146, 147.

ΙΑΣΩΝ ΖΩΧΙΟΣ (†)

Ἄξιωματικός-μηχανικός Π. Ναυτικοῦ. Διωρίσθη τὸ 1881 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «κατασκευῆς μηχανῶν» ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Μνημονεύονται, ἐπινόσεις αὐτοῦ περὶ ναρκῶν καὶ τορπιλλῶν, ὧν τὴν κατασκευὴν προέτεινε τὸ 1869 εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν, ὡς καὶ πολλοὶ ἐν γένει ἐπιστημονικαὶ ὑποδείξεις του. Ἀπεβίωσε ἐν Κερκύρᾳ τὸ 1909.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΛΛΙΝΙΑΤΗΣ (†)

Ἐγεννήθη τὸ 1857. Πτυχιούχος τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπότροφος τοῦ κράτους δι' εὐρύτερας σπουδῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, σπουδαὶ εἰς Πολυτεχνεῖον Μονάχου, διπλ. ἀρχιτέκτων τῆς σχολῆς ταύτης. Αἱ ἀρχιτεκτονικαὶ αὐτοῦ συνθέσεις ἐβραβεύθησαν ἐπανελημμένως ἐν ἑσπερίᾳ. Ἀπὸ 1883 ἐν Ἑλλάδι: 1883—1918 καθηγητὴς τῆς «ἀρχιτεκτονικῆς» ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. 1903—1915 συγχρόνως ἀρχιμηχανικὸς Δήμου Ἀθηναίων. Κατὰ τὴν διαίρειαν τῆς μακρᾶς καὶ γονίμου αὐτοῦ σταδιοδρομίας ἐμελέτησε καὶ ἐξετέλεσε πλεῖστα ἔργα ἀρχιτεκτονικὰ (Ζάππειον μέγαρον, νέον δημοτικὸν νοσοκομεῖον), πολεοδομικά, ἐξωραϊστικά κλπ. Ἀπεβίωσε τὸ 1921.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ (†) (*)

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Κέᾳ τὸ 1857. Ἀριστοῦχος διδάκτωρ τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1878. Μεταβάς ἐν συνεχείᾳ εἰς Παρισίους πρὸς εὐρύτερας σπουδᾶς, ἐμαθῆτευσεν παρὰ τοῖς τότε διακρεστέροις μαθηματικοῖς τῆς Γαλλίας, διακριθεὶς ἐνωρίτατα λόγῳ τῶν σπουδαίων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν του καὶ ἀναγορευθεὶς τὸ 1884 διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἔτῃ ἐν Ἑλλάδι: ἐπίτιμος καθηγητὴς τῆς ἀνωτέρας ἀλγέβρας καὶ τῆς ἀναλυτικῆς γεωμετρίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. 1885—1890 ἑκτακτος καὶ ἀπὸ 1890 τακτικὸς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, συγχρόνως δὲ καὶ ἀπὸ 1885 καθηγητὴς τῆς «ἀναλυτικῆς γεωμετρίας» καὶ εἰτα ἀπὸ 1892 τῶν «ἀνωτέρων μαθηματικῶν» ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ καὶ ταῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ ναυτικῶν Δοκίμων. Ἰδρυτὴς καὶ ὀργανωτὴς τῆς βιοτεχνικῆς ἑταιρίας, ἰδρυτὴς τῆς πρώτης δημοσίας ἐν Ἀθήναις ἐμπορικῆς σχολῆς, πρωτοστατήσας εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἐχρημάτισε πρόεδρος τοῦ ἑλληνικοῦ διδασκαλικοῦ συλλόγου τῶν λειτουργῶν τῆς μέσης ἐκπαίδευσης, μέλος τοῦ ἐποπτικοῦ αὐτῶν συμβουλίου. Πρὸς τούτοις διετέλεσε δις συγκλητικὸς καὶ κοσμητὼρ ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ πρῦτανος διὰ τὴν περίοδον 1908—1909. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ὁ Κ. Στέφανος ὑπέβη ἰδίως μορφολόγους μαθηματικὸς καὶ γεωμέτρης. Ἡ συγγραφικὴ δρασία αὐτοῦ ἄρχειται ἀπὸ τοῦ 1880 ὅτε καὶ ὑπέβαλε τὴν πρώτην ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Académie des Sciences τῶν Παρισίων. Ἐν συνεχείᾳ συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε πλείστας πρωτοτύπους διατριβὰς καὶ μελέτας, ἰδίως γεωμετρικὰς, αἵτινες ἠδραίωσαν παγκοίνως τὴν φήμην αὐτοῦ ὡς ἐπιφανοῦς μαθηματικοῦ, κατέλιπε δὲ καὶ πολλὰ χειρόγραφα ἀνέκδοτα. Ὑπῆρξε μέλος ἀπάντων σχεδὸν τῶν μαθηματικῶν καθιδρυμάτων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ἀντεπροσώπευσε δὲ πλειστάκις τὸ κράτος καὶ τὸ Πανεπιστήμιον εἰς διεθνή ἐπιστημονικὰ συνέδρια. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1917.

(*) Βλ. σχετικῶς εἰς κεφ. Γ': «Διατελέσαντες διευθυνταὶ καὶ πρυτάνεις», σελ. 147.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΑΖΗΣ (†)

Νομομηχανικός δημοσίων έργων. Διορίσθη τῷ 1886 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

Ε. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν γερμανικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκρημάτισε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μεταλλείων καὶ μονοπωλίου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ καθηγητὴς ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. Διορίσθη τὸ 1886 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «μεταλλουργίας» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων - Τεχνῶν.

Δ. ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΣ (†)

Διορίσθη τῷ 1886 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «δασικῆς καὶ γεωργικῆς ὑδραυλικῆς» ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ (†)

Ἐγενήθη ἐν Κορίνθῳ τὸ 1854. Ἀξιωματικός, ἀπόφοιτος τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων 1877. Ἠκολούθησεν τὸ στρατιωτικὸν στάδιον προαχθεὶς διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντιστρατήγου. Διετέλεσε ἐπὶ τινὰ χρόνον διευθυντὴς τοῦ πρακτικοῦ λυκείου Ἀθηνῶν, καθηγητὴς τῆς ἀνωτέρας στρατιωτικῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν ταῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ ναυτικῶν Δοκίμων, τὸ δὲ 1886 διορίσθη καθηγητὴς τῶν «ἀνωτέρων μαθηματικῶν» ἐν τῇ σχολῇ Βιομηχάνων - Τεχνῶν. Διετέλεσε τὸ 1909 ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἀπαξ βουλευτὴς. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε διαφόρους μονογραφίας ἀναγομένας εἰς τὴν ἐφηρμοσμένην μηχανικὴν καὶ τὴν τεχνολογίαν τῶν πυροβόλων. Ἀπεβίωσε τὸ 1919.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ (†)

Ἐγενήθη ἐν Μονεμβασίᾳ τὸ 1842. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου. 1887—1905 καθηγητὴς τῆς «περιγραφικῆς γεωμετρίας» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων - Τεχνῶν. Διετέλεσε ἀρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Συνέγραψε «μαθήματα περιγραφικῆς γεωμετρίας», ἔργον ἀξιολόγον καὶ πληρέστατον εἰς τὸ εἶδος του. Ἀπεβίωσε τὸ 1905.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΓΟΝΑΤΑΣ (†)

Ἐγενήθη ἐν Μεσολογγίῳ τὸ 1841. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀνελθὼν διαδοχικῶς ἐν τῷ στρατεύματι μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑποστρατήγου, διατελέσας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ. Διορίσθη τὸ 1887 καὶ ἐκρημάτισε καθηγητὴς τῶν «μεταλλικῶν κατασκευῶν» καὶ τῆς «ὁδοποιίας» μέχρι 1897 ἐν τῷ σχολείῳ τῶν Βιομηχάνων - Τεχνῶν, συγχρόνως δὲ ἐπὶ μακρὸν καθηγητὴς τῆς ὁδοποιίας καὶ γεφυροποιίας ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. Ὑπῆρξε πρῶτος διευθυντὴς πρακτικοῦ λυκείου. Ἀπεβίωσε τὸ 1927.

ΙΩΣΗΦ ΚΟΛΛΑΡ (†)

Διωρίσθη τὸ 1887 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ σχολεῖῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν.

Α. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ (†)

Διωρίσθη τὸ 1887 καὶ διετέλεσε διευθυντὴς-ἐργοστασιάρχης τοῦ μηχανουργείου ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ (†)

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Μύρθιο τῆς Κρήτης τὸ 1844. Ἐσπούδασε μαθηματικά καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, συνεπλήρωσε δὲ ὡς ὑπότροφος τοῦ κράτους, τὰς μαθηματικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίνῳ. 1873—1900 καθηγητὴς τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. 1884 καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ μαθήματος ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. 1888—1914 καθηγητὴς τῆς «στοιχειώδους καὶ τῆς θεωρητικῆς μηχανικῆς» ἐν τῇ σχολῇ τῶν Βιομηχάνων-Τεχνῶν, συγχρόνως δὲ τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν τῇ σχολῇ ναυτικῶν Λοκίμων. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: 29 μαθηματικαὶ πραγματεῖαι δημοσιευθεῖσαι εἰς ἑλληνικά καὶ ξένα περιοδικὰ, συγγράμματα ἀνωτέρων μαθηματικῶν, διδασκτικὰ βιβλία μέσης ἐκπαιδεύσεως κ. ἄ. Ὁ Ι. Χατζηδάκις μετὰ τοῦ Κ. Στεφάνου ὑπῆρξαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη οἱ θεμελιωταὶ τοῦ γοήτρου καὶ συντελεσταὶ τῆς φήμης περὶ αὐστηρότητος τῶν σπουδῶν ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1921.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΛΩΡΟΣ (†)

Ἐχρημάτισεν ἐπὶ μακρὸν προϊστάμενος τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους, διωρίσθη δὲ καὶ διετέλεσε κατὰ τὴν περίοδον 1888—1894 καθηγητὴς τῆς «δασολογίας» ἐν τῷ σχολεῖῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Ἀπεβίωσε τὸ 1894.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1853. 1871—1876 σπουδαὶ εἰς Ecole Nationale Supérieure des Mines Παρισίων, διπλ. μεταλλειολόγος μηχανικὸς τῆς σχολῆς ταύτης. 1876—1877 συμπληρωματικὴ φοίτησις εἰς Πανεπιστήμιον Sorbonne 1877. 1884 μηχανικὸς ἐταιρίας μεταλλείων Λαυρίου, Σίφνου, Εὐβοίας. 1885—1923 εἰς ὑπηρεσίαν δημοσίων ἔργων, διατελέσας ἐπὶ μακρὸν διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας Σιδηροδρόμων ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ Συγκοινωνίας. 1889—1923 συγχρόνως καθηγητὴς τῆς «σιδηροδρομικῆς» καὶ τῆς «μεταλλουργίας» ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. Τῷ 1916 διετέλεσεν ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας ἐπὶ ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως Σ. Λάμπρου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συγγραφὴ διτόμου διδασκτικοῦ ἔργου σιδηροδρομικῆς κ. ἄ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Μεσολογγίῳ τὸ 1853. Τὴν στοιχειώδη παιδείου ἐπεράτωσεν ἐν Μεσολογγίῳ, τὴν δὲ γυμνασιακὴν ἐν Ἀθήναις. Εἶτα εἰς ἡλικίαν μόλις 16 ἐτῶν, ἀπεστάλη εἰς Manchester τῆς Ἀγγλίας πρὸς σπουδὴν τῆς ὑφαντουργικῆς καὶ τῆς παγοποιίας. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν ἠκολούθησε τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς

εις τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς Heidelberg. Μόναχον καὶ Λειψίαν, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν νομικῶν καὶ δημοσιονομικῶν του σπουδῶν. Ἐπανακάμψας ἐκ Γερμανίας διορίσθη τὸ 1876 πᾶρεδρος Πρωτοδικῶν, εἶτα παραιτηθεὶς ἤσκησε τὴν δικηγορίαν, τὸ πρῶτον ἐν Μεσολογγίῳ, μετέπειτα ἐν Ἀθήναις. 1882 ὑφηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἐν τῷ ἔθνικῷ Πανεπιστημίῳ. 1883 γραμματεὺς α' τάξεως ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν. 1884—1885 ἐπιθεωρητὴς τῶν ταχυδρομείων. Τὸ 1886 διορίσθη γραμματεὺς τοῦ ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ 1890 ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας ἐν τῷ αὐτῷ ἰδρύματι, συγχρόνως δὲ περιίτου (1889) καθηγητὴς «τοῦ διοικητικοῦ δικαίου» καὶ «τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας» εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Βιομηχάνων-Τεχνῶν. 1892 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἀπαλλαγείς μετ' ὀλίγους μῆνας τῶν καθηκόντων του ὑπὸ τοῦ Τρικοῦπη ἐξ ἀφορμῆς τῶν φοιτητικῶν ταραχῶν. Ἐκτοτε ἐπεδόθη ἐντατικώτερον εἰς τὴν δικηγορίαν, ἀσχοληθεὶς κυρίως με ποινικὰς ὑποθέσεις. Ἀπὸ 1897 ἤρξατο πολιτευόμενος, ἐκλεγόμενος βουλευτὴς Ἀττικῆς ἀπὸ 1897 μέχρι 1905. Διετέλεσεν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν (1904) καὶ προσωρινῶς (1905) ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. 1907—1910 τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου. 1911—1918 καὶ 1918—1923 ἐκ νέου καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἐν τε τῷ ἔθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῷ Πολυτεχνείῳ ἀποχωρήσας λόγῳ ὀρίου ἡλικίας. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐδημοσίωσεν πολλοὺς ἀριθμοὺς διατριβᾶς, ἄρθρα καὶ πραγματείας πραγματευομένας ἐνδιαφέροντα θέματα τοῦ ποινικοῦ δικαίου («περὶ ὑπεξαίρεσως», «παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν 372, 171 καὶ 368 τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐξυβρίσεως τοῦ βασιλέως ὡς πολιτικοῦ ἀδικήματος», «ἐρμηνεῖα τοῦ ἀρθρου 907 τοῦ ποινικοῦ νόμου» κ. ἄ.). Ἡ κυρία ὁμως ἐπιστημονικὴ παραγωγή τοῦ Ν. Γουναράκη παρατηρεῖται ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου, ἀνευρίσκεται δὲ εἰς τὰς εἰδικὰς διατριβὰς αὐτοῦ: «περὶ μεταλλικοῦ νομίμου χρήματος ἰδίᾳ δὲ περὶ διμεταλλισμοῦ», «περὶ οἰκονομικῆς ἐπιστήμης παρ' Ἀριστοτέλει, Πλάτῳ καὶ Ξενοφῶντι» κ. ἄ. Πλὴν τούτων ἐξέδωκε καὶ τρίτομον σύγγραμμα «στοιχείων πολιτικῆς οἰκονομίας». Ἀπεβίωσε τὸ 1932.

Ν. ΖΟΥΖΟΥΛΑΣ (†)

Διορίσθη τὸ 1889 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς «λογιστικῆς» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν.

ΠΕΤΡΟΣ Ε. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Νάξῳ τὸ 1858. Ἐσπούδασε τὴν ἐπιστήμην τοῦ μηχανικοῦ ἐν Παρισίοις εἰς τὴν Ecole Polytechnique καὶ τὴν Ecole Nationale Supérieure des Mines. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐχορημάτισε δις μηχανικὸς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, καθηγητὴς ἐν ταῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ Δοκίμων καὶ διευθυντὴς τῶν ἔργων τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. 1889—1890 καθηγητὴς τῶν «λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἔργων» ἐν τῷ σχολείῳ τῶν Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Ἐπολιτεύθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1903, ἐκλεγείς βουλευτὴς Κυκλάδων, καὶ ἀπετέλεσε μέλος τῆς ὑπὸ τὸν Δ. Γούναρην κοινοβουλευτικῆς δμάδος, κληθεῖσης «ιαπωνικῆς» (1907). Ἐχορημάτισε δις ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1915 καὶ εἶτα τὸ 1921, ὅτε καὶ εισηγήθη τὸ διὰ διχοτομήσεως τοῦ χαρτονομίσματος ἀναγκαστικὸν δάνειον. 1922 πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἐκράγισις τῆς στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1922 κατεδικάσθη μετὰ τεσσάρων συνυπουργῶν του εἰς θάνατον καὶ ἐτυφεκίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28ην Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΪΤΑΚΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ζαγοράῃ Πηλίου τὸ 1860. Πτυχιούχος τοῦ ἐν Ἀθήναις Σχολείου τῶν Τεχνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ διπλ. μηχανικός τῆς École des Ponts et Chaussées Παρισίων. Ἐπονεθὼν ἐν Ἑλλάδι διορίσθη τῷ 1890 καθηγητῆς τῆς «οἰκοδομικῆς» καὶ τῆς «γεωφωσστατικῆς» ἐν τῇ σχολῇ Βιομηχάνων-Τεχνῶν, θέσιν ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ 1918. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐξέδωκε συγγράμματα γεωφωσστατικῆς, οἰκοδομικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀπεβίωσε τὸ 1921.

Τ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ (†)

Διορίσθη τὸ 1891 καὶ διετέλεσε καθηγητῆς τοῦ «διοικητικοῦ δικαίου» καὶ τῆς «πολιτικῆς οἰκονομίας» ἐν τῇ σχολῇ Βιομηχάνων-Τεχνῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1857. Πολιτικός μηχανικός, διπλ. Πολυτεχνείου Γάνδης Βελγίου. Ἀπὸ 1883 παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν δημοσίων ἔργων, μηχανικός καὶ ἀπὸ 1890 νομομηχανικός α' τάξεως, διατελέσας τμηματάρχης σχεδίων πόλεων καὶ τμηματάρχης λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἔργων. 1891—1904 καθηγητῆς τῶν «ὑδραυλικῶν καὶ λιμενικῶν ἔργων» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐξέδωκε ἐν πολυγράφῳ πλήρες διδακτικὸν σύγγραμμα λιμενικῶν ἔργων, ἐμελέτησε δὲ καὶ ἐξετέλεσε ποικίλα ὑδραυλικά ἔργα ἐν Ἑλλάδι (μελέτη μόνιμων δεξαμενῶν Πειραιῶς κ. ἄ.). Ἀπεβίωσε τὸ 1908.

ΗΛΙΑΣ Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Τριπόλει τὸ 1859. Τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς διήνυσεν ἐν Ἀθήναις, ἐφοίτησε δὲ εἰς τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον. 1882—1886 σπουδαὶ εἰς École des Ponts et Chaussées Παρισίων, διπλ. πολιτικός μηχανικός τῆς σχολῆς ταύτης 1886. 1886—1900 μηχανικός ὑπηρεσίας δημοσίων ἔργων, ἐξεθὼν μὲ βαθμὸν νομομηχανικοῦ. 1886—1888 συγχρόνως διευθυντῆς τῶν ὑδραυλικῶν ἔργων Δήμου Ἀθηναίων, εἶτα διευθυντῆς τῆς τεχνικῆς ὑπηρεσίας τοῦ αὐτοῦ Δήμου. Ἐν ἔτει 1897 ἔχρημάτισεν ἐπὶ μικρὸν καθηγητῆς τῆς «γεφυροποιίας» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν. 1895—1897 παρὰ τῇ λιμενικῇ ἐπιτροπῇ Πειραιῶς. 1900—1912 ἰδρυτῆς καὶ διευθυντῆς συνάμφ' ἰδίου τεχνικοῦ γραφείου μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων (μελέτη καὶ ἐκτέλεσις δεξαμενῶν Πειραιῶς, λιμενικῶν ἔργων Βόλου, ὑδραυλικῶν, γεφυροποιίας, οἰκοδομικῶν). Ὑπῆρξε πρῶτος πρόεδρος τοῦ Τεχν. Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος. (1925—27) Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἡ ἐπιστημονικὴ δρᾶσις τοῦ Η. Ἀγγελοπούλου ὑπῆρξε ἔντονος καὶ πολυσχιδῆς. Ἄμα τῇ καθόδῳ του εἰς Ἑλλάδα προέβη μόνος εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ τεχνικοῦ περιοδικοῦ, τῆς «μηχανικῆς ἐπιθεωρήσεως» (1886—1888). Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε πολλὰς μελέτας καὶ μονογραφίας πραγματευομένας μεγάλα ἑλληνικὰ τεχνικὰ ζητήματα, ὡς ὑδραυλικά, ὁδοποιίας, λιμενικά κ. ἄ. Ἐνέκυψε οὐχ ἥττον καὶ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀρχαίας καὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας, μεταφράσας καὶ ἐκδόσας τὸν «πλοῦτον» τοῦ Ἀριστοφάνους. Εἰσήγαγε πρῶτος ἐν Ἑλλάδι τὸ σιδηροπαγὲς σκυρόδεμα. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς τεχνικῆς κινήσεως τῆς χώρας, πρωτοεργάτης τῆς ἰδρύσεως τοῦ «ἑλληνικοῦ πολυτεχνικοῦ συλλόγου» τοῦ ὁποίου διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν γενικός γραμματεὺς καὶ εἶτα ἀντιπρόεδρος, τῆς «λέσχης ἐπιστημόνων», διάδοχος

τοῦ Κυβερνήτου Στεφάνου ἐν τῇ «ἐλληνικῇ βιοτεχνικῇ εταιρίᾳ», πρωτοστατή-
σας ὡσαύτως εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἀρχιμήδους», τὴν ὁποίαν καὶ διηύθυνε κατὰ
τὰ πρῶτα ἔτη τῆς κυκλοφορίας του (1899—1905). Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1932.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΕΓΓΕΛΗΣ

Ἐγεννήθη τὸ 1870. Ἄμα τῷ πέρατι τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν εἰσηλθεν εἰς τὸ ἔθνικόν
Πανεπιστήμιον, ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὸ 1891. 1891
—1895 εὐρύτεραι, εἰδικῶς χημικαὶ σπουδαὶ ἐν ἔσπερίᾳ, εἰς Πανεπιστήμιον Heidel-
berg, Λειψίας, Γενεύης, Παρισίων. Ἐπανελθὼν διωρίσθη τὸ 1897 καὶ διετέλεσε
μέχρι τοῦ 1906 καθηγητῆς τῆς «χημείας» καὶ τῆς «μεταλλουργίας» ἐν τῷ σχολείῳ
Βιομηχάνων-Τεχνῶν. 1895 ὑφηγητῆς καὶ ἀπὸ 1906 καθηγητῆς τῆς ὄργανου καὶ
τῆς φυσικῆς χημείας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. 1924—1925 πρόεδρος τοῦ
ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐπανελημμένως δὲ κοσμητῶρ. Ἀπὸ 1926 τακτικὸν μέλος
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τούτης τῷ 1927. 1929 γεροσιαστής, ἀντι-
πρόσωπος Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημίας, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀντιπρόεδρος τῆς Γε-
ρουσίας. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι : πλεῖστοι μονογραφίαι καὶ μελέται χημικαὶ,
δημοσιευθεῖσαι εἰς ξένα ἰδίως ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἢ ἀνακοινωθεῖσαι εἰς τὰς
Ἀκαδημίας διαφόρων χωρῶν καὶ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, πρωτότυπα συγγράμ-
ματα ἀναγόμενα εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ τὴν ἀνόργανον ἢ ὀργανικὴν χημίαν.
Ἄντεπροσώπευσε πλειστάκις τὴν Ἑλλάδα εἰς διεθνή ἐπιστημονικὰ συνέδρια ἔνθα
καὶ προέβη ἐπανελημμένως εἰς σημαντικὰς ἀνακοινώσεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΓΚΙΝΗΣ (†) (*)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΟΝΟΠΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1867. 1882—1883 φοίτησις εἰς φιλοσοφικὴν σχολὴν
ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1883—1889 σπουδαὶ εἰς Technische Hochschule
München, διπλ. μηχανολόγος μηχανικὸς τῆς σχολῆς ταύτης, 1889. 1889—1895
πρακτικὴ ἐξάσκησις καὶ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς μεγάλα γερμανικὰ ἐργο-
στάσια, μηχανολόγος ἐργοστασίου κατασκευῆς ἀτμαμαζῶν «Locomotivenfabrik
Krauss & Co., Μόναχον (1889—1892), τεχνικοῦ γραφείου «J. Rathgeber,
Μόναχον (1892), μεγάλων ναπηγείων καὶ ἐργοστασίων κατασκευῆς μηχανῶν
«Vulcan», εἰς Stettin (1892—1894) καὶ «Henschel & Sohn», εἰς Cassel (1894
—1895), εἰδίκευσις εἰς κατασκευὴν μηχανῶν καὶ ἰδίως τὴν ἀτμομηχανικὴν.
1898—1917 καθηγητῆς τῆς «θεωρίας καὶ κατασκευῆς μηχανῶν» καὶ τῆς «ἀτμο-
μηχανικῆς» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων - Τεχνῶν. Διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν ἀντι-
πρόσωπος τῶν ἐργοστασίων «Vulcan», ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀρχιμηχανικὸς ἔλξεως
σιδηροδρόμων Πελοποννήσου. Ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτῆς τῆς διδασκαλίας τῶν
μηχανολογικῶν μαθημάτων ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, διαπρέψας ὡς διδάσκα-
λος καὶ ὡς ἐρευνητῆς τῆς ἐπιστήμης. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις κατὰ Δεκέμ-
βριον 1919.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΙΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ τὸ 1861. Ἐσπούδασε δασολογίαν ὡς ὑπότροφος τοῦ κράτους,

(*) Βλ. σχετικῶς εἰς κεφ. Γ' : «Διατελέσαντες διευθυνταὶ καὶ πρυτάνεις», σελ. 148.

έν Μονάχῳ. 1898—1910 ἐπιθεωρητὴς δασῶν καὶ προϊστάμενος δασικῆς ὑπηρεσίας Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. Διωρίσθη τὸ 1899 καὶ ἐχρημάτισε ἐπὶ μακρὸν καθηγητὴς τῆς «δασολογίας» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε διαφόρους πραγματείας καὶ μελέτας ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν δασῶν. Ἀπεβίωσε τὸ 1920.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1852. Διδάκτωρ νομικῆς σχολῆς ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου, 1875. 1875—1878 συμπλήρωσις νομικῶν σπουδῶν ἐν Παρισίοις, Ἀγγλῖα καὶ Βιέννη, διπλωματοῦχος σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Παρισίων. 1880—1887 ὑφηγητὴς τοῦ διοικητικοῦ δικαίου ἐν τῷ ἔθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εἶτα ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ ἀπὸ 1890 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς αὐτῆς ἑδρας, διδάξας μέχρι τοῦ 1923. Ἐχρημάτισε ἐπίσης καθηγητὴς τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ δικαίου καὶ τοῦ διεθνoῦς δικαίου ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ Ὑπαξιωματικῶν (1883—1885). Διετέλεσε κοσμητὼρ τῆς νομικῆς σχολῆς, ἀλληλοδιαδόχως δὲ ἀντιπρύτανης καὶ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου (1916—1920). 1902—1905 καθηγητὴς τοῦ «διοικητικοῦ δικαίου» καὶ τῆς «πολιτικῆς οἰκονομίας» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε πολλὰς πραγματείας καὶ νομικὰ συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κοὶ τὸ κλασσικὸν ἔργον «σύστημα διοικητικοῦ δικαίου».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ (†)(*)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΙΔΗΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Τήλῳ τῶν νοτιῶν Σποράδων τὸ 1852. Ἀρχικῶς ὑπηρέτησεν ὡς διδάσκαλος εἰς τὸ δημόσιον, εἶτα δὲ διωρίσθη κατόπιν διαγωνισμοῦ ἐπιμελητὴς τῆς τοπογραφίας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, ἐσπούδασε μαθηματικὰ εἰς τὸ ἔθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. 1905—1920 καθηγητὴς τῆς «περιγραφικῆς γεωμετρίας» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν καὶ τῷ ΕΜΠ, διδάξας μέχρι τοῦ θανάτου του. Διετέλεσεν ἐπίσης καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ μαθήματος εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν Εὐελπίδων καὶ τὴν ναυτικὴν σχολὴν Δοκίμων. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: λιθόγραφον περιγραφικῆς γεωμετρίας καὶ πραγματεῖαι. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1920.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ Φ. ΚΟΥΣΙΔΗΣ

Ἐγεννήθη εἰς Τσεπέλοβον Ἠπείρου τὸ 1871. Ἐγκύκλιοι σπουδαὶ εἰς Ζωσιμαίαν Σχολὴν ἐν Ἰωαννίνοις. Διπλωματοῦχος πολιτικὸς μηχανικὸς ΕΜΠ 1892. Εἶτα εἰς ἑσπερίαν, διπλ. Eidgenössische Technische Hochschule Zürich 1896. 1896—1897 μηχανικὸς κατασκευῆς Γερμανικῶν Σιδηροδρόμων. Τὸ 1897 κατέβη ἐν εἰς Ἑλλάδα ὡς ἐθελοντὴς. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1897 μετέβη εἰς Αἴγυπτον ὅπου εἰργάσθη εἰς τοὺς Αἰγυπτιακοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὸν Νειλοφράκτην τοῦ Assuan. Τὸ 1900 ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου ΣΠΑΠ (γραμμὴ Πύργου-Μελιγαλά, γέφυρα

(*) Βλ. σχετικῶς εἰς κεφ. Γ': «Διατελέσαντες διευθυνταὶ καὶ πρυτάνεις», σελ. 148

Άλφειού) ως τμηματάρχης μηχανικός. Έλτα άπεστάλη υπό τής Έταιρείας εις Γερμανίαν και Γαλλίαν επί είκοσάμηνον πρὸς έκπαίδευσιν εις τήν ύπηρεσίαν έλξεως και μηχανῶν. Άμα τῇ επανόδῳ ανέλαβε τήν διεύθυνσιν τοῦ κεντρικοῦ εργοστασίου τῶν ΣΠΑΠ μέχρι τοῦ 1907. 1907—1910 μηχανικός τῶν ΣΠΑΠ. Διετέλεσε διευθυντής τῶν ΤΤΤ. 1910—1922, μέ τινας διακοπὰς εκ τῶν πολιτικῶν άνωμαλιῶν τῆς περιόδου εκείνης, τακτικός καθηγητής τῆς «εφηροσομένης μηχανικῆς» ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν και μετέπειτα τοῦ ΕΜΠ, διδάξας ταυτοχρόνως «άντοχήν τῆς ὕλης», «γραφοστατικήν», «στατικήν», «ύδραυλικήν» και «μπετόν άρμέ». Τὸ 1927 μετέβη εις Ἄβυσσηνίαν ως τεχν. σύμβουλος τῆς Αἰθιοπικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν Δημ. Έργων, ἔνθα διέμεινε ἐπὶ διετίαν. Έπιστημονικαί εργασίαι: δημοσιεύσεις εις ἑλληνικά και ξένα περιοδικά, καθὼς και φιλοσοφικά συγγράμματα εις τήν ἑλληνικήν και γερμανικήν. Έξέδωσε πολυγραφημένον σύγγραμμα ἐπὶ τῆς άντοχῆς τῆς ὕλης καθὼς και ὑδραυλικήν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΣΚΟΥΦΟΣ (*)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ (†)

Έγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τὸ 1875. Μετὰ τήν συμπλήρωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν εισῆλθεν εις τήν σχολήν τῶν Βιομηχάνων-Τεχνῶν, άποφοιτήσας ταύτης τὸ 1895 ως διπλ. πολιτικός μηχανικός. 1895—1900 άσκησις τοῦ επαγγέλματος τοῦ μηχανικοῦ ἐν Ἑλλάδι (μηχανικός μελέτης και κατασκευῆς σχοινοκινήτου κεκλιμένης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς μαρμαρωρυχείων Πεντέλης κ.λ.). Έλτα ὑπότροφος τοῦ κράτους ἐν Μονάχῳ πρὸς σπουδὴν τῆς δασικῆς ἐπιστήμης, διπλ. τῆς δασολογικῆς σχολῆς Πανεπιστημίου Μονάχου. Κατὰ τήν διάρκειαν τῆς μακρᾶς ἐν ἑσπερίᾳ κατὰ καιροῦς παραμονῆς του, ἐπεδόθη ὡσαύτως εις τήν ἠλεκτρολογίαν, τὰ μαθηματικά και τήν φιλοσοφίαν, φοιτήσας εις άντιστοιχοῦς άνωτάτας σχολάς. Ἐπὸ 1913 τακτικός καθηγητής τῶν άνωτέρων μαθηματικῶν και ἀπὸ 1924 μέχρι τοῦ θανάτου του τῶν «άνωτέρων μαθηματικῶν και τῆς θεωρητικῆς μηχανικῆς» ἐν τῷ ΕΜΠ. 1917—1927 καθηγητής τῶν μαθηματικῶν και τῆς μηχανικῆς ἐν τῇ άνωτάτῃ Δασολογικῇ Σχολῇ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πρῶτος διευθυντής. Ἐπὸ 1928 συγρόσεως καθηγητής τῆς θεωρητικῆς μηχανικῆς εις τήν σχολήν τεχνικῆς έκπαιδεύσεως ἀξιοματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ. Έπιστημονικὴ σταδιοδρομία: ἡ ἐπιστημονικὴ δρᾶσις τοῦ Ν. Γεννηματᾶ ὑπῆρξε πολυσχιδῆς, πρωτότυπος και πλουσία. Έδημοσίευσε άρκετάς πραγματείας δασολογικὰς εις γερμανικά και γαλλικά περιοδικά, εισαγούσας νέα συστήματα συντάξεως δασικῶν χαρτῶν και άπλοποιούσας τὸν λογισμόν τῆς ἐκτιμητικῆς τῶν δασῶν και τῆς δασικῆς στατικῆς, ὡς και σοβαρωτάτας ἠλεκτρολογικὰς μελέτας ἐπὶ τῆς λειτουργίας ἰδίως τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανῶν, ἐγκαινιάσας μάλιστα ἐν προκειμένῳ νέας ἐπιστημονικὰς κατευθύνσεις. Ἰδιαιτέρως ὁμως δέον νὰ μνημονευθῇ ἡ εις τὰ μαθηματικά και τήν μηχανικήν ἐπιστημονικὴ του παραγωγή, άναφερομένη τόσον εις τὰ στοιχειώδη μαθηματικά, ὅσον και εις τὰ άνώτερα μαθηματικά και κατ' ἔξοχήν εις τήν διανυσματικὴν ἀνάλυσιν και γεωμετρίαν τῆς ὁποίας ὑπῆρξε κύριος εισηγητής ἐν Ἑλλάδι, ἐπιδοθεὶς ἄμα ειδικῶς εις τήν ἐφαρμογὴν αὐτῶν εις τήν θεωρητικὴν μηχανικήν. Συγγράμματα: «μαθήματα θεωρητικῆς μηχανικῆς» και «διανυσματικὴ ἀνάλυσις μετ' ἐφαρμογῶν εις τήν γεωμετρίαν και τήν μηχανικήν». Ὁ Ν. Γεννηματᾶς διεκρίθη ἀκόμη ὡς διδάσκαλος διὰ τε τήν καλλιέπειαν και τήν ἀριότητα τῆς διδασκαλίας, ὡς φιλόλογος και ὡς ποιητής, ἐντελῶς

(*) Βλ. σχετικῶς εις κεφ. Γ': «Διατελέσαντες διευθυνταὶ και πρυτάνεις», σελ. 149

ιδιαιτέρως δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ἀπεριόριστον ἀφοσίωσιν αὐτοῦ, παντοειδῶς ἐκδηλωθεῖσαν καὶ συντελέσασαν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἰδρύματος καὶ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἐν αὐτῷ σπουδῶν. Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ τὸ 1932.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1878. Ἔσπούδασε μαθηματικά εἰς τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ εἶτα ὡς ὑπότροφος τοῦ κράτους ἐν Γαλλίᾳ, διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Sorbonne, 1906. Ἀπὸ 1911 μέχρι τοῦ θανάτου του τακτικὸς καθηγητῆς τῆς ἀνωτέρας μαθηματικῆς ἀναλύσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. 1916—1928 καθηγητῆς τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν τῷ ΕΜΠ. Ἀπὸ 1926 τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἡ ἐπιστημονικὴ δρᾶσις τοῦ Γ. Ρεμούνδου χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν πρώτων σπουδαστικῶν χρόνων του καὶ κατέταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν σπουδαίων μαθηματικῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἐδημοσίευσεν πολλὰς πρωτοτύπους μελέτας, μονογραφίας καὶ συγγράμματα μαθηματικά, ἀναφερόμενα εἰς τὸν διωφορικὸν καὶ δλοκληρωτικὸν λογισμόν, ἰδιαιτέρως δὲ διεκρίθη διὰ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ τῶν πιθανοτήτων, τῶν διαφορικῶν ἐξισώσεων καὶ τῆς θεωρίας τῶν συναρτήσεων. Ἀντεπροσώπευσεν ἐπανειλημμένως τὸ κράτος εἰς διεθνή ἐπιστημονικὰ συνέδρια. Ἀπεβίωσε τὸ 1928.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ε. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Λέρῳ τῆς Δωδεκανήσου τὸ 1784. 1895—1905 σπουδαὶ εἰς Ecole des Beaux Arts Παρισίων, διπλ. ἀρχιτέκτων τῆς σχολῆς ταύτης 1905. Ἀπὸ 1905 ἐξασκεῖ αὐτοτελῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιτέκτονος, μελετήσας καὶ ἐπιβλέψας τὴν ἐκτέλεσιν πολλῶν μεγάλων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων ἐν Ἑλλάδι (σχέδιον συνοικισμοῦ Ψυχικό, μέγαρον πανεπιστημιακῆς λέσχης, λέσχη φρουρᾶς Ἀθηνῶν κλπ.). Ἰδρυτῆς καὶ πρόεδρος διοικητικοῦ συμβουλίου τεχνικῆς εταιρίας «Κάδμος». 1917—1922 καθηγητῆς τῆς «ἀρχιτεκτονικῆς» ἐν τῷ ΕΜΠ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἔτυχε πολλῶν βραβείων εἰς ἀρχιτεκτονικοὺς διαγωνισμοὺς, διεθνεῖς ἢ πανελληνίους, ἐξ ὧν σπουδαιότερον τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ ἐν ἔτει 1912 διὰ τὴν σύνταξιν τῆς μελέτης τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου Ἀθηνῶν.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΝΟΤΑΡΗΣ (†)

Ἐγεννήθη τὸ 1879. Κατετάγη τὸ 1905 εἰς τὸ ναυπηγικὸν σῶμα τοῦ Π. Ναυτικοῦ, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ πλωτάρχου-ναυπηγοῦ. Διωρίσθη τὸ 1917 καὶ διετέλεσε καθηγητῆς τῆς «ναυπηγικῆς» ἐν τῷ ΕΜΠ. Ἀπεβίωσε τὸ 1920.

ERNEST HÉBRARD (†)

Γάλλος τὴν ἐθνικότητα, ἐσπούδασε ἀρχιτεκτονικὴν, κτιριολογίαν καὶ πολεοδομίαν εἰς τὴν Ecole des Beaux Arts Παρισίων. Τυχὼν τοῦ βραβείου «prix de Rome», ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος τοῦ γαλλικοῦ κράτους ἐπὶ πενταετίαν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς μελέτην τῆς ῥωμαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Εἶτα μεταβὰς ἐν Ἀμερικῇ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν καὶ πολεοδομικῶν σπουδῶν του, ἐξεπόνησε τὴν μελέτην τῆς «ιδεώδους πόλεως». Εὗρεθεις κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεγάλου πολέμου ὡς γάλλος στρατιώτης ἐν Θεσσαλονίκῃ, μετὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ 1917, υπέ-

βαλε προσχέδιον άνοικοδομήσεως, ειτα δέ, έντολή τής ελληνικής κυβερνήσεως και συνεργασία τής ελληνικής τεχνικής έπιτροπής, έξεπόνησε τά όριστικά σχέδια τής νέας πόλεως Θεσσαλονίκης (*). 1918—1924 έν Άθήναις, προϊστάμενος τμήματος άρχιτεκτονικών μελετών Υπουργείου Συγκοινωνίας και συγχρόνως καθηγητής τής «κτιριολογίας» έν τή άνωτάτη σχολή άρχιτεκτόνων του ΕΜΠ. 1924—1929 προσκλήσει γαλλικής κυβερνήσεως προϊστάμενος άρχιτεκτονικής ύπηρεσίας κυβερνήσεως Ίνδοκίνας. 1929—1932 εκ νέου έν Έλλάδι, προϊστάμενος άρχιτεκτονικής ύπηρεσίας Υπουργείου Παιδείας (συμβολή εις τήν άνέγερσιν τών σχολικών κτιρίων) και συγχρόνως καθηγητής πάλιν τής κτιριολογίας έν τφ ΕΜΠ. Άπεβίωσεν έν Γαλλία τό 1933.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ (†)

Έγεννήθη έν Άθήναις τό 1883. Διδάκτωρ φυσικών έπιστημών έθνικού Πανεπιστημίου 1904. 1904—1908 συμπλήρωσις σπουδών επί χημεία εις Πανεπιστήμια Λειψίας, Heidelberg, Freiberg, Γενεύης και Λονδίνου. Άπό 1908 έν Έλλάδι: 1908—1918 έπιμελητής εργαστηρίου άνοργάνου χημείας έθνικού Πανεπιστημίου, ειτα ύφηγητής. 1918—1919 καθηγητής τής φυσικής χημείας Πανεπιστημίου Άθηνών και συγχρόνως τής «χημικής τεχνολογίας» έν τφ ΕΜΠ. Έπιστημονικαί έργασίαι: έξεπόνησε πλείστας πρωτοτύπου χημικάς μελέτας δημοσιευθείσας εις πρακτικά ξένων άκαδημιών και εις περιοδικά. Σημαντικά είναι αί έρευναι αυτού επί τών «δυσιαδικών συστημάτων όργανικών ενώσεων», τών «αιθεριών έλαίων και ελληνικών φυτών» κλπ. Έξέδωκε ώσαύτως διδακτικά συγγράμματα άναλυτικής και όργανικής χημείας, ιδιαιτέρως δέ συνέβαλε εις τήν μελέτην τής ελληνικής χημικής βιομηχανίας διά σχετικών έργασιών του. Άπεβίωσε έν Ζυρίχη τό 1919.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΖΑΝΝΟΣ

Έγεννήθη τό 1889. Μηχανολόγος μηχανικός, διπλ. Πολυτεχνείου Μονάχου 1914. 1914—1915 πρακτική έξάσκησις εις έργοστάσια μηχανών έν Γαλλία και Έλβετία. 1916 διευθυντής έργοστασιών «Έταιρίας Έπιχειρήσεων» έν Μαντουδιφ Εύβοίας. 1917 ιδρυτής μηχανοποιείου «Δ. Ζάννος και Ι. Κυριαζίδης». Άπό 1918 γενικός διευθυντής γενικής βιομηχανικής εταιρίας «ΒΙΟ». 1919—1924 καθηγητής τής «κατασκευής άνυψωτικών και δομικών μηχανών» έν τφ ΕΜΠ. Έχρημάτισε πρόεδρος τής έπιτροπής κρατικού έλέγχου τής «Έλληνικής Ήλεκτρικής Έταιρίας». 1928—1932 βουλευτής Άθηνών και διατελεί από 1932 γεροισιαστής, εκπρόσωπος ελληνικής βιομηχανίας έν τή Γερουσία.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ (†)

Έγεννήθη έν Σκόρω τό 1862, τας δέ έγκυκλίους σπουδάς διήνωσεν έν Πειραιεί. Έφοίτησε εις τό έθνικόν Πανεπιστήμιον και άκολούθως, από 1879, έσπούδασε χημείαν εις τά Πανεπιστήμια Μονάχου, Βιέννης και Βονν, άναγορευθείς διπλ. του πρώτου και διδάκτωρ του τελευταίου. Έπανεβθών εις Έλλάδα διετέλεσε τό πρώτον χημικός τών μεταλλουργιών Λαυρίου. 1883—1919 έπιμελητής φαρμακευτικού χημείου έθνικού Πανεπιστημίου. Έχρημάτισε άστυχημικός Άθηνών,

(*) Τό σχέδιον Hébrard δέν εφηρμόσθη άτυχώς μεταγενεστέρας εις τό άκέραιον, άλλ' ήκρωτηριασμένον και σημαντικώς τροποποιημένον, ιδίως χάριν οικονομικών.

καθηγητής τῆς χημείας ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων καὶ ὑφηγητής τῆς φαρμακευτικῆς χημείας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀπὸ 1919 τακτικὸς καθηγητής τῆς «ὀργανικῆς χημείας» ἐν τῷ ΕΜΠ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ὁ Τ. Κομνηνὸς διεκρίθη ὡς ἐρευνητής, συγγραφεὺς καὶ διδάσκαλος· συνέγραψε καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς πρωτοτύπους μελέτας καὶ μονογραφίας ἑλληνιστὶ καὶ γερμανιστὶ, ἀναγομένας εἰς ποικίλους κλάδους τῆς ἀναλυτικῆς καὶ ὀργανικῆς χημείας, ἐξέδωκε διδακτικὰ συγγράμματα ὀργανικῆς χημείας κ.ἄ. Ἀπεβίωσε τὸ 1925.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΜΠΡΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1889. Ἐσπούδασε γλυπτικὴν καὶ καλὰς τέχνας ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ Καλῶν Τεχνῶν ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ὡς ὑπότροφος ταύτης ἐν Παρισίοις. Ἀπὸ 1919 καθηγητής τῆς «πλαστικῆς» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ ἀρχιτεκτόνων τοῦ ΕΜΠ, θέσεως ἀπὸ τῆς ὁποίας παρητήθη τὸ 1924. 1925—1930 ἐν Παρισίοις, ἐντατικὴ καλλιτεχνικὴ παραγωγή, συμμετοχὴ εἰς πλείστας ἐκθέσεις. Ἐπιλοτέχνησε πολλὰ καὶ ἀξιόλογα γλυπτικὰ ἔργα, ἰδίως μνημεῖα καὶ ἀνδριάντας, κοσμοῦντα δημοσίους χώρους ἢ ἰδιωτικὰς οἰκοδομικὰς ἐν Ἑλλάδι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ (*)

ΛΟΥΚΑΣ ΔΟΥΚΑΣ (†)

Ἐγεννήθη ἐν Τήνῳ τὸ 1890. Ἐσπούδασε γλυπτικὴν ἐν Ἀθήναις καὶ εἶτα ἐν ἐσπερία. Ἐξετέλεσε πλείστα ἀξιόλογα γλυπτὰ ἔργα, τινὰ τῶν ὁποίων ἔτυχον μάλιστα τιμητικῆς μνείας εἰς τὴν ἐκθεσιν Salon τῶν Παρισίων. Τὸ 1925 διωρίσθη καθηγητής τῆς «πλαστικῆς» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ ἀρχιτεκτόνων τοῦ ΕΜΠ, ἀπεβίωσεν ὅμως κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Ἀθήναις.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Ἡπείρῳ τὸ 1875. Τὰς πρώτας σπουδὰς διήνυσεν ἐν Ἰωαννίνοις, εἶτα δὲ ἐσπούδασεν ἀρχιτεκτονικὴν εἰς τὴν Ecole des Beaux Arts τῶν Παρισίων, τυχὼν διπλώματος τῆς σχολῆς ταύτης. Ἐξήσκησεν ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ μακρὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιτέκτονος ἐν Γαλλίᾳ, ἐκπονήσας πλείστας μελέτας καὶ ἐκτελέσας διάφορα ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα (μνημεῖα κλπ.) ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαχού. Ἐτιμήθη διὰ διαφόρων μεταλλίων εἰς ἐκθέσεις. Ἐν Ἑλλάδι ἐξετέλεσε ἐπίσης πολλὰ μεγάλα ἔργα (μνημεῖα, κτίρια τραπεζῶν κ.ἄ.). Διετέλεσε τὸ 1925 καθηγητής τῆς «κτιριολογίας» ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ ἀρχιτεκτόνων τοῦ ΕΜΠ. Ἀπὸ 1926 μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

CHEDAL ANGLAY

Γάλλος μηχανικὸς καὶ εἰδικὸς λιμενολόγος, διευθυντής τῆς Ἐταιρείας λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν κατασκευῶν «Hersent» (ἐκτελούσης τὰ λιμενικὰ ἔργα Πειραιῶς). Διετέλεσε ἀπὸ 1930 μέχρι 1932 καθηγητής τῶν «λιμενικῶν ἔργων» ἐν τῷ ΕΜΠ.

(*) Βλ. σχετικῶς εἰς κεφ. Γ': «Διδακτικὸν προσωπικόν» (ἐπίτιμοι καθηγηταὶ) σελ. 95

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΡΑΖΕΛΟΣ

Ἐγεννήθη τῷ 1859 ἐν Οἰτύλῳ τῆς Λακωνίας. Ἐπεράτωσε τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Ἀθήναις ἐσπούδασε μηχανικὸς ἐν τῷ Ε.Μ. Πολυτεχνεῖῳ, ὁπόθεν ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1879, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μηχανολόγου, διευθύνας ἐπὶ δεκαετίαν τὸ γραφεῖον μελετῶν καὶ σχεδίων τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου Βασιλειάδου. Κατὰ τὸ 1889 μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπου ἐπὶ ἑπταετίαν ἐτελειοποίησε τὰς σπουδὰς του, φοιτήσας εἰς τὸ αὐτόθι Conservatoire des Arts et Métiers καὶ ἐργασθεὶς ἐν τῷ γραφεῖῳ μελετῶν τοῦ γαλλικοῦ σιδηροδρόμου P. L. M., ἐν τοῖς γραφείοις μελετῶν τῶν Anciens Etablissements Cail, ὡς καὶ εἰς ἑτέρας ἐγκαταστάσεις τῆς Γαλλίας. Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ του ἐν Ἑλλάδι διαφρίσθη, κατὰ τὸ ἔτος 1897, διευθυντὴς τοῦ Μηχανολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου, ὅπου παρέμεινε διδάσκων ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον τριακονταπενταετίαν, πλην τῆς τριετίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1919 ἕως 1921. Ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὄριου ἡλικίας ἐν ἔτει 1932. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξετέλεσε πλείστα ἔργα, ἰδίᾳ δὲ σχέδια καὶ ἐγκαταστάσεις κυλινδρομύλων ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας. Διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν τεχνικὸς σύμβουλος τοῦ Δήμου Πειραιῶς, διοργανώσας τὴν ὑδραυλικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου, τεχνικὸς σύμβουλος τοῦ σιδηροδρόμου Ἀττικῆς ὡς καὶ πλείστον ἐργοστασίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Ε΄ ΣΧΟΛΑΙ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Πλην τῆς ἐν μόνῳ τῷ Ἐθνικῷ Μετσοβίῳ Πολυτεχνεῖῳ παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Κράτους τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως, εἴτε διὰ τῶν ἀνωτάτων σχολῶν αὐτοῦ, εἴτε διὰ τῶν εἰς τὰς ἀνωτάτας προσηρημένων Σχολείων Ἐργοδηγῶν (ΣΕΡ), ὑφίστανται καὶ λειτουργοῦν ἐν Ἑλλάδι πολυάριθμοι σχολαὶ τεχνικῆς ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως ποικίλης διαβαθμίσεως, αἵτινες ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ΕΜΠ, κέκτηνται ἀποκλειστικὸν πρακτικὸν ἐκπαιδευτικὸν προορισμὸν, ἀποσκοποῦν τοῦτέστι εἰς τὴν μόρφωσιν ἱκανῶν, δοκίμων «τεχνιτῶν» ἢ ἄλλως εἰς τὴν κατάρτισιν ἐξειδικευμένου κατωτέρου ἐκτελεστικοῦ προσωπικοῦ δυναμένου νὰ κατανοήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ ὀρθῶς τὰς διαταγὰς τῶν προϊσταμένων του ἐπιστημόνων μηχανικῶν καὶ ν' ἀποτελέσῃ μετ' αὐτῶν ἐν ὀργανικὸν σύνολον ἀλληλοσυμπληρούμενον, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς τε ποιότητος τῶν ἐκτελουμένων ἔργων καὶ τῆς τεχνικῆς προόδου τῆς χώρας.

Ἡ Ἑλλὰς ἀριθμεῖ ἱκανὸν ἀριθμὸν τοιούτων καθιδρυμάτων, τῶν ὁποίων ἢ ἴδρυσις ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον - τοῦλάχιστον διὰ τὰ σπουδαιότερα - εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν ἢ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν πλουσίων ὁμογενῶν. Συντηροῦνται ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν κληροδοτημάτων ἢ ὑπὸ τοῦ κράτους ἢ ἐπιχορηγοῦνται παρ' αὐτοῦ, ὑπάγονται δέ, ἀναλόγως τῆς ἐιδικότητός των, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ὑπουργείων Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Ναυτικῶν ἢ Προνοίας. Ἀτυχῶς τὰ περισσότερα ὕστεροῦν ἀκόμη εἰς ὀργάνωσιν καὶ τεχνικὸν ἐξοπλισμὸν, ἰδίως λόγῳ ἐλλείψεως ἐπαρκῶν οἰκονομικῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ βραχέος ἀπὸ τῆς συστάσεώς των μεσολαμβάναντος χρονικοῦ διαστήματος: ὄντως, σοβαρὰ συστηματοποιημένη κίνησις διὰ τὴν ἴδρυσιν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν ἐν Ἑλλάδι μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἐξεδηλώθη, ἢ συντελεσθεῖσα δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξέλιξις, καίτοι ὅπως οὖν μονομερῆς, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐνθαρρυντικὴ καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὰς μᾶλλον αἰσιοδόξους διὰ τὸ μέλλον προβλέψεις.

Δεδομένης τῆς σημασίας καὶ τῆς συμβολῆς τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπαγγελματικῶν σχολῶν διὰ τὴν διάδοσιν καὶ πρόοδον τῶν τεχνικῶν ἐπαγγελμάτων παρ' ἡμῖν, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀγνοηθοῦν αὐταὶ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῆς Τεχνικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἑλλάδος Δι' ὃ καὶ παρατίθεται κατωτέρω πίναξ τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν καθαρῶς τεχνικῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀκολουθεῖται ἡ σειρά σπουδαιότητος τούτων. Αἱ σχολαὶ αὐταὶ κατωτέρας ἢ στοιχειώδους βαθμίδος διαιροῦνται, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῶν σπουδῶν, εἰς τρεῖς κατηγορίας ὑπὸ στοιχεῖα Α, Β, Γ. Ὁ πίναξ οὗτος περιλαμβάνει σύντομον σημείωμα ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σύνθεσιν, λειτουργίαν καὶ δρᾶσιν ἐκάστης σχολῆς.

Ι. ΣΧΟΛΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Α΄.

1) «ΣΙΒΙΤΑΝΙΔΕΙΟΣ,, ΣΧΟΛΗ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Ίδρύθη τὸ 1927 καὶ ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις (Καλλιθέα). Ἡ σχολὴ αὕτη εἶναι μέσης βαθμίδος, συντηρεῖται δὲ ἐκ τῶν πόρων τοῦ ἀντιστοίχου πλουσίου κληροδοτήματος τῶν ἀδελφῶν Σιβιτανίδου. Εἶναι ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ κράτους ὡς ἰσότιμος πρὸς ὁμοταγεῖς δημοσίας σχολὰς τεχνιτῶν καὶ ὑπάγεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη συνεπάγεται δικαιώματα δημοσίου ὑπαλλήλου διὰ τοὺς τακτικούς καθηγητὰς καὶ διδασκάλους τῆς σχολῆς. Διοικεῖται ὑπὸ δεκαεταρμελοῦς διοικητικοῦ συμβουλίου, συγκεκριημένου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐδικοῦ νόμου τοῦ διέποντος τὰ τῆς σχολῆς. Ἀπὸ 1932 στεγάζεται ἀνετώτατα καὶ ἀριώτατα εἰς ἀκίνητα ἰδιόκτητα, ἀνεγερθέντα ἐν Καλλιθέᾳ ἐκ τῶν κεφαλαίων τοῦ ῥηθέντος κληροδοτήματος καὶ περιλαμβάνοντα εὐρυχώρους αἰθρῶσας διδασκαλίας καὶ πλήρεις ἐγκαταστάσεις ἐργαστηρίων δι' ὅλας τὰς διδασκομένας εἰδικότητας. Τὰ μέχρι τοῦδε δαπανηθέντα δι' οἰκοδομὰς καὶ ἐγκαταστάσεις ὑπερβαίνουν τὰ 26 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Αἱ σήμερον ἐν τῇ σχολῇ διδασκόμεναι εἰδικότητες εἶναι αἱ ἑξῆς: 1) μηχανοτεχνία, 2) ἠλεκτροτεχνία, 3) λιθοδομικὴ, 4) ξυλοδομικὴ, 5) γραφικαὶ καὶ διακοσμητικαὶ τέχναι, 6) πλαστικὴ καὶ γλυπτικὴ, 7) χαρακτικὴ μετάλλων, 8) μεταλλοπλαστικὴ, καὶ 9) κεραμευτικὴ. Μελετᾶται πρὸς τούτοις ἡ βαθμιαία εἰσαγωγή τῆς διδασκαλίας καὶ ἄλλων εἰδικοτήτων, μέχρις 70 ἐν συνόλῳ.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐν τῇ σχολῇ ἀπασχολουμένου διδακτικοῦ καὶ διοικητικοῦ προσωπικοῦ ἀνέρχεται εἰς 65. Τὸ 1934 ἐνεγράφησαν εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς σχολῆς 650 μαθηταί. Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν εἶναι τριετής ἢ δὲ διδασκαλία ἡμερησία. Εἰς τὴν α' τάξιν εἰσάγονται, κατόπιν εἰσιτηρίου διαγωνισμοῦ, νέοι ἄγοντες τὸ 13ον τοῦλάχιστον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ κεκτημένοι ἀπολυτήριον δημοτικοῦ σχολείου. Εἰς τοὺς εὐδοκίμως περατώσαντας τὰς σπουδὰς των ἀπονέμεται πτυχίον ἐμφαῖνον τὴν ἐν τῇ σχολῇ κτηθεῖσαν εἰδικότητα.

Ἐν ἔτει 1932 αἱ ὀλικαὶ δαπάναι λειτουργίας τῆς σχολῆς ἀνήλθον - ἐξαιρέσει τῶν δαπανῶν οἰκοδομήσεων καὶ ἐμπλουτισμοῦ - εἰς δραχ. 3.400.000 περίπου.

Ἡ «Σιβιτανίδειος» ἀποτελεῖ πρότυπον συστηματικῶς ὀργανωμένης καὶ λειτουργούσης μέσης σχολῆς τεχνιτῶν, εἶναι δὲ ἐφάμιλλος πρὸς τὰς καλυτέρας ἀντιστοίχους ξένας τοιαύτας καὶ μοναδικὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

2) «ΒΑΛΛΙΑΝΕΙΟΣ,, ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τὸ ἴδρυμα τοῦτο, ἰσότιμον πρὸς τὴν «Σιβιτανίδειον» καὶ ἀκολουθοῦν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν εὐθὺς μετ' αὐτήν, εἶναι

ώσαύτως κατηγορίας Α', ιδρύθη δὲ ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας καὶ συντηρεῖται ἐκ τῶν πόρων τοῦ Βαλλιανείου κληροδοτήματος. Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ κράτους, ὑπάγεται καὶ τοῦτο εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Διοικεῖται ὑπὸ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ στεγάζεται εἰς ἰδιόκτητα ἄνετα κτίρια, περιλαμβάνοντα ἀρτίας ἐγκαταστάσεις ἐργαστηρίων διὰ τὴν πρακτικὴν ἐξάσκησιν τῶν μαθητῶν. Μέχρι τοῦδε ἐδαπανήθησαν δι' οἰκοδομὰς καὶ ἐργαστήρια ὑπὲρ τὰ 5 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Αἱ διδασκόμεναι ἐν τῇ σχολῇ εἰδικότητες εἶναι: 1) ἤλεκτροτεχνία, 2) σχεδιαστικὴ οἰκοδομῶν, 3) βιβλιοδετικὴ καὶ 4) ὑφαντουργικὴ.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐν τῷ ἰδρύματι ἀπασχολουμένου διδακτικοῦ προσωπικοῦ ἀνέρχεται εἰς 17 περίπου, ἐκπαιδεύονται δὲ κατ' ἔτος εἰς ὅλα τὰ τμήματα αὐτῆς περὶ τοὺς 100—130 μαθηταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἐντὸς τῆς σχολῆς λειτουργεῖ ἐπίσης οἰκοτροφεῖον παρέχον ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος τροφὴν καὶ στέγην εἰς ἀπόρους μαθητάς. Ἡ φοίτησις εἶναι τριετής, ἡ δὲ διδασκαλία ἡμερησία. Εἰς τὴν α' τάξιν εἰσάγονται νέοι κεκτημένοι ἀπολυτήριον τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Εἰς τοὺς ἀποφοιτῶντας ἀπονέμεται πτυχίον μετ' ἀντιστοίχου χαρακτηρισμοῦ τῆς κτηθείσης εἰδικότητος. Αἱ ἐτήσια δαπάναι λειτουργίας τῆς σχολῆς ὑπερβαίνουν τὸ ἑκατομμύριον δραχμῶν.

Χάρις εἰς τὴν ἀριότητα τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τὴν καλὴν ὀργάνωσιν αὐτῆς, ἡ «Βαλλιάνειος» παρέχει εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ φοιτῶντας μαθητάς ἤλεκτροτεχνίτας, σχεδιαστάς, βιβλιοδέτας καὶ ὑφαντουργούς, τὰ μέσα τῆς πλήρους καταρτίσεώς των εἰς τὴν ἀκολουθουμένην εἰδικότητα.

3) ΔΗΜΟΣΙΑ "ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΕΙΟΣ,, ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗΣ

Ἰσότημος πρὸς τὰς προαναφερθείσας καὶ ἀκολουθοῦσα εὐθὺς μετὰ τὴν «Βαλλιάνειον», ιδρύθη καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ὑπάγεται δὲ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ἐδρεῖται ἐν Ἀθήναις καὶ λειτουργεῖ ἐν ἰδιοκτητῷ μεγάρῳ, περιλαμβάνοντι καλῶς συγκεροτημένα ἐργαστήρια, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς διδασκόμενας εἰδικότητας ἤτοι: διακοσμητικὴν ἐπὶ διαφόρων ὑλικῶν (ἰδίᾳ ὑφάσματος, δέρματος καὶ μετάλλου) καὶ κατασκευὴν ἀθυρμάτων ἐκ ξύλου, χάρτου, ὑφάσματος καὶ μετάλλου. Τὰ διδασκόμενα καὶ αἱ ἐγκαταστάσεις διαρκῶς συμπληροῦνται καὶ ἐπεκτείνονται, εἰς τοῦτο δὲ μεγάλως συνέβαλε καὶ διαρκῶς συντρέχει ὁ βιομηχανικὸς οἶκος τῶν «Ἀδελφῶν Παπαστράτου», ὅστις ἔχει μέχρι τοῦδε διαθέσῃ 2,5 ἑκατομ. δραχ. περίπου ὑπὲρ τῆς σχολῆς, ὡς καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων, καταθέσασα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐν ἀρχῇ τῆς συστάσεως τῆς σχολῆς, περὶ τὸ ἡμισυ ἑκατομ. δραχμῶν.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐν τῇ σχολῇ διδάσκοντος προσωπικοῦ ἀνέρχεται εἰς 17. Τὸ 1934/35 ἐνεγράφησαν εἰς τὰ διάφορα τμήματα αὐτῆς 23 ἐν συνόλῳ μαθηταί. Ἡ φοίτησις εἶναι τριετής—ἀφιερουμένου ἐνὸς ἀκόμη ἔτους πρὸς πε-

ραιτέρω τελειοποίησιν—ἢ δὲ διδασκαλία ἡμερησία. Εἰς τὴν α' τάξιν εἰσάγονται νέοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀποφοιτήσαντες τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

Τὸ ἴδρυμα κέκτηται ἀξιόλογον ὀργάνωσιν χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐξέλιξις αὐτοῦ ὑπῆρξε ραγδαία: τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν ἐπανειλημμένως ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον εἰδικῶν ἐκθέσεων, αἵτινες ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Αἱ ἐτήσια δαπάναι λειτουργίας ὑπολογίζονται διὰ τὴν χρῆσιν 1934/35 εἰς δρχ. 815.000 περίπου, καταβαλλομένας ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τοῦ εἰδικοῦ προϋποπογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἑθνικῆς Οἰκονομίας.

II. ΣΧΟΛΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Β'.

Πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευομένων σχολῶν τεχνιτῶν μέσης βαθμίδος, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἀρκετὰ σχολεῖα κατωτέρας βαθμίδος, ὅπου ἡ διδασκαλία παρέχεται κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας. Κυριώτερα ἐξ αὐτῶν εἶναι τὰ εὐθὺς κατωτέρω κατὰ σειρὰν σπουδαιότητος ἀναγραφόμενα.

1) «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»

Ἰδρυθεῖσα ἐν Ἀθήναις τὸ 1899 πρωτοβουλία τοῦ καθηγητοῦ Κυπαρίσσου Στεφάνου—θερμοῦ θιασώτου τῆς διαδόσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν παρ' ἡμῖν καὶ πρωτοστατήσαντος κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη λειτουργίας τῆς «Βιοτεχνικῆς» εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ θεμελίωσιν της—περιλαμβάνει ἀποκλειστικῶς ἑσπερινὰς σχολὰς κατωτέρας βαθμίδος, ἀποσκοπούσας τὴν παιδεύσιν νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀσχολουμένων ἐν καιρῷ ἡμέρας εἰς βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἐπιθυμούντων νὰ συμπληρώσωσι τὴν γενικὴν καὶ ἰδίως τὴν τεχνικὴν αὐτῶν μόρφωσιν. Συνίσταται κατὰ πρῶτον λόγον ἀπὸ τὰς ἰδίως «Ἑσπερινὰς σχολὰς», αἱ ὁποῖαι καὶ προσδίδουν εἰς τὸ ἴδρυμα τὸν τεχνικὸν χαρακτήρα, κατὰ δεῦτερον δὲ λόγον ἀπὸ τὴν «Διπλάρειον σχολὴν θηλέων» (*), λειτουργοῦσαν ἐν Ἀθήναις ὡς τμήμα εἰδικὸν τῆς «Βιοτεχνικῆς Ἑταιρίας». Ἡ διδασκαλία παρέχεται εἰς ἀμφοτέρας δωρεάν. Διοικοῦνται ὑπὸ πολυμελοῦς διοικητικοῦ συμβουλίου, συντηροῦνται ἐξ ἰδίων πόρων (κληροδοτήματα, δωρεαί), ἐπιχορηγοῦνται ἐκτάκτως ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἑθνικῆς Οἰκονομίας. Στεγάζονται εἰς ἰδιόκτητον, πρὸ τινος μάλιστα ἀποπερατωθὲν καὶ εἰδικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνεγερθὲν κτίριον ἐπὶ τῆς οἴου Μενάνδρου, εἶναι δὲ ἐφωδιασμένοι μὲ διαφόρους ἐγκαταστάσεις διὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ

(*) Ἡ «Διπλάρειος» παρέχει γενικὴν μόρφωσιν εἰς νεάνιδας ἐργαζομένας τὴν ἡμέραν, διδάσκει δὲ συνάμα εἰς αὐτὰς συναφεῖς πρὸς τὸ φύλον των εἰδικότητος (ραπτικὴν, κέντημα κλπ.).

τὴν ἄσκησιν τῶν μαθητῶν, ἀναλόγως τῆς ἀκολουθουμένης ὑπ' αὐτῶν εἰδικότητος.

Εἰς τὰς «Ἐσπερινὰς σχολὰς ἀρρένων» διδάσκονται 34 ἐν ὄλῳ ἐπαγγελματικαὶ εἰδικότητες κατὰ τὸ πλεῖστον τεχνικαί, ἤτοι: οἰκοδομική, διακοσμητική, μηχανουργική, ἠλεκτροτεχνία, ἐπιπλοποιία, ξυλουργική κλπ. Αἱ ὥραι διδασκαλίας κατὰ τὸ ἑσπέρας εἶναι 7—9 ἢ 8—10, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους. Τὸ τεχνικὸν διδακτικὸν προσωπικὸν ἀπαρτίζεται ἐν μέρει ἐκ διπλωματούχων ἐπιστημόνων μηχανικῶν, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ ἐργαζομένων ἐν τῇ σχολῇ σχεδὸν ἀμισθεί, τιμῆς ἕνεκεν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτησίως ἐγγραφομένων μαθητῶν ἀνέρχεται εἰς 1.000, αἱ δὲ ἐτήσια δαπάναι λειτουργίας τοῦ ἰδρύματος εἰς 300.000 δραχ. περίπου.

2) ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ «ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΩΝ» ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην κατατάσσονται αἱ κάτωθι δύο σχολαὶ κατωτέρας βαθμίδος, ἐδρεύουσαι ἀμφοτέραι ἐν Πειραιεὶ καὶ λειτουργοῦσαι δι' ἰδίων πόρων καὶ τακτικῶν ἐπιχορηγήσεων τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν, εἰς ὃ ὑπάγονται. Ἐν αὐταῖς ἐπιδιώκεται ἡ μόρφωσις δοκίμων μηχανουργῶν τοῦ ἐμποικοῦ ναυτικοῦ. Αἱ σχολαὶ αὗται εἶναι δύο, ἤτοι:

Ἡ «*Νυκτερινὴ Σχολὴ Μηχανικῶν*» τοῦ Πειραιικοῦ Συνδέσμου καὶ

Ἡ «*Νυκτερινὴ Σχολὴ Μηχανικῶν*» τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνδέσμου βιομηχανῶν καὶ βιοτεχνῶν ὃ «*Προμηθεύς*».

Ἐκ τούτων ἡ πρώτη λειτουργεῖ εἰς ἰδιόκτητον μέγαρον. Ἡ διδασκαλία παρέχεται εἰς ἀμφοτέρας—ἐπὶ καταβολῇ ἐλαφρῶν διδάκτρων—κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, βάσει προγράμματος ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν καὶ περιλαμβάνοντος πέντε ἔτη σπουδῶν. Εἰς τὴν α' τάξιν εἰσάγονται, κατόπιν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων, νέοι κεκτημένοι ἀπολυτήριον τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ ἐργαζόμενοι ὡς μαθητευόμενοι, εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια ἢ ἐργαστήρια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἕκαστον ἔτος εἰσακτέων εἶναι περιορισμένος. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν εἰς ἀμφοτέρα τὰ ἰδρύματα κατ' ἔτος φοιτῶντων, ἀνέρχεται εἰς 1.300 περίπου. Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν ἀπαρτίζεται ἀπὸ 30 περίπου διδασκάλους καὶ καθηγητάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ τινὲς ἐπιστήμονες μηχανικοί. Αἱ ἐτήσια δαπάναι λειτουργίας τῶν δύο σχολείων κυμαίνονται περὶ τὰς 500.000 δραχ., ἐξ ὧν αἱ 350.000 καλύπτονται δι' εἰσφορᾶς τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν.

3) ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ «ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΩΝ» ΠΕΙΡΑΙΩΣ (*)

Ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν ἐπιστημόνων μηχανικῶν τῆς γείτονος καὶ ἐδρεύει ἐν Πειραιεὶ. Εἶναι ὡσαύτως ἰδιοσυντήρητος καὶ ὑπάγεται εἰς τὸ

(*) Τὸ σύνολον τῶν εἰς τὰς δι' ἀστερίσκου σημειουμένας ἑσπερινὰς σχολὰς φοιτῶντων μαθητῶν κυμαίνεται κατ' ἔτος περὶ τοὺς 1800, ὃ δὲ ἀριθμὸς τοῦ διδάσκοντος.

Υπουργείον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ἡ ἐν αὐτῇ ἐσπερινή, δωρεὰν παρεχομένη διδασκαλία ἀποσκοπεῖ, ὅπως καὶ αἱ ἀντίστοιχοι σχολαὶ τοῦ Υπουργείου Ναυτικῶν, γενικῶς εἰς τὴν μόρφωσιν νεαρῶν βιοπαλαιστῶν, ἐκ παραλλήλου ὅμως εἰς τὴν κατάρτισιν ἱκανῶν δοκίμων μηχανοτεχνιῶν καὶ μηχανοδηγῶν, ἐξειδικευμένων εἰς τὸν χειρισμὸν καὶ τὴν συναρμολόγησιν μηχανῶν ἐμπορικῶν πλοίων.

4) «ΤΡΙΑΝΤΕΙΟΣ» ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΤΡΩΝ (*)

Ἰδρύθη ἐν Πάτραις καὶ συντηρεῖται ἐκ τῶν πόρων τοῦ οἰκείου κληροδοτήματος Ἀνδρέου Τριάντη, ὑπάγεται δὲ καὶ αὕτη εἰς τὸ Υπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Αἱ διδασκόμεναι δωρεὰν εἰδικότητες, τὸ πλεῖστον τεχνικαί, εἶναι: μηχανολογία, ἤλεκτροτεχνία, ξυλογλυπτική, σχεδιαστική, πλαστική κ. ἄ.

5) ΕΣΠΕΡΙΝΗ «ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ» ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ(*)

Συντηρεῖται ἐξ ἰδίων πόρων καὶ δι' ἐπιχορηγήσεων τοῦ δημοσίου, ὑπάγεται δέ, ὡς καὶ αἱ λοιπαί, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Υπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ἐν αὐτῇ διδάσκονται δωρεὰν διάφορα τεχνικὰ ἐπαγγέλματα ὡς: οἰκοδομική, ξυλουργική, σχεδιαστική κλπ.

6) ΕΣΠΕΡΙΝΗ «ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ» ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΒΟΛΟΥ (*)

Ἐδρεύει ἐν Βόλῳ καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τοῦ αὐτόθι Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου, ὑπαγομένη ὡσαύτως εἰς τὸ Υπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὅπερ τὴν ἐνισχύει δι' ἐτησίας ἐπιχορηγήσεως μεταβλητοῦ ποσοῦ. Διδάσκει δωρεὰν τὸ ἐσπέρας, κυρίως μηχανολογίαν καὶ σχεδιαστικὴν.

7) ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ «ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ» ΚΕΡΚΥΡΑΣ(*)

Ἰδρύθη καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τοῦ «βιοτεχνικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ συλλόγου» Κερκύρας, ὑπάγεται δὲ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Υπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὅφ' οὗ καὶ ἐπιχορηγεῖται. Διδάσκει δωρεὰν κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας διαφόρους τέχνας ὡς: ζωγραφικὴν, πλαστικὴν, σχεδιαστικὴν, γλυπτικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν, διακοσμητικὴν κ. ἄ.

προσωπικοῦ περὶ τοὺς 80. Αἱ δαπάναι λειτουργίας τῶν αὐτῶν ἰδρυμάτων ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς 1.400.000 δρχ. περίπου.

III. ΣΧΟΛΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Γ΄.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν σχολῶν τεχνιῶν δεόν νά ταχθοῦν τὰ διάφορα ἀνά τὴν Ἑλλάδα ὀρφανοτροφεῖα ἀρρένων, παρέχοντα τεχνικὴν μόρφωσιν στοιχειώδους βαθμίδος. Διακρίνονται εἰς ἰδιωτικά καὶ ἔθνικά, ὑπάγονται δὲ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως.

Τὰ πρῶτα, τοῦτέστι τὰ ἰδιωτικά, εἶναι αὐτοσυντήρητα, λειτουργοῦντα ἐκ τῶν πόρων τῶν οἰκείων κληροδοτημάτων. Τοιαῦτα εἶναι:

1) Τὸ « Ὁρφανοτροφεῖον Γ. καὶ Αἰκατ. Χατζηκώνστα » ἐν Ἀθήναις καὶ

2) Τὸ « Ὁρφανοτροφεῖον Γεωργ. Σταύρου » ἐν Ἰωαννίνοις, διδάσκοντα ἀμφοτέρωτα ξυλουργικὴν, ἐπιπλαστοῦσαν, σιδηρουργικὴν κλπ.

Τὰ κρατικά συντηροῦνται δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ὑπὸ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὁποῦο τελοῦν. Τοιαῦτα ἰδρύματα ἔχουν συσταθῆ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ : ἐν Κονίτῃ, Νεαπόλει (Λασηθίου), Μυτιλήνῃ, Σερβίῳ (Κοζάνης) καὶ Φιλιάταις (Ἰωαννίνων), διδάσκοντα διαφόρους τέχνας ὡς : ξυλουργικὴν, τυπογραφίαν, ἠλεκτρολογίαν, ἐπιπλαστοῦσαν κ. ἄ.

Εἰς ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω σχολεῖα, ἰδιωτικά ἢ κρατικά, παρέχεται εἰς τοὺς περιθαλπομένους ὀρφανοὺς παῖδας γενικὴ μόρφωσις, ἢ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, συνάμα δὲ καὶ ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἔτη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς στοιχειώδους ταύτης παιδείας, εἰδικὴ τεχνικὴ κατάρτισις, περιοριζομένη ὅμως εἰς τὰς κυριωτέρας μόνον πρακτικὰς γνώσεις τῆς ἀκολουθουμένης εἰδικότητος. Εἰς ἐκάστην σχολὴν λειτουργοῦν καὶ ἀντίστοιχα ἐργαστήρια διὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν τροφίμων, προσλαμβάνονται δὲ καὶ εὐάριθμοι τεχνικοὶ ὑπάλλοι. Αἱ εἰδικότητες ἐκλέγονται μετὰξὺ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ, ἔνθα ἡ σχολή, μᾶλλον εὐδοκίμως ἐξασκουμένων.

Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς ὅλα ὁμοῦ τὰ ὡς ἄνω κρατικά ἰδρύματα κυμαίνεται περὶ τοὺς 15, ὁ δὲ τῶν ἐγγεγραμμένων ὀρφανῶν εἰς 140. Αἱ δαπάναις λειτουργίας τῶν ἐργαστηρίων, ἐπιβαρύνουσαι ἐξ ὀλοκλήρου τὸν δημόσιον προϋπολογισμόν, ἀνέρχονται εἰς 800.000 δραχ. περίπου.